

Chỉ Trăng Xuân Vãn Đa Tình

Contents

Chỉ Trăng Xuân Vãn Đa Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	41
26. Chương 26	43
27. Chương 27	44
28. Chương 28	46
29. Chương 29	47
30. Chương 30	49
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	53
34. Chương 34	54
35. Chương 35	56
36. Chương 36	57
37. Chương 37	59
38. Chương 38	60
39. Chương 39	62
40. Chương 40	64
41. Chương 41	65

42. Chương 42	67
43. Chương 43	68
44. Chương 44	70
45. Chương 45	71
46. Chương 46	73
47. Chương 47	74
48. Chương 48	76
49. Chương 49	77
50. Chương 50	78
51. Chương 51	80
52. Chương 52	82
53. Chương 53	83
54. Chương 54	85
55. Chương 55	86
56. Chương 56	88

Chỉ Trăng Xuân Vãn Đa Tình

Giới thiệu

Đối với người ấy , hẳn để ý hơn bất cứ ai khác. giận không thể đem những gì tốt nhất hiến dâng cho y,Đối với người này,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-trang-xuan-van-da-tinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Bắc phong gào thét, bầu trời âm trầm bao phủ khắp hoàng cung, vài con quạ đen đứng trên cây, oa oa kêu vài tiếng, vỗ cánh bay lên. Nơi đây vốn túc mục trang nghiêm giờ lại thêm vài phần bi thương.

Trong điện Tuyên Đức, tập trung tất cả các tam phẩm quan viên trở lên của triều đình. Tất cả mặc dù đều lộ thái độ lo lắng, nhưng thần sắc trong mắt lại vô cùng đa dạng, có thắm vui mừng, có buồn rầu, có tinh quang lấp lánh, có ngờ ngàng lúng túng.

Chợt nghe ngoài điện một tiếng cao giọng cất lên: “Tuyên Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng kiến giá.” Một vị tướng quân trẻ tuổi, khí độ thông dong nhanh chóng ra khỏi hàng, vội vàng mà đi.

Tới Dưỡng Tâm điện, chỉ thấy màn che buông xuống, mẫn thất hương được lượn lờ, một thanh âm cực nhỏ vang lên: “Thanh Hồng, người lại đây.”

Vệ Thanh Hồng vội vàng đi nhanh đến trước tháp, cẩn thận xốc sa trường lên, chỉ thấy người trên giường sắc mặt xám như tro, trong mắt vô thần, ẩn hiện dung mạo của người sắp chết, y trong lòng chấn động không khỏi rơi lệ, lại cố gắng trấn định nói: “Phụ hoàng, Thanh Hồng đến đây.”

Lam Đế giương mắt nhìn y, nỗ lực lộ ra bên môi nụ cười, hai tay di chuyển một chút, nhưng vẫn không thể nâng lên được, Vệ Thanh Hồng vội cầm lấy, chỉ nói được hai chữ “Phụ hoàng”, liền không cách nào nói tiếp được.

Lam Đế trong mắt lộ ra vẻ thoải mái, nhẹ giọng nói: “Thanh Hồng chớ thương tâm, nhân sinh trăm năm, ai có thể không ra đi, vi phụ có người tương trợ, bình phản vương, đuổi cường giặc, tạo dựng thiên hạ thái bình cường thịnh, đã cảm thấy mỹ mãn. Chỉ tiếc công chúa của trẫm còn thanh xuân mà đã sớm mất, không thể bầu bạn cùng người đến già, đáng thương người lẻ loi một mình đến nay. Là trẫm tư lợi, vẫn chưa từng cho người tìm duyên mới, nghĩ lại đều là do trẫm quá nhẫn tâm.” Ông chưa nói xong, Vệ Thanh Hồng đã vội vàng quỳ xuống bên tháp, nước mắt nói: “Phụ hoàng không cần tự trách, nhi thần cùng

công chúa lưỡng tình tương duyệt, công chúa mặc dù mắt, lại trường tồn trong lòng ta, đời này ta đã sớm thể, tuyệt không tìm duyên mới, ngay cả phụ hoàng bức bách, cũng chỉ có thể đối lấy cái chết mà thôi, trăm triệu không thể tòng mệnh.”

Lam Đế thở dài một tiếng, ngữ khí lại thoải mái hơn, gật đầu nói: “Hảo hài tử, không hổ là Phò mã do trăm đích thân tuyển chọn, người nếu nói như thế, giang sơn vạn lý này, đành phải tạm thời phó thác cho người. Người cũng biết, Triệt nhi còn nhỏ, thân thích tuy nhiều, lại đều là hạng lang sói, thứ chúng thêm muốn chỉ là tương long ý kia, hấn tuy rằng thông minh, nhưng sao có thể đấu lại những kẻ đa mưu túc trí đó? Cũng may người tay cầm binh quyền thiên hạ, mưu trí, võ công đều xuất chúng, người cần phải cùng với những hiền thần khác phụ tá ấu chủ đến khi hấn trưởng thành, còn lại chỉ phải dựa vào bản thân hấn. Thanh Hồng, vạn lý sơn hà của Đại Phạm cùng mẫu tử Triệt nhi, trăm giao toàn bộ cho người, người nhất định phải bảo vệ bọn họ chu toàn a.” Nói đến đây, thanh âm đã nhỏ như tơ, vài từ không thể nghe được.

Vệ Thanh Hồng lúc này lệ rơi đã ướt cả áo, chỉ có thể gật đầu nói: “Phụ hoàng yên tâm, nếu hoàng hậu, thái tử có một chút bất trắc, tương lai dưới cừu tuyến, Thanh Hồng cũng không dám đối diện phụ hoàng cùng công chúa.” Nói xong những lời này, chỉ cảm thấy bàn tay trong tay mình ngày một lạnh dần, nhìn lại phía Lam Đế thấy người ngậm cười mà ra đi.

Cảnh Bình năm ba mươi sáu, Lam Đế băng hà, thái tử Long Triệt lên ngôi, lấy danh Phong Đế, niên hiệu “Cẩm Hoa”, Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng chịu di mệnh chủ lý quốc sự, ngoài ra còn có Thái Khang, Lí Phong, Phương Nguyên ba vị hiền thần phụ chính. Trong lúc nhất thời, toàn quốc bị thương, vạn lý bị ca, phú thương, thương nhân, bần dân bách tính, đều mặt cử gia tang phục, thương tiếc một nhất đại minh quân. Cần chính yêu dân, sáng tạo Đại Phạm thái bình thịnh thế

Heát chính viên ã nhaát chõông

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Tử viết: ‘Học nhi bất tư tắc vong, tư nhi bất học tắc đãi’(*). . . .” Trong Tẩm Mai đình ở Ngự hoa viên, vẫn đang truyền đến một âm thanh đọc sách của trẻ con, phóng tầm mắt nhìn lại, Vệ Thanh Hồng vẫn vẻ mặt trầm tĩnh ngồi nơi đó, đối diện là vị hoàng đế vừa đăng cơ mãn một năm Long Triệt, đang nghiêm túc ngâm nga Luận ngữ.

Thanh âm bỗng nhiên dừng lại, Vệ Thanh Hồng giơ mắt nhìn Long Triệt, mỉm cười hỏi: “Sao vậy? không thuộc nổi sao?”

Long Triệt cười hì hì nhìn về phía y nói: “Cũng không phải. Tứ thư ngũ kinh ta đã đọc lâu lâu, tỷ phụ, những thứ sách này đều không thú vị, người dạy ta kiếm thuật kỹ mã đi. Phàm là người quân tử, theo lý nên văn võ song toàn, điều này không phải là do người dạy ta sao?”

Vệ Thanh Hồng thở dài, nhu nhu ấn đường, đối Long Triệt, y thật sự không biết nên dạy như thế nào mới tốt. Cho dù là do phụ hoàng mất sớm, khiến hài tử này chuyển dời tình cảm lưu luyến phụ thân lên người y, mỗi ngày chỉ dính lấy y, không chịu cùng người khác tiếp xúc. Lúc đầu vẫn không sao, chỉ bám theo đòi y truyền thụ võ nghệ, sau thì lại ngày càng trầm trọng hơn. Không biết hấn dùng cách gì lại không ai dám dạy hấn đạo trị quốc,. Lại đành phải để tỷ phụ như y gánh lấy trọng trách ngàn cân này, y cũng biết mình chỉ là một võ tướng, luận về học thức thì thua xa sự uyên bác của Thái Khang, Lí Phong, chỉ có thể vừa học vừa dạy. Ai ngờ Long Triệt thông minh dị thường, y học một thứ ba ngày, hấn không đến một ngày là có thể thông hiểu đạo lý, nói một biết mười(**), giảng so với y còn muốn ưu việt hơn. Y trong lòng cao hứng rất nhiều, nhưng cũng không khỏi lo lắng, nếu cứ để cho Long Triệt tùy hứng tổng cổ tất cả các lão sư, chỉ sợ một nhất đại minh chủ sẽ bị mình làm hỏng.

“Hoàng Thượng nếu nói vậy, liền nghỉ ngơi một lát đi.” Vệ Thanh Hồng tuy trong lòng có trăm mối lo, nhưng trên mặt lại không chút gợn sóng, đứng dậy nói tiếp: “Hôm nay hoa mai nở rất đẹp, Hoàng Thượng nếu không ngại liền thưởng hương khí và dùng chút trà bánh, vi thần đi một lát sẽ lập tức trở lại.”

Long Triệt vội vàng kéo ống tay áo của y, lưu luyến không rời nói: “Tỷ phu không cùng thưởng mai với ta sao? Ta mới vừa lệnh ngự thiện phòng làm người một ít bánh nếp người thích ăn nhất, có còn có chuyện gì quan trọng hơn thế sao?”

Vệ Thanh Hồng hạ thấp người cười nói: “Hoàng Thượng yêu quý, vi thần vô cùng cảm kích, nhưng thái hậu vừa rồi tuyên triệu, không biết có gì chuyện quan trọng, chỉ bằng vi thần đi một chuyến, lập tức sẽ trở về.” Nói xong liền lui vài bước, lúc này mới xoay người vội vàng bước đi.

Long Triệt vẫn nhìn theo bóng dáng của y, một cung nữ dung mạo đoan lệ(***)tiến lên một bên khoác thêm áo choàng cho hắn, một bên hé miệng cười nói: “Còn ngắm sao, người ta đi xa rồi.”

Long Triệt lúc này mới thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn chung quanh liếc mắt một cái, vung tay lên, thái giám cung nữ còn lại đều lui ra, hắn lúc này mới rầu rĩ không vui nói: “Liên Hương, người nói trầm rất giống sói sao? Vì sao tỷ phu lại gấp gấp chạy trốn như thế chứ?” (Người không phải sói là đúng rồi, người là tiểu sắc lang a~~ Không chạy là bị người ‘ăn’ a~~)

Liên Hương mềm nhẹ nhàng vì hắn thất lại dây lưng trước ngực, cười nói: “Hoàng Thượng lo lắng nhiều rồi, Đại tướng quân tuy rằng từ trước đến nay khiêm tốn hữu lễ, nhưng cũng bởi vì việc phụ chính trọng đại, lại không chịu kéo bè kết cánh, làm cho kẻ khác có cảm giác bất hòa cũng là chuyện bình thường, hơn nữa người là Hoàng Thượng, y thân là hoàng thân, sao có thể cùng người quá phận thân cận mà bỏ quên miệng đời đàm tiếu chứ?”

Long Triệt hừ một tiếng nói: “Người không cần vì y nói chuyện nữa, trầm biết y có ý trốn trầm, có đôi khi triệu y, y cũng sẽ không đến, đến bất quá cũng chỉ ngồi hai ba canh giờ, trầm đang cao hứng, y lại nói có việc phải đi.”

Liên Hương bắt đầu dĩ lắc đầu, “Haiz” một tiếng nói: “Hai ba canh giờ, thật phiền người nói ra, là người không biết chừng mực, rõ ràng không phải y trốn người, mà do chính người ngày càng tham lam, y chính là tỷ phu của người, lại là phụ quốc trọng thần, mỗi ngày xử lý không ít công vụ, nào có đạo lý y mỗi ngày đều đến hậu cung, cùng người chơi cờ thưởng hoa, đọc sách luyện kiếm? Đừng nói Đại tướng quân, cho dù là thái hoàng thái hậu, cũng không thể cùng người như hình với bóng a. Người khiến y khổ đủ rồi đấy, ta nghe nói vì dạy người đạo trị quốc, Đại tướng quân mỗi ngày đều phải thỉnh Sĩ đại phu dạy học cho mình, sau khi hồi phủ còn phải thường xuyên ôn tập suốt đêm không ngủ, ban ngày còn phải ứng phó đám quyền thần hục hặc với nhau cùng tiểu ma tinh người, người khiến cho y thở không nổi a.”

Long Triệt gật gật đầu, có chút dăm chiêu nói: “Thì ra là thế, trầm cũng biết y là võ tướng, phương diện văn ngôn không thể bằng trầm, nhưng lại hiểu học như thế, y vốn đã rất lợi hại, tuyệt không thể làm cho y càng thông minh hơn, nếu không y cầm binh quyền thiên hạ trong tay, trầm sao có thể khống chế được.” Ánh mắt nhìn thoáng qua Luận ngữ trên thạch bàn, gương mặt bỗng giãn ra cười nói: “Cũng may y vì giáo trầm, chỉ ưu tiên xem những thứ sách vô dụng cổ hủ này, cũng chẳng thông minh hơn được bao nhiêu.”

Liên Hương sững sờ khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi kia, cười nói: “Người nha, nghe người nói những lời này, lại nghe được những tâm kế mưu tính của người với Đại tướng quân, làm sao giống một tiểu hài tử mười hai tuổi chứ.”

Long Triệt nghe xong lời này, không những không giận mà còn vui vẻ, ngạo nghễ cười nói: “Trầm là thiếu niên thiên tử, tự nhiên phải có chút bản lĩnh phi phàm.” Bỗng nhiên ngưng trọng nói: “Tỷ phu nói mẫu hậu triệu y, không phải lễ tết, cũng không phải ngày giỗ của phụ hoàng tỷ tỷ, mẫu hậu lại cũng không tham chính, triệu y đến làm làm gì?”

Chú giải:

(*)Học nhi bất tư tác vông, tư nhi bất học tác đãi: Dịch thoáng: Học không nhớ cũng vô dụng, nhớ mà không học cũng chẳng làm được gì.

(**)Nói một biết mười: nguyên bản là: cử nhất phản tam: suy một ra ba. Minh chuyển thành học một biết mười cho dễ hiểu hơn.

(***)Đoan lệ: Đoan chính thanh nhã.

Heát chính vaên ã nhô chõng

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Từ trong Phượng cung, mảnh gấm rũ buông, tĩnh lặng yên ắng, hơi nóng từ ly trà thơm nhẹ nhàng bốc lên, Vệ Thanh Hồng lúc này đang ngồi trên một cái ghế, xuất thần nhìn hơi nóng bốc lên.

Chợt nghe tiếng bước chân vọng lại, một thanh âm cực kì ôn hòa vang lên phía sau mảnh: “Đều là người trong nhà, vén mảnh lên đi.” Nói tiếp theo thanh âm là một vị phu nhân đáng vẻ muôn phần cao quý chậm rãi bước ra, theo phía sau là mười mấy thái giám cung nữ.

Vệ Thanh Hồng vội vàng quỳ xuống, cung kính nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu gần đây thân thể vẫn khỏe ? Nhi thần bởi vì bận rộn quốc sự, lại kiêng hậu cung trọng địa, không có việc gì lại không dám tự ý ra vào, sau khi phụ hoàng băng hà, lại chẳng thể hầu hạ người lấy một ngày, quả thực rất hổ thẹn.”

Đoan Nghi thái hậu vội lệnh cho người hầu hai bên nâng dậy, từ ái cười: “Thanh Hồng không cần lo lắng nhiều, mẫu hậu cũng biết ngươi rất bận rộn, lại còn phải dạy Triệt nhi, ai gia sống tốt lắm, ngươi nhất thiết phải lấy giang sơn làm trọng mới được.” Nói xong chăm chú đánh giá y vài lần, kinh ngạc nói: “Chỉ mới có mấy tháng, Thanh Hồng ngươi sao lại gầy đi nhiều như vậy? Chắc là quá mệt mỏi phải không? Tuy nói là lấy giang sơn làm trọng, nhưng ngươi cũng phải yêu quý thân thể của mình chứ, Triệt nhi còn nhỏ, tất cả còn phải dựa vào ngươi mà.”

Vệ Thanh Hồng cúi đầu nói: “Mẫu hậu yêu mến, nhi thần ghi nhớ trong lòng, lúc này mẫu hậu nói đến việc dạy Hoàng Thượng, nhi thần đúng là vì việc này mới đến làm phiền mẫu hậu, hi vọng mẫu hậu có thể giúp nhi thần.”

Đoan Nghi thái hậu kinh hãi: “Thanh Hồng, không phải là Triệt nhi xảy ra chuyện gì chứ?”

Vệ Thanh Hồng vội vàng nói: “Mẫu hậu không cần quá lo lắng, Hoàng Thượng rất tốt.”

Đoan Nghi thái hậu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hòa nhã nói: “Nếu vậy, Thanh Hồng có gì cứ nói thẳng, ngươi cũng biết, từ sau khi phụ hoàng băng hà, ai gia chuyên tâm hướng Phật, khó tránh khỏi việc dạy dỗ Triệt nhi trở nên sơ sài, là hấn trêu chọc, gây rối ngươi sao?”

Vệ Thanh Hồng nghĩ Long Triệt có ngộ tính thông minh, trong lòng thật cảm thấy vui mừng vô cùng, không khỏi cười nói: “Mẫu hậu nói quá lời, Hoàng Thượng thông minh hiếu học, tuy tuổi còn nhỏ, trên triều đình đã ẩn lộ khí khái vương giả, ngày sau chắc chắn là một nhất đại thánh quân của Đại Phạm. Nhưng mẫu hậu cũng biết, hấn từ nhỏ đã luôn theo nhi thần, sau khi phụ hoàng băng hà, hấn cũng chỉ thân cận với nhi thần, ngược lại không chịu tiếp cận người khác, nhi thần vì hấn mời đến vài vị lão sư, đều là những vị tiền bối tài cao đức rộng, nhưng không biết hấn sử dụng biện pháp gì, tất cả đều bỏ chạy. Bất đắc dĩ nhi thần chỉ có thể vừa học vừa dạy, chuyện này cũng không tính là vất vả gì, nhưng Hoàng Thượng thật sự thông minh hơn người, mẫu hậu cũng biết nhi thần thiện võ không thiện văn, lấy tài năng của nhi thần mà nói, tuyệt đối không thể dạy được hấn, nếu không lại vì nhi thần, mà chậm trễ tiền đồ rực rỡ của hấn, dưới cừu tuyền cũng không dám gặp mặt phụ hoàng cùng công chúa. Vì thế nhi thần to gan, đến thỉnh mẫu hậu làm chủ, ngài có thể khuyên nhủ Hoàng Thượng một chút, khiến hấn để danh sư dạy dỗ, nhi thần cũng yên tâm hơn.”

Đoan Nghi thái hậu gật đầu cười: “Hóa ra là vì việc này, Triệt nhi bám lấy ngươi, ai gia cũng biết, lại không hề để trong lòng, không nghĩ tới việc này lại ngày càng lún sâu hơn, khó trách ngươi mấy tháng qua gầy đi không ít, một bên xử lý triều chính, một bên lại còn phải học tập hướng dẫn cho Triệt nhi, chắc chắn vất vả lắm phải không. Thanh Hồng không cần lo lắng, ai gia sẽ khuyên bảo Triệt nhân.”

Vệ Thanh Hồng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, cúi đầu mặt giãn ra nói: “Mẫu hậu nói như thế, nhi thần cũng cứ yên tâm, nhi thần còn một ít quốc sự phải xử lý, nhi thần không quấy rầy mẫu hậu thanh tu, xin phép cáo lui.” Nói xong thi lễ lần nữa, gương mặt mang theo nét cười rời khỏi.

Phong Nhã cung, đương kim Hoàng Thượng Long Triệt năm nay mười hai tuổi đang rất giận dữ, một hàng thái giám cung nữ cầm như hến đứng ngoài cửa cung. Chỉ có Liên Hương bên trong không ngừng khuyên giải an ủi.

“Y dám đến trước mặt mẫu hậu cáo tội trẫm.” Cùng với tiếng tiếng gào thét, lại là một cái cái bình sứ xanh quý báu vỡ thành từng mảnh nhỏ, nhưng việc này hiển nhiên không thể ức chế được lửa giận của Long Triệt: “Y dám nghĩ chỉ cần như thế sẽ thoát khỏi trẫm sao, Liên Hương, y dám nghĩ muốn trốn ta, y là ai? Y là thần tử của ta, y trên người tất thấy đều là của ta, vậy mà y dám nghĩ muốn né tránh ta, y thoát được sao?” Một tiếng ‘Đồng’ vang lên, một cái giá ngọc cũng chết thảm.(Vẫn còn biết y là thần tử của người sao!?)

Liên Hương bắt đắc dĩ một bên nhìn đồng hồ trong phòng, một bên khuyên nhủ: “Hoàng Thượng nói rất phải, Đại tướng quân trốn không thoát, nếu như thế, cần gì phải nổi giận vậy chứ? Còn nhiều thời gian, đến lúc đó tự nhiên người sẽ biết được khổ tâm của Đại tướng quân, y chẳng qua là phát hiện bản thân dạy không được người, sợ chậm trễ việc học của người mà thôi, người nếu không chịu phân phó người hầu dọn dẹp lại căn phòng, để Đại tướng quân biết được, y sẽ giảng cho người một trận đấy.”

Long Triệt hừ một tiếng nói: “Y nhìn thấy được sao? Từ khi trẫm đăng cơ, y có đến nơi này lần nào sao?” Nói xong nổi giận đùng đùng ngồi xuống.

Liên Hương cười nói: “Đây là hậu cung, lại là tẩm cung của người, y chỉ là một thần tử, sao có thể đến đây mà gây hiềm nghi cho kẻ khác?”

“Gây hiềm nghi?” Long Triệt lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn về phía long sán tinh xảo, bỗng nhiên nói: “Một ngày nào đó, trẫm cũng sẽ cùng y ngủ trên long sán này, Liên Hương, người cũng biết, trừ bỏ y, lòng trẫm không thể chứa thêm ai được nữa.”

Liên Hương vội vì hấn rót một chén trà, thấy Long Triệt cầm lấy nàng ngồi xuống một bên nữ trọng tâm trường(*) nói: “Hoàng Thượng, nếu nói tâm tư của ngài trong cung chỉ một người biết, vậy đó là ta, được Hoàng Thượng thác yêu(**), chưa bao giờ xem ta như nô tỳ, còn xem ta như tỷ tỷ mà tôn kính chiều chuộng, ta cũng xem người như thân đệ đệ mà đối đãi. Người càng ngày càng lớn hơn, bản lĩnh cũng từng ngày từng ngày cao hơn, trong lòng ta, cũng rất vui mừng. Nhưng Hoàng Thượng, người nhất định phải nhớ một điều, dù có lợi hại như thế nào, người hiện tại cũng chỉ là một hoàng đế chưa thể tự mình chấp chính, tất cả đại quyền đều nằm trong tay Đại tướng quân, người còn cần dựa vào y để bảo vệ hoàng vị của mình. Không phải ta lo lắng vô cớ, sự trung thành của Đại tướng quân đối với Hoàng Thượng cùng Đại Phạm là không thể nghi ngờ, nhưng Hoàng Thượng, nếu có một ngày y biết người đối với y tồn tại suy nghĩ như thế, y vốn là một người thủ lễ, liệu y có thể nhận thứ tình cảm đó không? Một khi làm cứng, người dù không có được sự trợ giúp của y cũng không quan trọng, quan trọng hơn là buộc y sinh nhị tâm, chẳng phải mất nhiều hơn được? Cổ ngữ có câu ‘Tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu’ (***) nhìn biểu hiện của người bây giờ, chính là càng ngày càng viết rõ tâm tư trái tim mình lên mặt, người chẳng lẽ thật sự không sợ bị Đại tướng quân nhìn thấu, đến lúc đó người yêu cùng giang sơn cái nào cũng không được hay sao?”

Long Triệt cầm chén trà cầm chú nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên cười nói: “Quả nhiên là người đặc lực nhất bên cạnh trẫm. Liên Hương, người nói đúng, trẫm mỗi ngày nhìn y, nghĩ muốn bên y, đúng là có chút đặc ý vọng hình(****), không hề nhân nhượng. Từ sau hôm nay, trẫm sẽ chú ý không phóng túng nữa, cho đến ngày trẫm tự mình chấp chính.” Từ tốn uống một ngụm trà, ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên thâm thúy, trẫm thanh hỏi: “Liên Hương, người biết việc đầu tiên trẫm làm sau khi tự mình chấp chính là gì không?”

Liên Hương nhỏ giọng, có hơi không đành lòng nói: “Tự nhiên là phải bẻ gãy đôi cánh của Đại tướng quân, làm cho y muốn bay cũng không bay khỏi lòng bàn tay của người.”

“Ba” một tiếng đồ vật đổ vỡ vang lên, chén trà tinh xảo cuối cùng lại bị Long Triệt bóp vỡ, bên môi lộ ra một ý cười tàn nhẫn: “Đúng vậy, trẫm sẽ từng bước từng bước bức y đến đường cùng, làm cho y ngay cả lực đánh trả cũng không có.”

Liên Hương nghiêm túc ngắm kỹ gương mặt nhìn nghiêng, thầm nghĩ trong lòng: có lẽ hết thấy đều là ý trời, Hoàng Thượng chưa bao giờ trải qua đau khổ gì, nói trắng ra hẳn vẫn chỉ là một tiểu hài đồng, nhìn biểu hiện bây giờ của hắn, đây không phải suy nghĩ mà một tiểu hài tử mười hai tuổi nên có. Chẳng qua là một chữ tình, lại có được ma lực mạnh như thế, tương lai nếu tình cảm này quá sâu đậm, vậy chắc chắn là một chuyện rất đáng sợ.

Nàng lâm vào trầm tư, bỗng nghe Long Triệt nhẹ nhàng cười nói: “Bất quá nếu bảo trẫm từ nay về sau không được gặp y nữa, tựa hồ cũng hơi khó cho trẫm.” Nói xong liền gọi một thái giám vào, phân phó nói:

“Người đến Đại tướng quân phủ, nói trẫm có việc gấp, tuyên y lập tức tiến cung.”

Liên Hương kinh ngạc, thầm nghĩ vừa rồi còn nói hay như thế, sao đảo mắt lại một cái lại không thể đợi được rồi, đang muốn hỏi, đã thấy Long Triệt hướng mắt về phía nàng, cười nói: “Liên Hương, người không cần hỏi ta, thế mới biết, tể phụ hẳn muốn ta ngoan ngoãn nghe lời, luyện thêm một nghìn năm nữa đi, ha ha ha.”

Quả nhiên không bao lâu sau, Vệ Thanh Hồng đã vội vàng đến, Long Triệt từ lâu đã ở Thiên điện đợi, thấy y đến đây, mỉm cười đứng dậy nói: “Tể phụ hai ngày nay hình như rất bận, là quốc sự rất nặng nề, khiến người có cảm giác lực bất tòng tâm sao?”

Vệ Thanh Hồng như ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, hạ thấp người nói: “Hoàng Thượng lời này là ý gì? Là do thần xử lý quốc sự có chỗ nào không thỏa đáng sao?”

Chú giải:

(*)Ngữ trọng tâm trường: tình thâm ý trọng

(**)Thác yêu: lời nói khiêm tốn, tỏ ý cảm ơn đối với sự yêu thương của người khác

(***) Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu: việc nhỏ không nhịn không làm dc việc lớn.

(****)Đắc ý vong hình: đắc ý mà quên đi tình hình hiện tại của bản thân.

Heát chính viên ã tam chông

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Long Triệt cười, đi đến trước mặt y, kéo y ngồi vào ghế, thân thiết nói: “Tể phụ người suy nghĩ nhiều quá, vừa rồi mẫu hậu gọi ta đến mắng cho một trận, nói ta cả ngày đeo theo người, làm người mệt nhọc không chịu nổi, cho nên ta đoán không biết có phải tể phụ người vì nước mà thực sự rất cực nhọc, ta đã không biết mà còn.”

Hắn còn chưa dứt lời, Vệ Thanh Hồng đã vội vàng đứng lên, trầm thanh nói: “Hoàng Thượng, vì thần bởi vì tự biết tài sơ học thiếu, sợ chậm trễ người, mới xin thái hậu giúp đỡ, mong người có thể được minh sư dạy dỗ, học tập đạo trị quốc. Thương thiên chứng giám, thần đối Hoàng Thượng tuyệt không có ý gì khác.”

Long Triệt chăm chú nhìn y thật lâu, bỗng nhiên từ từ thở dài, đi đến trước y buồn bã nói: “Tể phụ, người rất giống một đại thần, ta mặc dù mỗi ngày gọi người là tể phụ, cũng không xưng trẫm trước mặt người, nhưng người đối với ta, vẫn là không có thể hiện chút gì gọi là người thân, chẳng lẽ nếu là Hoàng Thượng thì nhất định phải cô đơn sao? Ta luôn muốn người dẫn ta đi dạo phố, đến liệp trường(*) cười đùa, dùng ***g đi bắt chim sẻ.” nói tiếp, đôi mắt đã đỏ lên. Hắn thân hình vốn so với những đứa trẻ cùng tuổi cao lớn hơn, bởi vậy tuy chỉ có mười hai tuổi, cũng đã đứng đến bả vai của Vệ Thanh Hồng vốn không cao lắm, liền tựa đầu chôn vào ngực của y, càng tỏ vẻ lưu luyến không muốn xa rời.

Vệ Thanh Hồng nâng một tay lên, rồi lại ngừng lại giữa không trung, do dự một lát, cuối cùng cũng đưa tay xoa tẩm lưng của Long Triệt, ngữ khí mang theo một chút sủng nịch: “Triệt nhi, tể phụ đối với người, vẫn trước sau như một, nhưng hiện giờ người không phải chỉ là một hài tử mười hai tuổi, trên đôi vai của người, là gánh nặng vận lý sơn hà của Đại Phàm này còn cả một thời đại thái bình thịnh thế, những điều đó đều là do phụ hoàng người vất vả khai sáng, tuyệt đối không thể để nó mất đi trong tay người. Triệt nhi, ta muốn người không chỉ trở thành đáng quân vương hiệu lệnh thiên hạ phong quang(**), hơn thế nữa ta càng muốn người hiểu được nỗi gian nan của cái gọi là ‘tề gia trị quốc bình thiên hạ’, hiện giờ mặc dù ta thay người xử lý chính sự, lại không có lúc nào là không nơm nớp lo sợ, sợ một việc vô ý, sẽ gây ra tai họa bất ngờ. Ngày nào đó những thứ này sẽ đều do người xử lý, nếu không chuẩn bị kinh nghiệm thật hoàn hảo, chỉ cần có chút khiếm khuyết, sợ sẽ như người bước chân trên phiến băng mỏng manh, khi đó người ngồi trên ngôi vị hoàng đế này mà phải được bữa sớm lại lo buổi tối, người. Người có hiểu được nỗi khổ tâm của được tể phụ không?”

Long Triệt trong lòng y gật đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu hưng phấn nói: “Tỷ phu nếu nói như thế, thì đến thư phòng của ta xử lý quốc sự được không? Như vậy sẽ học được rất nhiều, ta cũng có thể theo tỷ phu học tập xử lý công việc, là tỷ phu nói đó, người muốn ta chuẩn bị kinh nghiệm mà.”

Vệ Thanh Hồng cười khổ một chút, biết hẳn chung quy vẫn là không chịu buông tha cho mình, nhưng nếu suy nghĩ tường tận chút, việc này so với việc bắt mình dạy hẳn tốt hơn nhiều, nếu không đáp ứng, chỉ sợ hẳn từ nay về sau sẽ không có lòng dạ nào mà ra sức học hành. Dù sao cũng chỉ là một hài tử, thủy chung vẫn chỉ là muốn dựa vào người thân của mình. Y vẫn nghĩ Long Triệt đối với y chẳng qua là tính chấp nhất của một tiểu hài tử mà thôi, lại không biết bản thân đã sớm thành con mồi trong cái tâm tưởng không phù hợp với tuổi của người nọ.

Đợi Vệ Thanh Hồng trở về, Long Triệt rốt cuộc nhin không được lộ ra trên mặt vẻ đắc ý, quay đầu lại hướng về phía Liên Hương vừa bước ra từ sau tấm bình phong mà nói: “Liên Hương, người xem chiêu này của trẫm như thế nào? Tỷ phu còn có thể nghĩ ngờ trẫm đối với y có tâm tư khác sao?”

Liên Hương cười lắc đầu nói: “Quả nhiên thật sự rất cao minh, đến lúc này, đừng nói là Đại tướng quân đối với người không còn nửa điểm hoài nghi, chỉ sợ nếu là có một ít di chẳng nữa, cũng đã tan thành mây khói. Y vẫn còn xem người là một tiểu hài tử, vẫn còn ham chơi muốn cùng y dạo phố ban ngày, bắt chim sẻ a. Chỉ tiếc y thông minh một đời, lại không thể nào nghĩ đến có ngày sẽ bị người thân nhất của mình đẩy xuống nơi vạn kiếp bất phục. Đáng tiếc a đáng tiếc a.” Nói xong lắc đầu thở dài không thôi, nhưng những điều này Long Triệt sao có thể để trong lòng, hẳn còn đang cân nhắc làm sao có thể lợi dụng chu toàn thời gian ở cùng “Tỷ phu” sau này a.

Ngày kế, Vệ Thanh Hồng quả nhiên tuân theo “Thánh dụ”, dời đến thư phòng Long Triệt xử lý công vụ, lúc đó cũng đã là sau khi tảo triều xong, Long Triệt thức dậy muộn, chưa kịp ăn cơm liền thượng triều, sau khi hạ triều liền mang theo bụng đói trở về, Vệ Thanh Hồng lệnh cho Liên Hương dẫn hẳn đi ăn vài thứ, bản thân lại đến thư phòng trước, phê duyệt những tấu chương được đệ lên hôm nay.

Chợt nghe ngoài cửa một tiếng cười kéo dài, y không ngẩng đầu cũng biết là ai đến đây, dám ở trong cung làm càn vô lễ như vậy, trừ bỏ phụ chính đại thần Thái Khang ra, chỉ sợ không còn ai dám làm vậy, lập tức cúi đầu cười nói: “Xem ra người hôm nay tâm tình không tồi, lại không giận ta đem người kéo vào đây.”

“Nói không giận là giả, lần trước ta bị đuổi ra với bộ dáng cực kì chật vật, người cũng không phải không biết.” Bên tai vang lên thanh âm trách cứ căm giận, bất bình của Thái Khang, Vệ Thanh Hồng không khỏi ngẩng đầu lên cười nói: “Cái gì gọi là ‘Lay không chuyển, rung chẳng dời’ chứ? Người bắt quả chỉ bị đuổi ra có một lần mà thôi, huống hồ lần này ta cam đoan với người, cho dù là bị đuổi đi ra, ta nhất định cũng sẽ theo người làm bạn nha.”

Thái Khang hướng kẻ trước mắt mình đảo mắt một cái, chán chán nản nản nói: “Ta đương nhiên biết nay bây giờ không giống ngày xưa, có Đại tướng quân người ngồi ở đây, Hoàng Thượng chỉ sợ nghe lời hơn bất cứ ai khác a, ta còn sợ cái gì? Nói cho người nghe, nếu không phải biết rõ điều này, dù có nói gì ta cũng nhất định không đến để tiếp tục mất mặt đâu.” Nói xong cẩn thận đánh giá Vệ Thanh Hồng vài lần, khó chịu nói: “Nhân cơ hội này, ta thật muốn hảo hảo xem, Hoàng Thượng đến tốt cùng thích người điểm nào nhất, cũng là phụ chính đại thần như nhau, ta bộ dáng cũng không xấu hơn người, vì sao hẳn đối với người coi trọng có thừa như vậy, chẳng lẽ chỉ là bởi vì người là tỷ phu của hẳn là được sao?”

Chú giải:

(*)Liệp trường: khu vực săn bắn

(**)Phong quang: Phong cảnh, náo nhiệt, nở mày nở mặt.

Heát chính viên ã tồ chồong

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Vệ Thanh Hồng bật cười trách: “Nói bậy cái gì đó, mau ngấm lại đi, người phải dạy hấn chính kinh như thế nào kia kia. Không phải là ta khen ngợi Hoàng Thượng, nhưng trí tuệ của hấn, người bình thường thật rất khó có được, người có bản lĩnh, thì mau cầu nguyện đừng bị hấn vượt qua, ta là cam bái hạ phong rồi đó. Đúng rồi, thừa dịp Hoàng Thượng vẫn chưa đến, ở đây có một thiên tẩu chương buộc tội Hoài Tây thế tử, người cũng đến giúp ta cân nhắc xử lý như thế nào đi, bây giờ là lúc thời buổi rối loạn, cần phải làm thật cẩn thận mới được.”

Thái Khang một bên cười mắng, một bên ngồi xuống cùng Vệ Thanh Hồng ngồi bàn bạc.

××××××××××××××××××××××××

Thời gian như thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt hai năm đã vội vàng trôi qua, chỉ còn một năm nữa là Long Triệt có thể tự mình chấp chính, Vệ Thanh Hồng tận mắt chứng kiến hấn ngày một cao trưởng, ngày một hoàn thiện, chỉ một cái giờ tay, nhấc chân cũng tỏa ra khí phách quân lâm thiên hạ, trong lòng rất vui mừng. Thời gian gần đây y thường xuyên giao quốc sự cho Long Triệt tự mình xử lý, y ở bên cạnh nhìn, trong lòng cũng không khỏi khâm phục Long Triệt bởi thân là vương giả mà tập hợp hết thủy tài hoa. Chính là ngẫu nhiên cũng sẽ có chút lo lắng, Long Triệt tuy rằng xuất sắc, nhưng khí phách cùng sự tàn nhẫn vốn có của một vị quân chủ cũng dần hiện ra, tiếc rằng sự lo lắng này lại bị niềm vui to lớn kia che lấp mất.

Một ngày thời tiết trong xanh, Long Triệt xem xong sách, gọi người hầu hạ lại không thấy Liên Hương, mới nhớ vì thân đệ của nàng đến thăm, nên hấn đã cho phép nàng nghỉ một ngày để cùng thân đệ gặp mặt, nhân mọi việc vẫn bình thường, Vệ Thanh Hồng lại đi huấn luyện Ngự lâm quân, biết có gọi y cũng không thể về, hấn liền dẫn theo hai thái giám, lững thững hướng ngự hoa viên mà đi.

Lúc này lại vào cuối xuân, hoa rơi như gấm, có khác chẳng là một hồi tình thú, Long Triệt nhìn nửa ngày, khi đang lúc hấn cảm thấy phiền chán, lại liếc mắt thoáng nhìn đến một góc phi diêm(*) bên ngoài rừng đào, không khỏi vui vẻ, thầm nghĩ Thiên điện chính là nơi cung nữ, tạp dịch gặp cha mẹ, hương thân, sao không thừa dịp này đi nhìn hai tỷ đệ Liên Hương một chút. Một suy nghĩ có thể thực hiện được, cũng không cho thái giám thông truyền, hấn liền hướng Thiên điện mà đi.

Tỷ đệ Liên Hương một bên uống trà, một bên bàn chút việc nhà, chợt thấy Long Triệt đến, đều bị dọa đến mất hồn, Liên Hương lại vội lệnh người hầu mang một ít điểm tâm tinh xảo đến.

Long Triệt nhìn tiểu nam hài kia bất quá chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, lại đứng ngang vai mình, xem hấn bỗng nhiên gặp được thiên nhan, lại vô cùng trấn định, không khỏi yêu thích, liền hỏi tên tuổi, nguyên lai tên là Lí Trọng Quang, mười lăm tuổi. Lại hỏi hấn những thứ khác, hấn vẫn có thể ứng đối tự nhiên, hấn đối với việc hành quân đánh giặc thập phần tinh thông, cho thấy hấn rất yêu thích những thứ đó, bèn lấy việc này làm đề tài nói chuyện. Càng nói chuyện càng khiến Long Triệt mừng rỡ, đối Liên Hương nói: “Người này nếu cố gắng đào tạo, ngày sau tất là là nhân tài trăm năm hiếm thấy của Đại Phạm ta.”

Liên Hương trong lòng chợt lạnh, đã ẩn ẩn đoán ra được ý đồ của hấn. Quả nhiên nghe Long Triệt nói: “Trọng Quang, từ hôm nay trở đi trăm phong người là hộ vệ của trăm, ở lại trong cung, người phải dụng tâm học tập, ngày sau trăm tất trọng dụng người đứng chỗ.” Lập tức hồi cung, Long Triệt cao hứng dị thường, Liên Hương cũng sầu lo đầy bụng, do dự mãi lại nhịn không được liền bật thốt lên: “Hoàng Thượng xin hãy suy nghĩ kĩ lại đi, Trọng Quang, hài tử này mặc dù cũng không tồi, nhưng cũng không thể thay thế được Đại tướng quân đâu.”

Long Triệt ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cười sang sảng: “Thế sự khó lường, Liên Hương người không cần suy nghĩ nhiều, Trọng Quang đến tột cùng có phải là nhân tài hay không, ngày sau tự khắc chúng ta sẽ biết thôi.”

Liên Hương thở dài, không nói gì, bỗng nhiên nội thị chạy đến báo, Biên cương thủ tướng (**) trình cấp báo, có cần phải thỉnh Vệ Thanh Hồng trở về hay không.

Long Triệt mặt nhăn mày nhú, tiếp nhận tâu chiết(***), nguyên lai là chiến báo, Mông Cổ kỵ binh xâm phạm biên cảnh, dân chúng thống khổ cực điểm, khẩn cầu Hoàng Thượng sớm ngày phái Đại tướng quân ra quân phủ đầu, lấy lại quân uy của Đại Phạm, trả lại cho dân chúng thái bình thịnh thế vân vân...

Long Triệt lạnh lùng cười, đem chiến báo ném sang một bên, nói với nội thị: “Người đi nói với cái tên thủ tướng kia, việc này trăm đã biết, cũng đã có tính toán, cứ để cho bọn Mông Cổ kia tự phụ thêm mấy ngày

nữa đi. Đại tướng quân bây giờ là phụ chính đại thần, lúc này không thể rời đi, một khi thời cơ chín mùi, trăm tất lệnh y dẫn binh cho bọn Mông Cổ ấy một đòn trí mệnh.” Nghĩ thêm một chút lại nói: “Thôi được rồi, người dẫn gã đi gặp tỷ phu đi, y chinh chiến sa trường nhiều năm, tâm vốn đã buộc chặt với chốn biên quan, cho y biết cũng không có sao, nói không chừng còn xuất ra được một thượng sách nào đó a.”

Sau khi nội thị đi rồi, Liên Hương một lòng đầy nghi hoặc nói: “Hoàng Thượng, nô tì càng nghe càng hồ đồ, người đã không tính toán xuất binh, vì sao còn muốn Đại tướng quân biết chuyện này, lấy tính tình của y, có thể nào tha cho bọn Mông Cổ hung hăng ngang ngược đó, nhưng hiện giờ y lại phụ chính, quả thật không thể rời đi, ngài làm thế không sợ y càng thêm lo lắng sao?”

Long Triệt từ từ nhấp một ngụm trà, thâm trầm cười nói: “Lo cái gì chứ? Chờ một chút người sẽ hiểu được ý đồ của trăm thôi. Đúng rồi, người gọi Trọng Quang tới đây cho trăm, vận mệnh thật biết trêu người con người, trăm vừa định dùng hấn, trời liền tặng ta một cơ hội tốt như vậy, có thể thấy được vận khí của trăm cũng rất không tồi nha.”

Liên Hương khó hiểu bước ra, Long Triệt lại phân phó thái giám bên cạnh mình: “Thông tri ngự thiện phòng làm một mâm bánh nếp nhân thập cẩm, sau đó pha lại một bình trà Long Tĩnh tốt nhất mang đến đây.” Nói xong đứng dậy thông thả đến bên cửa sổ, thì thầm: “Tỷ phu, ta càng ngày càng không khống chế bản thân, một ngày không gặp, như cách ba thu, trước mắt lại là một hồi biệt ly, người muốn ta vượt qua như thế nào đây? Bất quá cũng không tồi, đợt trận chiến này qua đi, trăm sẽ không để người tiến nhập biên cảnh nữa đâu.” Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong tầm mắt dần xuất hiện một thân ảnh hấn đang nhung nhơ, trên gương mặt không tự giác lộ ra một nụ cười, lại kiên định thì thầm: “ Mặc sức mà đánh một trận cho thỏa thê đi. Những ngày sau này, trăm không bao giờ ... nữa cho phép người rời khỏi trăm nữa bước.”

Chú giải:

(*)Phi diêm:đình viện có mái vòm cong lên phía trên. Chính là cái này đây:

(**)Biên cương thủ tướng: vị tướng phòng hộ biên qua

(**)Tần chiết: là cái này nè:

Heát chính vaên ñeã nguồ chồông

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Vệ Thanh Hồng vốn xuất thân nghèo khó, song thân chết sớm, hấn thiếu niên nhập ngũ, khi đó Đại PhạmTriều đối với Mông Cổ kỵ binh cường hãn thúc thủ vô sách(*), đã qua mấy thời quân vương cũng vẫn không làm gì được, đành cam chịu im hơi lặng tiếng cống hiến tài vật, mỹ nữ trừ họa chiến tranh. Duy độc Lam đế không chịu nổi sự quấy nhiễu này, quyết định hạ lệnh Đại Phạm dụng binh, kết quả lại thu nhận vô số lần thất bại, dẫu vậy Lam đế vẫn không từ bỏ, một bên chính đồn nội bộ triều đình, cho dân chúng nghỉ ngơi lấy sức, giảm miễn thuế má, một bên tăng cường củng cố quốc phòng, lúc này mới vì Đại PhạmTriều vốn không yên ổn, đổi lấy hai trăm năm thái bình thịnh thế hiếm thấy. Mà Vệ Thanh Hồng nhờ vào tài quân sự xuất sắc trong chiến dịch với Mông Cổ lấy đầu Lộ Đầu Giác, có được sự tín nhiệm của Lam Đế, hơn nữa lại được chiêu vi phò mã. Chỉ tiếc y lại đem cỗ nhiệt huyết hào hùng đó lưu lại nơi chiến trường Mông Cổ. Khó khăn đem cường giặc đánh bại vài lần, khiến bọn chúng ra khỏi biên cảnh Đại Phạm, kết quả vừa về triều lại gặp Tam Vương gia ở Từ Châu phạm thượng làm loạn, Lam đế phái hấn xuất chinh. Sau khi bình phản vương, trở về ở cùng công chúa bất quá hơn một tháng, công chúa liền mắc bệnh nan y rồi qua đời, với y mà nói, đây chính là nỗi tiếc nuối mà cả đời này y cũng không thể quên được. Kể từ ngày đó về sau y tâm vô tạp niệm, chuyên tâm phụ trợ Lam đế, một bên nghiên cứu binh thư chiến pháp. Nói làm vậy, là vì Mông Cổ kỵ thủy chung vẫn là tâm phúc đại họa của y, bởi vậy hôm nay vừa thấy biên quan thủ tướng đến, biết Mông Cổ lại muốn quay trở lại, trong lòng đã tính toán xong, lúc này mới vội vàng đến gặp Long Triệt.

Long Triệt vừa thấy y, cũng không kinh ngạc, cười nói: “Ta biết tỷ phu nhất định sẽ đến, ai, ta căn bản không nghĩ cho người biết chuyện này, nhưng giấy không thể gói được lửa, giấu có thể giấu được bao lâu, người là phụ chính đại thần, hôm nay không biết, ngày khác cũng sẽ được tông quân báo tin tức. Chính là tỷ phu, ta nói trước với người, nếu là những chuyện khác thì chuyện gì cũng được, nhưng nếu người muốn tự mình giữ ấn soái xuất chinh, là tuyệt đối không thể.”

Vệ Thanh Hồng thấy Long Triệt có thể hiểu rõ ý đồ của mình như vậy, cũng ngẩn ra, chợt chỉnh lại gương mặt, nghiêm túc hỏi: “Hoàng Thượng xin chỉ giáo? Vệ Thanh Hồng là một lão binh, tin tưởng trong triều tuyệt không có ai hiểu rõ phương thức tác chiến với Mông Cổ hơn ta, chẳng lẽ Hoàng Thượng đã chọn được người thích hợp hơn sao?”

Long Triệt thần nhiên kéo y ngồi xuống, cười nói: “Người xem, lại nóng vội rồi, ta sao không biết người là người thích hợp nhất, nhưng hiện tại ta vẫn chưa thể tự mình chấp chính, chức trách chính của người vẫn là phụ chính, sao có nói đi liền đi được chứ? Ta đã nói với tên thủ tướng kia, khiến hắn đi về trước, cố gắng kéo dài một thời gian nữa, chờ sang năm ta tự mình chấp chính, sẽ cho người tráng hành(**), đến lúc đó người không còn phải gánh vác trách nhiệm gì nữa, tận tình đánh một hồi thắng trận, lại đem Mông Cổ kia đuổi đến chân trời chẳng phải tốt hơn sao.” Ngữ khí hắn dùng để nói hết như một đứa trẻ, ánh mắt lại không hề chớp nhìn chăm chú mặt Vệ Thanh Hồng.

Lúc này Liên Hương đã sớm dẫn theo Lí Trọng Quang ở ngoài điện chờ, nghe đến đây, không khỏi lặng lẽ thở dài, việc đã đến nước này, nàng đương nhiên hiểu được vì sao Long Triệt phải làm chuyện mâu thuẫn như vậy, không khỏi cảm thán tâm cơ thâm trầm của hải tử này, quả thật người thường khó có thể nắm bắt được. Vệ Thanh Hồng tương lai nếu muốn chạy trốn khỏi tay hắn, chỉ sợ là khó như lên trời .

Quả nhiên, Vệ Thanh Hồng yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên quyết đoán nói: “Hoàng Thượng, tuy nói là di chỉ của tiên hoàng, muốn ngài sau khi trưởng thành mới có thể chấp chính. Nhưng người hiện giờ đại khí dĩ thành(***), trí tuệ đảm phách không thua một thần tử nào trong triều. Thần nghĩ, mặc dù hiện tại để tự mình chấp chính, cũng không có gì không ổn. Huống hồ mặc dù ta đi, vẫn còn có Thái Khang, Lí Phong những hiền thần này, Hoàng Thượng chỉ cần rộng rãi tiếp nhận trung ngôn, tất còn hơn người tập võ như ta phụ chính. Thần hiện tại phải đi thương lượng chuyện này với thái hậu cùng bọn họ, thỉnh ngài sớm chuẩn bị.”

Long Triệt”kinh hãi” nói: “Điều này sao được chứ? Tỷ phu, người sao có thể chỉ vì để ra chiến trường mà làm ra quyết định hồ đồ như thế? Ta mới mười bốn tuổi, sang tháng năm năm sau mới trưởng thành, khi đó người mới có thể trao lại chính vụ cho ta. Người hiện tại bỗng nhiên bắt ta tự mình chấp chính, ta. . . . Ta không có chuẩn bị gì cả. Ta. Ta không thể không có người a.”

Vệ Thanh Hồng ngẩng đầu, nhìn hắn vui mừng cười nói: “Hoàng Thượng, người sớm đã vượt qua thần, nếu nói có khuyết điểm, thì có chẳng chính là sự thiếu tôi luyện mà thôi. Tin tưởng không bao lâu sau, nhất định sẽ là một hiền minh quân chủ ngồi trên long ý ngênh đón ta chiến thắng trở về.”

Long Triệt một bên như kiến bò trên chảo nóng loạn chuyển chung quanh, một bên vội la lên: “Không được. Không được. Tỷ phu, việc này quá mức trọng đại. Việc này.” . Vệ Thanh Hồng chủ ý đã định, đâu chịu nhìn hắn biểu diễn, quay người lại, vội vàng hướng Từ Phụng cung của Thái hậu mà đi.

Đợi hắn đi xa, Long Triệt lập tức chỉnh lại khuôn mặt, làm gì còn giữ bộ dáng sợ sệt lúc nãy, Liên Hương đi đến, bưng lên một ly trà nhỏ giọng cười nói: “Hoàng Thượng diễn thật xuất sắc, ngay cả nô tỳ thiếu chút nữa cũng bị lừa. Hoàng Thượng đã thỏa nguyện rồi, đầu tiên là tự mình chấp chính, thật sự là thật đáng mừng, nô tỳ lấy trà thay rượu, trước kính Hoàng Thượng ba chén.”

Long Triệt cũng cười cầm lấy chén trà, hăng hái nói: “Nguyên lai người sớm đã nhìn ra, chỉ buồn cười tỷ phu thật sự nghĩ trầm sợ hãi tự mình chấp chính, y lại không biết ta chờ ngày này đã lâu, chờ đến dài cổ rồi. Bởi vì chỉ có tự mình chấp chính, trăm mới có thể bước thêm một bước trong kế hoạch của mình. Liên hương, ta chờ lâu lắm rồi, thật đã muốn chờ không kịp nữa .”

Liên Hương gật đầu nói: “Người có thể chịu được đến bây giờ, thật không dễ dàng, chính là Đại tướng quân cũng có chút đáng thương, y một lòng lo cho người, chỉ lấy việc y tự trao trả lại đại quyền muốn người tự mình chấp chính mà nói, y đối Đại Phạm, đối tiên hoàng, đối với người hoàn toàn không có chút tư tâm.

Mà người thế nhưng lại có thể nhẫn tâm nói dối với một người như vậy, cũng là chuyện người thường khó làm, chỉ bằng thế, nô tỳ liền có thể kết luận được, Hoàng Thượng tương lai, tất là một vị anh minh thiên tử. quốc vận cùng bản đồ Đại Phạm cũng nhất định sẽ nhất nhật thiên lý(****).”

Long Triệt nghe nàng nói vậy, cũng không buồn bực, chỉ nhìn chén trà, thật lâu sau mới nói: “Đúng vậy, tất cả những gì trầm làm lúc này, như người nói đều là diễn cho tỳ phụ xem, đều là nói dối, nhưng Liên Hương, trong đó có một câu là sự thật, là lời tâm huyết của trầm, thông minh như ngươi, chẳng lẽ cũng không đoán được là câu nào sao?”

Chú giải:

(*)Thúc thủ vô sách: bó tay không có biện pháp

(**) Tráng hành: ai xem phim cổ trang chắc biết cái màn này, vua đưa tiễn tướng quân ra trận ấy. tráng là hoành tráng, tráng kiện. hành là đi =>> đi một cách hoành tráng!? =)))

(***)Đại khí dĩ thành: chỉ người đã lớn, hoàn toàn có thể làm chủ được suy nghĩ của mình

(****)Nhất nhật thiên lý: ngày càng tiến xa, nghĩa đen một ngày ngàn dặm

Heát chính vaên ñeã luïc chõông

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Liên Hương cẩn thận nhớ lại một lần, cuối cùng vẫn là lắc đầu, Long Triệt nhìn ngoài cửa sổ trông theo phương hướng Vệ Thanh Hồng biến mất, bỗng nhiên từng chữ từng chữ nói: “Tỳ phụ, ta không thể không có người. Những lời này, chính là lời tâm huyết của trầm. Trầm phải hao tâm tốn sức trước tiên cũng chỉ để tỳ mình chấp chính, cũng bất quá là vì muốn có được y. Giang sơn vạn lí thì sao? Quyền khuyh thiên hạ lại thế nào? Trầm muốn, bất quá là một người, một người trầm chân thành yêu thương trong suốt năm năm mà thôi.”

Liên Hương không nói, trong lòng cũng không chấp nhận, thầm nghĩ: Hoàng Thượng, người tuy đối với Đại tướng quân là một mảnh tình thâm, nhất định phải chiếm được, nhưng đợi cho đến khi người tự mình chấp chính cùng chiếm được người mình tâm niệm, thêm hưởng được tư vị tuyệt vời của quyền lực, chỉ sợ sẽ không còn nghĩ như vậy nữa. Có được thứ mình muốn trong tay thì luôn không biết quý trọng, tự cổ chí kim đã là như thế. Huống chi phong quang của kẻ vạn nhân chi thượng, nào có thể bị một chữ ‘tình’ thay thế được. Chỗ đáng thương nhất của Đại tướng quân không phải là việc đến cuối cùng y cũng nằm trong tay người, mà nằm ở việc người y đối mặt, lại là một người tràn ngập đã tâm như người, một vị thiên tử phi phạm vĩnh viễn cũng không bằng lòng với hiện tại của mình.

Long Triệt thấy nàng không nói, biết nàng suy nghĩ điều gì, cũng không phá hỏng, chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Bây giờ nói gì cũng đều không có ý nghĩa, chỉ hãy nhìn vào tương lai thôi.” Nói xong gọi một nội thị tiến vào phân phó: “Tuyên Lí hộ vệ.”

Lí Trọng Quang bên ngoài đợi nửa ngày, đang buồn bực Hoàng Thượng cùng một nô tỳ như a tỳ có chuyện gì để nói nhiều như vậy, chợt nghe tuyên triệu, vội sửa sang lại áo mào bước vào vào thư phòng, quỳ xuống tham bái.

Long Triệt nâng hần lên, mỉm cười nói: “Ta vốn tính toán lưu ngươi lại trong cung vài ngày, xem như là học hỏi kinh nghiệm một chút, ai ngờ ngươi rất may mắn, vừa tiến cung liền gặp được việc ta phải đối phó với Mông Cổ, một chuyện tốt như vậy, tục ngữ nói ky bất khả nhất, thì bất tái lai(*). Thiết nghĩ ngươi hẳn là được trời phạt chiếu cố, chỉ mong sự nghiệp sau này cũng có thể thuận buồm xuôi gió như vậy, vì trầm kiến hạ một sự nghiệp bất thế.”

Lí Trọng Quang sợ hãi cúi đầu nói: “Hoàng Thượng yêu mến, Lí Trọng Quang trăm triệu không dám nhận, dưới trướng Đại tướng quân tập hợp vô số dũng tướng, ta chẳng qua là biết chút ít bản lĩnh, sao dám ban môn lộng phủ(**).”

Long Triệt mặc trắc cao thâm(***) mà cười, nhẹ giọng nói: “Có sao đâu, bản lĩnh không bằng ai, càng nên học hỏi thật nhiều, nhất là học cùng Vệ Đại tướng quân. Trẫm sẽ an bài người làm phó tướng bên cạnh y, trẫm hy vọng ngày Đại quân chiến thắng trở về, có thể nhìn đến một Lý tướng quân thiếu niên xuất anh tài, người mới lại vượt qua người cũ, người có hiểu được ý trẫm hay không?”

Lí Trọng Quang lúc này cũng phát hiện lời nói của Long Triệt trong tựa hồ tâm ý sâu sắc, không hiểu được mấy phần, chỉ phải cẩn thận đáp: “Thần tuân chỉ, thần nhất định sẽ cố hết sức.”

Lời còn chưa dứt, liền bị Long Triệt ngắt ngang, lạnh lùng nói: “Không phải sẽ cố hết sức, mà là nhất định phải làm được, trẫm đã chờ đủ lâu rồi, không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.” Nói xong lại ôn hòa cười nói: “Lí Trọng Quang, chẳng lẽ người không nghĩ thử một chút cái tư vị phong quang khi là Đại tướng quân dưới một người trên vạn người sao?”

Liên Hương đứng một bên không khỏi rùng mình, thiếu niên thiên tử trước mặt, tuy còn chưa tự mình chấp chính, cũng đã hiểu cùng vận dụng một cách hoàn mỹ ân uy tịnh thi(****) . Ánh mắt dời về phía thân đệ của mình, chỉ thấy trong mắt hắn nhanh chóng dâng lên niềm vui, không khỏi thầm nghĩ: Lí Trọng Quang a, người hiện tại chỉ nghĩ đến việc Hoàng Thượng có ý muốn đề bạt nhân tài, nhưng ngày sau, người chung quy cũng sẽ lãnh hội được sự đáng sợ của hắn, tỷ tỷ chỉ mong người có thể từ Đại tướng quân học được cách đạm nhiên xử thế, sủng nhục bất kinh(*****), chỉ có như vậy, người mới có thể có được một kết cục bình an.

××××××××××××××××××××××××××××××××××××

Gió thu vắng lặng, trên bầu trời xa xăm, một bầy chim nhận bay về trời nam.

Long Triệt thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía bầy chim, sau đó dừng trên một gốc chuối trong hoa viên, bỗng nhiên nói: “Liên Hương, đêm qua trời mưa sao?”

Liên Hương cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là đêm qua trời đổ một trận mưa thật lớn, Hoàng Thượng chắc hẳn do đêm qua xử lý quốc sự quá mệt nhọc, nên không biết thôi, nhưng cũng không cảm giác được thời tiết hôm nay mát hơn rất nhiều sao? Nó tỷ đã lấy vài đại mao y phục(*****), đang muốn cho ngài thay đây.”

Long Triệt gật đầu, ngón tay gõ gõ trên lan can, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ cảm nhận được sự hoang vắng trong hoa viên tăng lên không ít, không khỏi buồn bã nói: “Đúng vậy, thời tiết lại lạnh hơn rồi. Chỉ một cơn mưa thu mà đã lạnh thế này, tỷ phu ở nơi biên quan xa xôi đó, không biết đã mặc khoác thêm y phục chưa, biên thủy vốn rất lạnh, y lại không biết thương thân mình, bên cạnh cũng không có ai biết cẩn thận, ai, chỉ ngẫm đã thấy đau lòng xót ruột.”

Liên Hương không khỏi cúi đầu cười thầm. Từ khi Long Triệt tự mình chấp chính tới nay, quân uy ngày càng tăng, các thần tử không ai không phục, ai có thể ngờ được một thiếu niên thiên tử trên đại điện chỉ cần một tia cười lạnh cũng khiến cho người ta sợ hãi, thế nhưng lại sẽ thâm tình tưởng niệm một người như vậy, tâm tư lại tinh tế tỉ mỉ cẩn thận như vậy, làm sao còn giống vị quân vương lãnh khốc, cao cao tại thượng kia.

Nghĩ đến đây, liền nhẹ nhàng cười khuyên nhủ: “Hoàng Thượng gấp cái gì? Tin chiến thắng từ biên quan liên tiếp báo về, Mông Cổ kỵ binh đã bị Đại tướng quân đánh cho tan tát, chỉ cần nhìn đến lá cờ thêu chữ ‘Vệ’ là đã bỏ chạy không thấy tăm hơi, người không phải đã hạ chỉ cho Đại tướng quân rồi sao, thời tiết ngày càng giá rét, không nên hành binh chinh chiến, muốn hẳn sang năm thu binh hồi triều, Đại tướng quân cũng không phản đối mà? Thoáng cái mà lễ mừng năm mới ước chừng chỉ còn mấy tháng, sao lại không chờ được chốc lát?”

Long Triệt cười nói: “Người nói rất có lý, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ về y trẫm lại không tự kiểm chế mình được, ai, hai từ ‘tương tư’ này, thật là tư vị tối khổ cũng tối ngọt ngào trong thiên hạ.” Nói xong cũng lắc đầu cười khổ không thôi.

Chú giải:

(*)Ky bất khả nhất, thì bất tái lai: cơ hội tốt chỉ có một, đã mất rồi rất khó gặp lại nữa

(**)Ban môn lộng phủ : búa rìu qua mắt thợ, múa búa trước mặt Lỗ Ban

(***)Mạc trắc cao thâm: Sâu xa khó hiểu, sâu xa không lường

(****)Ân uy tịnh thi: kiểu như câu vừa đánh vừa xoa của mình hiện đại ấy à: ân huệ, Uy: oai. Tịnh: tập hợp. Thi: thực hiện, thi hành

(*****)Sủng nhục bất kinh: nghĩa đen là được sủng ái cũng như chịu nhục nhã cũng không hoảng sợ. nghĩa rộng: không màng thắng thua, không quan tâm chuyện thiệt hơn...

(*****)Đại mao y phục: quần áo bằng da thú, hoặc long cừu

Heát chính viên ã thaát chõông

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Liên Hương một bên theo hần đến hoa viên bên ngoài, một bên cười hỏi: “Hoàng Thượng bây giờ không nên lo lắng vấn đề này, y nô tỳ thấy, Đại tướng quân lần này nhất định lại khải hoàn trở về, Hoàng Thượng nên cân nhắc phải ban thưởng cho y như thế nào thì hơn. Y đã đứng ở đỉnh cao quyền lực, lại xem vàng bạc như hư vô, ai, nô tỳ cũng nên thay Hoàng Thượng phiên nào nhỉ.”

Long Triệt bỗng nhiên cười, nói: “Ban thưởng? Đúng vậy, tướng lãnh dưới trướng y quả thật cần phải hảo hảo ban thưởng, ban thưởng thật lớn, nhất là Trọng Quang, tỳ phu trong chiến báo gửi về đã nhiều lần khen thưởng hần, có thể thấy trẫm quả thật không chọn sai người, dấu cho có phong hầu, tin tưởng kẻ khác cũng không dám dị nghị điều gì.”

Liên Hương nghe thấy đệ đệ mình được thụ phong, cũng tự nhiên cao hứng, lại hỏi: ” Vậy Đại tướng quân thì sao?”

Long Triệt nhìn nàng, ánh mắt bỗng nhiên thâm lệ(*), từ từ nói: “Liên Hương, ngươi đã quên những gì trẫm nói rồi sao? Việc đầu tiên trẫm làm sau khi tự mình chấp chính, chính là bề gây đôi cánh của y, khiến y muốn bay cũng bay không thoát khỏi bàn tay của trẫm. Thế nên bộ hạ của y mỗi người đều sẽ có ban thưởng, duy độc tỳ phu y, trẫm tuyệt sẽ không ban thưởng, còn. . . .” Còn như thế nào mặc dù hần không nói tiếp, nhưng Liên Hương dĩ nhiên hiểu được.

“Nhưng việc này hình như không thích hợp lắm a Hoàng Thượng, làm như thế, chẳng phải khiến trung thần lương đồng thất vọng? Hơn nữa người làm vậy sao có khiến cho các vị đại thần tâm phục khẩu phục? Lại dẹp yên điều tiếng thế gian như thế nào?” Liên Hương nóng vội, khẩu khí cũng không tránh khỏi kích động.

Cũng may Long Triệt cùng nàng ở chung đã lâu, cũng không trách cứ, chỉ thản nhiên nói: ” Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ (**), trẫm tự có tính toán.”

Liên Hương còn muốn nói gì đó, lại trông thấy thái hậu cùng một đoàn người vây quanh đi đến, đành phải tùy Long Triệt đến tham kiến.

××××××××××

Đảo mắt một cái lại một năm đông tuyết hạ xuống, Long Triệt xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Lại là một hồi tuyết lớn, ngày phụ hoàng ra đi, cũng là một hồi tuyết lớn như vậy, nhẹ nhàng hạ xuống khắp nơi, vô biên vô hạn, như không có bến bờ nào xác định, khiến lòng người càng thêm hoảng sợ.”

Liên Hương thả vào trong lư một khối bách hợp hương, nhìn sắc trời, cũng cảm thán nói: “Đúng vậy, tiên hoàng ra đi thật vội vàng, người khi đó lại còn quá nhỏ, dù có thông minh thế nào cũng chỉ là một hài tử, sao có thể không hoảng sợ được chứ? Ai, những thức bá huynh đệ của người, chẳng có kẻ nào là dễ đối phó, nếu không phải Đại tướng quân lâm nguy thụ mệnh(***), giúp người mấy năm nay, thì người ngồi ở hoàng vị kia bây giờ, cũng chưa biết là người nào?”

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe Long Triệt đánh một chuông lên bàn, nhất thời hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy mặt hần tái nhợt, trong đôi mắt tràn ngập tức giận, lạnh lùng nói: “Đừng nhắc đến y, trẫm muốn y trở về từ năm trước, y dám lấy cơ thừa thắng xông lên cải lại thánh ý, rõ ràng là tự cho mình có công mà sinh kiêu ngạo, không đem trẫm để vào mắt.”

Liên Hương kinh hãi nói: “Hoàng Thượng, người thật sự nghĩ như vậy sao? Đã nhiều năm như vậy Đại tướng quân cùng người lúc nào cũng sớm chiều có nhau, người thật sự nghĩ y là loại người như thế sao?”

Long Triệt hằm hằm trừng mắt Liên Hương, trong chớp lát bỗng đôi mắt lại buông rũ xuống, thở dài một hơi, suy sụp nói: “Trẫm đương nhiên biết y không phải người như vậy, nhưng đơn độc xâm phạm biên giới là điều tối kị của binh gia, cho dù y trước giờ luôn thận trọng, quen thuộc tình hình quân địch, cũng không nên tùy tiện phạm vào nguy hiểm như thế, y chẳng lẽ không hiểu được sẽ có người vì y ngày đêm lo lắng hay sao?”

Liên Hương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Nguyên lai Hoàng Thượng là tức giận chuyện này. Hoàng Thượng yên tâm, Đại tướng quân chinh chiến nhiều năm, không phải là người không biết sâu cạn, hẳn chắc là muốn nhất cổ tác khí(****) đem Mông Cổ binh đuổi vào tận sâu trong đại mạc, làm cho dân chúng chốn biên quan hưởng thêm vài năm thái bình, nên mới có quyết định này. Tục ngữ nói tương tại ngoại, quân mệnh hữu sở bất thụ(*****). Nay cũng không thể xem như khi quân gì cả, Hoàng Thượng không cần chuyện bé xé ra to, mặc cho năm tháng đi qua, đợi cho đến khi xuân về hoa nở, không phải là đã có thể nhìn thấy người ngày đêm mong ngóng rồi sao?”

Long Triệt lại dời mắt nhìn ra những bông tuyết đang rơi lất phất ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Chuyện bé xé ra to, đúng vậy, thật là một chủ ý tốt.” Lại quay đầu hỏi Liên Hương: “Trẫm tự mình sai người cấp tỳ phu làm đích hồ cừu cùng đại sứ(*****)*, hiện giờ đã đưa đến đó chưa?”

×××××××××××××××

Năm mới của một thời đại thái bình thịnh thế, tự nhiên náo nhiệt, húng chi đây lại là cái Tết đầu tiên sau khi Long Triệt tự mình chấp chính, sự chuẩn bị trong cung lại càng phá lệ tỉ mỉ hơn xưa, từ thái hậu thần tử, cho tới thái giám nô bộc, mỗi người đều vô cùng vui vẻ, mỗi ngày tiếng hoan hô cười vui đều vang lên không ngừng nghỉ. Chỉ có Long Triệt, bởi vì không có Vệ Thanh Hồng bên cạnh, trên mặt tuy hiện vẻ tươi cười, lại khác hẳn kẻ khác, trong lòng chỉ có nỗi buồn cùng sự mất mát ngự trị. May mắn vẫn còn có Liên Hương để thổ lộ, cũng trấn an, nên hẳn mới không lộ ra những lời nói cùng cử chỉ khác thường. Nhưng vào ban đêm cũng không cách nào tránh khỏi buồn ngủ. Mỗi phùng giai tiết bội tư than(*****)*, âu đây cũng là chuyện thường tình của thế nhân. Huống chi ham muốn độc chiếm một người của hắn lại mãnh liệt như vậy. Có đôi khi thậm chí hắn ghen tị với tướng sĩ nơi biên quan, hận bọn họ có thể cùng Vệ Thanh Hồng nâng chén đùa vui, mà bản thân hắn chỉ có thể ở trong chốn thâm cung uống rượu giải sầu.

Thật vất vả cuối cùng cũng mới có thể chịu đựng cho đến khi đại quân khải hoàn trở về, Long Triệt nhận được chiến báo, chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Vệ Thanh Hồng. Ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng trông được tin tức đại quân đã gần đến Phạm Đô. Ngày hôm đó không đến canh bốn liền thức dậy, phân phó Liên Hương rửa mặt chải đầu xong, sau đó dẫn chúng đại thần thân hướng đến “Tiếp Phong đình” mà nghênh đón, đáng thương các đại thần vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nhưng lại ngại thánh uy, không thể không theo, dọc theo đường đi hai mắt vẫn còn lim dim, trông rất buồn cười.

Tuy là mùa xuân, sắc trời cũng không sáng rõ hết, Long Triệt ở trong đình nóng lòng chờ đợi. đợi cho thái dương xuất hiện toàn bộ, cuối cùng trông thấy từ phương xa nổi lên một trận bụi mù che khuất cả chân trời, tiếng vó ngựa dần dần lại gần, một lá đại kì uy phong lẫm lẫm phấp phới bay lượn trước mắt mọi người. Long Triệt cố gắng nhìn thật kĩ lần nữa, người khóat khỏi giáp rực rỡ, tư thế oai hùng hiên ngang, không phải Vệ Thanh Hồng hẳn đêm nhớ ngày mong thì còn là ai được nữa?

Chú giải:

(*)Sâm lệ: Sâm: tối tăm. Lệ: Nghiêm ngặt, nghiêm khắc, chặt chẽ...

(**)Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn vu tội cho một người, không lo không tìm thấy tội danh

(***)Lâm nguy thụ mệnh: ở thời khắc vô cùng nguy hiểm nhận nhiệm vụ

(****)Nhất cổ tác hi: một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái thêm. Nguyên bản dung để chỉ việc đánh hồi trống đầu tiên khi ra sa trường để làm tăng dũng khí của quân đội .

Sau lại dùng để chỉ việc tại một thời điểm khi ta chiếm dc ưu thế về sức mạnh... thì cần phải làm một lần cho hết, không dây dưa.

(*****)Tương tại ngoại, quân mệnh hữu sở bất thụ: cầm quân ra trận, quân lệnh có thể không theo. Câu này đã giải thích bên võ trạng nguyên

(*****) Hồ cừu cùng đại sứ: áo lông cáo cùng áo ấm

(*****) Đây là câu thơ trong bài Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông Huynh đệ của nhà thơ Vương Duy

Phiên âm

Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông huynh đệ

Độc tại dị hương vi dị khách,

Mỗi phùng giai tiết bội tư thân.

Dao tri huynh đệ đăng cao xứ,

Biến sáp thù du thiếu nhất nhân.

Dịch thơ

Một mình phiêu bạt chốn tha phương

Cửu trùng tiết đẹp nhớ người thương

Nơi xa vẫn biết người phương ấy

Thù du cầm nhớ kẻ phong sương

Heát chính vaen ñeă baùt chõông

P|s : đừng có hỏi ta vì sao cái chú thích nó dài thế =.=”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Xa cách đã lâu giờ đây mới có thể gặp lại, niềm vui của Long Triệt thì không cần phải nói, nhưng ngay cả Vệ Thanh Hồng từ trước đến nay luôn lạnh nhạt, khi trông thấy Long Triệt ngày càng thành thực, cảm giác vui sướng cũng tràn ngập trong đáy lòng, không thể nói thành lời, gặp lại vẫn thấy hân đối với y thân thiết như xưa, cũng không vì hân đã tự chấp chính mà có một chút cổ kị nào, trong lòng càng cảm thấy ấm áp.

Theo suy nghĩ của Vệ Thanh Hồng, thì y trước định về phủ đệ, tắm rửa thay y phục sau lại đi tham kiến thái hậu cùng Hoàng Thượng. Long Triệt làm sao có chấp nhận như thế, sống chết kéo y vào cung, lại lệnh Lí Trọng Quang cùng tiến cung thăm tỷ tỷ của hân, rõ ràng đây là tình cảm khi phải nói lời biệt ly. Vệ Thanh Hồng vốn không chịu được việc hân cứ quần lấy y, chỉ đành phải theo hân đi.

Vào cung bái kiến Thái hậu, ban thưởng yến Tiệp Phong, thật khó khăn, rối loạn cuối cùng cũng chấm dứt, lại bị Long Triệt kéo đến thư phòng, nhân lúc xung quanh đều không có người, lúc này y mới dùng thân phận tỷ phu đánh giá vị thiếu niên hoàng đế này, một bên vui mừng nói: “Triệt nhi cuối cùng trở thành một anh minh thiên tử chân chính rồi, phụ hoàng cùng công chúa nếu dưới tuổi vàng biết được, nhất định cũng sẽ mỉm cười.”

Long Triệt lúc này đã có thể đứng sừng vai với y, nhìn khuôn mặt với biểu cảm chân tình của y, chỉ cảm thấy cảm xúc luôn không yên phận, một cỗ dục hỏa tự đan điền đang lan ra toàn cơ thể. Hân lại biết rõ giờ

phút này không thể xúc động mà làm việc, hít sâu vài lần, cố gắng áp chế xuống, giữ chặt Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, gió tuyết chốn biên quan tựa như những mũi dao sắc nhọn, điều kiện lại gian khổ, người xem người lại hao gầy không ít.”

Vệ Thanh Hồng cười nói: “Nào có khoa trương như người nói chứ, ta chẳng qua vì ngày đêm muốn trở về Phạm Đô, bởi vậy hơi gấp gáp một chút, ân, rốt cuộc cũng lớn hơn vài tuổi, không bằng thiếu niên như các người tinh lực dư thừa, mới sáng sớm liền đến Tiếp Phong đình. Ai, ta nói người cái gì cũng tốt, cũng không sợ bị thương hàn.”

Long Triệt nhin không được cười nói: “Tỷ phu nói bậy cái gì đó? Người cũng mới hai mươi sáu tuổi mà thôi, nghe người nói thật giống như một ông già vậy. Vừa trở về lại lên lớp với ta.” Nói xong vừa tức vừa hậm hực nói: “Nói, người vì cái gì không nghe ý chỉ của ta năm trước phải trở về, ruột cục đợi cho tận sang năm sau mới về.”

Vệ Thanh Hồng vội nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng có điều không biết, một là bởi vì giá lạnh, Mông Cổ binh bị vây trong Tháp Lạp Nhĩ thành, lương thảo rất thưa thớt, ta không mất một binh một tốt liền có thể thu phục bọn họ, mặt khác năm nay tuyết rơi rất dày, thái dương cũng lớn, đường đi lúc thì trơn trượt như băng, lúc lại lầy lội không chịu được, đích thực rất khó hành quân, thần lo lắng một khi thu binh, không thể nghỉ ngơi gì đó chính là cho địch nhân cơ hội lấy lại sức để phản công, mới cả gan đóng quân lại đó, cho đến tháng trước bọn họ thừa nhận thất bại, chấp nhận kí hòa ước, mới khai hoàn hồi triều.”

Long Triệt thấy y lập tức khôi phục lại bộ dáng của một thần tử trước kia, không khỏi có thất vọng, cả giận: “Tuy rằng người nói rất có lý, nhưng người lại hại ta thật lo lắng tận mấy tháng, lúc này ta nhất định phải phạt người, nhìn người lần sau còn dám hay không.”

Vệ Thanh Hồng khom người nói: “Nguyện như ý quân.” Lại nghe hắn nói “Dù sao chẳng nữa, người cuối cùng cũng bình an trở về, ta cũng đã có thể an tâm.” Lời chưa kịp nói ra đã dừng lại, thì ra hắn vẫn lo lắng cho y như thế, không khỏi cảm động nói: “Khiến Hoàng Thượng lo lắng, thần thật đáng tội. Bất quá hiện tại ta không có bất cứ thương tổn gì, cũng xem như là lấy công chuộc tội đi?”

Long Triệt nhin không được cười lên một tiếng, nhanh chóng lấy lại vẻ mặt ban đầu nói: “Việc này được rồi, để ta lệnh Tổng Kiêm tra lại luật pháp Đại Phạm rồi nói tiếp.”

Vệ Thanh Hồng trong lòng khẽ động, lúc này mới cẩn thận hỏi: “Đúng rồi, Hoàng Thượng, sáng nay thần gặp Tổng Kiêm khoát nhất phẩm phục sức, không biết gã hiện giờ là chức quan gì?” Ý thái độ làm người chính trực, ghét nhất chính là hạng người lấu cá như Tổng Kiêm, lại ngại hắn là thân tín của Thụy vương, nếu không đã sớm không dùng, để tránh khỏi phải xuống tay tiêu diệt hiểm nghi. Thế nên trong lúc phụ chính chưa từng sử dụng người này, hiện giờ thấy Long Triệt lại thăng quan cho gã, không khỏi có chút kinh ngạc.

Long Triệt gật đầu nói: “Người hỏi hắn sao? Trẫm thấy hắn tinh thông luật pháp, chỉ làm tiểu quan tứ phẩm không khỏi luyện tiến nhân tài không có đất dụng võ, liền thăng hắn làm Hình bộ thượng thư. Lô Hiến vốn dĩ cũng không làm sai gì, nhưng lại quá mức ngu dốt, chỉ có một cái án tử mà phải tra thật lâu, trẫm đã đem hắn điều ra bên ngoài làm tri phủ.”

Lô Hiến thái độ làm người chính trực, tuy có đôi lúc hơi cổ hủ, nhưng vẫn là một vị quan tốt, phá án cũng thập phần nghiêm túc. Nếu chỉ vậy mà nói hắn ngu dốt, cũng oan uổng cho hắn. Điểm ấy Vệ Thanh Hồng là rõ ràng nhất. Y cùng với Lô Hiến lại là bạn tốt. Nay nghe Long Triệt nói như vậy, không khỏi đánh cái rùng mình, thầm nghĩ: “Chân tướng việc này thật chỉ đơn giản như hoàng thượng nói?” (Đơn giản vậy mới sợ!)

Long Triệt lại nói: “Tỷ phu, ta biết người cùng hắn giao tình rất tốt, nhưng người từng dạy ta phải biết dùng nhân tài, Tổng Kiêm tuy rằng là một tiểu nhân lấu cá, nhưng so với Lô Hiến lại thích hợp với chức vị ấy hơn, cho nên.” Nói xong cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Vệ Thanh Hồng, bỗng nhiên sợ hãi nói: “Tỷ phu, người sẽ không giận ta chứ?”

Vệ Thanh Hồng vội khom người nói: “Thần không dám.” Vừa dứt lời, liền thấy Long Triệt hoảng hốt: “Làm sao vậy? Ta chỉ biết người sẽ tức giận mà, chỉ cần nhìn bộ dáng của người ta đã biết, ta mang Lô Hiến triệu hồi là được.” Nói xong làm bộ chuẩn bị truyền chỉ, lại bị Vệ Thanh Hồng giữ chặt, cười nói: “Triệt

nhì, người hiện giờ đã tự mình chấp chính, khoan nói chỉ là một việc điều động, chính là chuyện lớn tày trời, cũng không cần phải xem sắc mặt người khác. Ta tuy là tỷ phu của người, nhưng cũng là thần tử của người, lại nói ta cũng không có suy nghĩ gì khác, chính là chỉ cảm thấy Tống Kiêm không phải là một quân tử chân chính, để gã ở địa vị cao như vậy có chút không ổn thôi.”

Long Triệt lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tỷ phu yên tâm, ta đương nhiên biết hần là tiểu nhân. Thăng quan cho hần, chính là muốn dùng sở trường của hần, không phải muốn nghe hần phỉ báng.”

Vệ Thanh Hồng gật đầu nói: “Cái này thật tốt, thật tốt.” Trong lòng cũng thầm nghĩ: “Là ta đa tâm, Triệt nhi bất quá là một hải tử, không thể có tâm cơ thâm trầm như vậy, huống chi hần đối ta nhiệt tình như vậy, không chút giả dối, sao có thể đối phó ta được chứ?”

Hai người còn nói rất nhiều, Long Triệt mới đành luyến tiếc cho Vệ Thanh Hồng hồi phủ, Liên Hương từ hậu thính đi ra, thấy hần vẫn như cũ hướng ánh mắt mạnh liệt về hướng Vệ Thanh Hồng biến mất, không khỏi cười nói: “Vừa rồi nô tỳ thật sự rất sợ ngài không giữ nổi, bất quá hoàn hảo, rốt cuộc vẫn là Đại Phạm thiên tử ta may mắn. Còn nữa, lúc trước ta đã khuyên ngài đừng động thủ với bằng hữu của Đại tướng quân nhanh như thế, lỡ y tính long nghi ngờ, ngài cũng không nghe, rốt cuộc suýt nữa làm cho Đại tướng quân phát hiện đúng không?”

Long Triệt thu hồi ánh mắt, từ từ cười nói: “Tỷ phu thông minh như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện, bất quá y trung nghĩa chính trực như vậy, trẫm tuyệt không lo lắng y sẽ rời đi.” Nói xong gấp một cái nói: “Hôm nay thật có chút mệt mỏi, Liên Hương, trả chăn ra đi, trẫm cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai lâm triều, còn phải diễn một màn thật xuất sắc nha.”

Heát chính viên nề cõu chõông

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Buổi lâm triều của Đại Phạm chỉ có quan viên trên tam phẩm mới có thể tham gia, trên triều đường lại chia làm hai nhóm, văn thần do tể tướng tam triều Lí Phong đứng đầu, võ tướng tự nhiên lấy Vệ Thanh Hồng làm chủ.

Đây là lần đầu Vệ Thanh Hồng nhìn thấy Long Triệt lấy thân phận của một vị quân chủ, tự mình ngồi ở trên cái long ý quên thuộc kia chấp chính, khí độ thông dong, không nộ mà uy nghiêm. Không khỏi thầm nghĩ vị thiếu niên y vẫn luôn xem như đệ đệ này quả nhiên là trời sinh để làm hoàng đế.

Đơn giản xử lý vài sự kiện, đã không còn người nào dâng sớ, mọi người đều biết đã đến lúc chuyện hay phải diễn, đại quân chiến thắng trở về, tự nhiên phải đại tứ phong thưởng một phen, quả nhiên nghe Long Triệt nói: “Lần này Vệ Đại tướng quân đánh bại Mông Cổ kỵ binh, lòng trẫm thật hài lòng, chúng tướng sĩ không tiếc thân mình, hy sinh bảo vệ quốc gia, cần phải ban thưởng thật lớn.” Nói xong nhìn thoáng qua chấp sự thái giám bên cạnh mình, thần nhiên nói: “Quách Nghi, truyền chỉ.”

Mọi người đều im lặng lắng nghe, lần này tướng lĩnh trong quân, không một ai bị bỏ qua, tất cả đều được phong thưởng. Ngay cả binh lính bình thường mỗi người cũng được mười hai thỏi bạc. Nhất là vị phó tướng trẻ tuổi tên Lí Trọng Quang kia, lập tức đã được phong Long Kị đại tướng quân, chỉ thấp hơn một bậc so với Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng. Không khỏi âm thầm bội phục Long Triệt thận trọng, lại thi ân như thế. Nhưng trong tâm lại không ngừng phỏng đoán: những người này đều được phong thưởng hậu hĩnh như thế, chủ soái Vệ Thanh Hồng lại không biết lại được thưởng tới mức độ nào, hần vốn đã có quan cao tước hiển, chẳng lẽ lại được phong vương sao?

Việc kì quái chính là, trong thánh chỉ không hề có nửa câu phong thưởng cho Vệ Thanh Hồng, mọi người đều cực kì kinh ngạc, Tể tướng Lí Phong chậm rãi bước lên trước nói: “Hoàng Thượng, lần này đắc thắng, Đại tướng quân công lao vô cùng to lớn vì sao mỗi người đều có phong thưởng, chỉ riêng y không có? Việc này hình như không được công bằng cho lắm.”

Long Triệt tựa hồ như đã sớm biết hẳn sẽ hỏi câu này, cười nói: “Đúng vậy, Đại tướng quân tuy rằng lập được kì công, nhưng trăm mệnh trước năm nay phải hồi triều, hẳn dám kháng chỉ, đây là đại tội, vì vậy ưu khuyết điểm ngang nhau, không thưởng không phạt, Lý ái khanh còn muốn nói gì không?”

Này rõ ràng là chuyện bé xé ra to, Lí Phong là một người chính trực, lại biết Vệ Thanh Hồng cũng giống mình là một cự thần vất vả, sao có thể chịu được việc y bị ủy khuất như vậy, muốn tiếp tục tranh biện. Chợt thấy Vệ Thanh Hồng đã giành trước một bước, từ trong đám người, cung kính nói: “Hoàng Thượng thánh ý, kháng chỉ vốn là trọng tội, Hoàng Thượng lại rộng lòng khoan thứ như thế, thần vô cùng cảm kích.”

Y vừa nói xong, Lí Phong cũng không thể nói thêm được gì, chỉ phải tức giận trở về vị trí cũ, lại nghe Long Triệt nói: “Tối nay ban thưởng yến tại ngự hoa viên, vì Đại tướng quân cùng chúng tướng sĩ tiếp phong, bách quan cùng bồi, một người cũng không được thiếu, nếu không trăm sẽ hỏi tội. Được rồi, Vệ tướng quân lưu lại, những người khác bãi triều đi.”

Đợi mọi người đều tản ra, Lí Phong liền căm giận nói: “Việc này tính là cái gì đây? A, cái gì gọi là kháng chỉ? Rõ ràng là chuyện bé xé ra to, cố ý làm khó Thanh Hồng, Hoàng Thượng vốn là yêu chuộng anh tài, bây giờ tại sao lại khai đao với đệ nhất công thần của Đại Phạm triều?”

Phương Nguyên cũng nghi hoặc, đã thấy Thái Khang mỉm cười: “Ta sớm biết sẽ có việc này.” Lại nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hoàng Thượng đã nhịn nhiều năm như thế, cũng đã đến lúc nên động thủ. Ha hã, không đơn giản, thật sự là không đơn giản a.” Lại khuyên Lí Phong “Lão già người cũng đừng tức giận nữa, buổi tối còn có thiết yến đấy. Người ta dẫu gì cũng là tỷ phu cùng tiểu cữu tử (*), người cũng đừng nên lo lắng làm gì. Nói đi cũng phải nói lại, lo lắng cũng không làm được gì đâu.” Vừa nói vừa cười mà đi, để lại Lí Phong cùng Phương Nguyên hai mặt nhìn nhau, không hiểu ý tứ của hẳn.

Một bên khác, Thụy vương, Hòa vương chờ các Vương gia cùng đến tụ họp.

Thụy vương liền cười nói trước: “Các vị có thấy không? Hoàng Thượng đối Vệ Thanh Hồng đã muốn có sự phòng bị, chúng ta chỉ cần gây một trận sóng nhỏ, đẩy một trận sóng lớn, kết cục của y tuyệt đối không thể tốt được. Hừ, việc này cũng chỉ có thể trách y, uống cho y thông minh một đời, lại không biết một đạo lý vô cùng đơn giản ‘công cao chấn chủ, vĩ đại bất diệu’(**).”

Hòa vương cũng cười nói: “Đúng vậy, chỉ cần trừ được y, binh quyền sẽ rơi vào tay chúng ta, đến lúc đó, Hoàng Thượng dù có lợi hại bao nhiêu, bất quá cũng chỉ là một tiểu nhu, còn không phải tùy các vương thúc chúng ta điều khiển sao?”

Tổng Kiêm nhìn mọi người xung quanh liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Chư vị Vương gia chớ nên cao hứng quá sớm, Vệ Thanh Hồng là một cây đại thụ rễ đã bám sâu vào đất, không phải dễ dàng nhổ bỏ như vậy đâu. Theo ta, đôi khi chúng ta phải bảo vệ y một chút, càng như vậy, Hoàng Thượng lại càng sợ hãi thế lực của y. Y trí tuệ vô công đều xuất chúng, cũng chỉ có một khuyết điểm duy nhất là quá trung nghĩa, cho nên muốn loại trừ y, còn phải chờ Hoàng Thượng tự mình động thủ.” Hẳn vừa dứt lời, mọi người đều gật đầu phụ họa theo.

Không nói đến phản ứng của mọi người sau khi lâm triều, hãy nói đến Long Triệt, đợi Vệ Thanh Hồng theo hẳn vào thư phòng, liền khẩn cấp hỏi: “Tỷ phu, người có biết vì sao ta lại làm thế không?”

Vệ Thanh Hồng cười khổ nói: “Còn không phải bởi vì người vừa không biết nên thưởng cho ta cái gì, vừa muốn thể hiện một chút uy nghiêm của Hoàng Thượng, mới lấy ta ra mà khai đao sao?”

Long Triệt vỗ hai tay xuống, tung tăng cười nói: “Quả nhiên vẫn là tỷ phu hiểu ta nhất, không có biện pháp, người đã muốn phong hậu, ta cuối cùng cũng không thể sắc phong một vị Vương gia trẻ tuổi như thế. Người lại không thích tiền tài mỹ nữ. Lại nói người vốn được mọi người kính trọng, các đại thần lúc này thấy người như thế cũng sẽ phục ta, sau này mỗi người tự nhiên cũng khuất phục. Tỷ phu, đây là để vương thuật mà người nói có phải không?” Tận đáy lòng hẳn bỏ thêm một câu: còn có thể mượn cơ hội này làm suy yếu thế lực cùng uy tín của người, đây là kế nhất thạch hạ tam điếu. Bất quá do sợ Vệ Thanh Hồng sinh nghi, lại kéo y mà nói: “Tỷ phu, người yên tâm, ta đối với người vĩnh viễn là một tấm lòng son, sẽ không vì bất cứ nguyên nhân nào mà thay đổi.” Những lời này thật ra lại là tình chân ý thiết(***), phát ra từ tận đáy lòng.

Vệ Thanh Hồng cười, gật đầu nói: “Hoàng Thượng, người làm tốt lắm, thần không then với lương tâm, cũng không phải lo lắng cái gì. Nhưng đêm qua ta trở về có cùng vài vị hảo hữu ôn chuyện thâm đêm, vẫn chưa nghỉ ngơi gì, buổi tối lại còn có yến hội, có thể cho thần hồi phủ nghỉ ngơi trong chốc lát?”

Long Triệt trong lòng khê động, vội hỏi: “Nếu như thế, tỷ phu nghỉ ngơi ngay tại tThiên điện của ngự thư phòng đi, nơi đó rất tĩnh lặng, cũng không ai dám tùy tiện quấy rầy.”

Vệ Thanh Hồng chỉ phải nghe lời mà đi, Long Triệt liền bắt đầu phê duyệt tấu chương, nhưng tâm đã sớm cùng người yêu bay đến Thiên điện, làm sao còn có thể ngồi yên. Qua khoảng một canh giờ, nghĩ chắc tỷ phu đã ngủ say, cuối cùng nhện không được mà đi vào Thiên điện, đập vào mắt là gương mặt lúc ngủ điềm đạm của Vệ Thanh Hồng.

Chú giải:

(*)Tiểu cữu tử: cậu em vợ

(**)Công cao chấn chủ, vĩ đại bất diệu:

Công cao chấn chủ:

Công: công lao, công huân, chấn: chấn động, uy chấn, chủ: quân chủ. Công lao quá lớn chấn động cả quân chủ, khiến quân chủ động lòng ngờ vực...

Vĩ đại bất diệu: cái đuôi quá lớn, muốn quay lại cũng rất khó, trước đây dùng để so sánh bộ hạ có thể lực lớn, không thể chỉ huy điều khiển. Hiện dùng so sánh cơ cấu khổng lồ, không thể chỉ huy được.

(***)Tình chân ý thiết: tình sâu ý nồng, tình cảm chân thành, ý tứ chân thật...

Heát chính viên ãi thaãp chõõng

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Lặng lặng ngắm nhìn thật kỹ, mặc cho thời gian từng giây, từng giây trôi qua, người nằm trước mặt hắn bấy giờ, hắn đã nhìn sáu năm, suy nghĩ sáu năm, tất thấy mọi thứ của y, đều đã khắc sâu vào tâm khảm của hắn, nhưng vào giây phút này khi nhìn thấy gương mặt đang ngủ say kia, hắn lại cảm thấy mình có được quá ít. Cứ như thế, ngay cả hô hấp lúc này cũng trở nên thật nhẹ, như sợ sẽ làm tan biến đi chút bình yên hiếm hoi của thời khắc này.

Nhớ Liên Hương cũng đã từng hỏi hắn, hắn rốt cuộc yêu y ở điểm nào. Đáp án, ngay cả bản thân hắn cũng không thể trả lời được. Nếu nói vì y trung nghĩa lưỡng toàn, quang minh chính đại lắm lắm, thì trong triều cũng không thiếu thần tử trẻ tuổi như vậy, thậm chí so với y còn tuần tú hơn. Nếu nhất định phải truy cứu nguyên nhân, hắn đó là vào lần đầu gặp nhau khi nhìn thấy nụ cười thật nhẹ, thật nhạt đó cùng với ánh mắt khác hẳn với mọi người, một chút ôn nhu pha lẫn một chút tán thưởng. Lại hồi tưởng về lúc y cùng hoàng tỷ nắm tay nhau đi ngang qua hắn, lòng hắn có bao nhiêu oán hận, hắn hận y vì sao lại trở thành đương triều phò mã, trở thành trượng phu của thân tỷ mình, cũng đồng thời trở thành một nam nhân hắn vĩnh viễn cũng không thể chiếm được.

Nhưng hiện giờ, phải là hiện giờ, tất cả chương ngại đều không còn tồn tại, y nằm cách hắn gần đến thế, gần đến nỗi dường như chỉ cần hắn vương tay ra là có thể bắt được y, trong lòng không hiểu vì sao lại càng kích động hơn. Máu trong thân cũng tựa như đang bốc cháy sôi bùng lên, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: bắt lấy y, không bao giờ ... nữa cho phép y rời xa mình, bắt lấy y.

Một tiếng ho nhẹ, khiến Long Triệt nháy mắt tỉnh táo lại, phát giác tay mình suýt nữa đã chạm vào hai cánh môi phong nhuận kia, không khỏi khiến hắn toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vệ Thanh Hồng không bao giờ ngủ sâu hoàn toàn, một khi bị y phát hiện, tất cả sự trả giá cùng nhẫn nại của hắn chẳng phải sẽ hóa thành hư ảo. Nghĩ đến đây, vội lạng lẽ lui ra ngoài, hướng Liên Hương cười cảm kích, nói nhỏ: “Trẫm thật hơi mất bình tĩnh, may mà còn có người.”

Liên Hương theo hần nhanh chóng quay về thư phòng, lệnh tả hữu lui ra, nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, vừa rồi mật thám báo cáo, vài vị Vương gia cùng vài trọng thần trong triều tụ lại mật nghị. Nô tỳ cho rằng rất kỳ quái, thật sự nhện không nổi, muốn cả gan hỏi một câu, chẳng lẽ ngài chỉ vì có được Đại tướng quân, mà ngay cả giang sơn cũng không để ý sao, để mặc cho thế lực của các Vương gia ngày càng phát triển sao?”

Long Triệt nghe xong, không giận mà ngược lại còn cười, từ từ nói: “Mặc cho thế lực của bọn họ phát triển thì đã sao? Chỉ cần một ngày tỳ phu còn nắm trong tay binh quyền, thì một ngày bọn họ không dám động thủ. Tuy nói như vậy cũng không có gì là không tốt, nhưng lưu lại một nỗi băn khoăn. Huống hồ trẫm cũng không muốn tỳ phu vĩnh viễn làm một Đại tướng quân. Liên Hương người từ trước đến nay thông minh, mà ngay cả một tiểu kế của trẫm cũng không nhìn ra sao? Không có Vệ Thanh Hồng, chẳng lẽ không có người khác hay sao? Tỳ như nói Đại tướng quân Lí Trọng Quang.”

Liên Hương lúc này mới đại ngộ, vội cúi đầu cười nói: “Nô tỳ ngu xuẩn, thật đáng hổ thẹn.” Một bên vì sự lãnh khốc của Long Triệt mà thất vọng, hần thế nhưng không niệm chút tình huyết thống, ngay cả vương thúc của mình cũng không buông tha, tuy rằng những người đó cũng chẳng tốt đẹp gì.

Long Triệt huy phát tay nói: “Không nói bọn họ nữa, nghĩ đến liên bực mình.” Bỗng nhiên lại nhìn ly trà trước mặt đã nguội lạnh mà xuất thần, kìm lòng không đậu nói: “Bộ dáng đang ngủ của tỳ phu lúc này thật sự là rất đáng yêu, khiến trẫm nhện không được mà muốn ôm lấy y, khiến y cứ như vậy mà ngủ trong lòng trẫm.”

Liên Hương thấy hần đã đi vào cõi thần tiên hư vô, chắc lại đang ảo tưởng đến những thứ không nên nghĩ đến gì đó, không khỏi nở một nụ cười cam chịu, đem chén trà đã nguội lạnh mang ra ngoài, lại phân phó người mang đến một chén trà nóng, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Long Triệt, ánh mắt lãnh khốc vừa rồi dường như đã bị sự nhu tình như nước này thay thế, chỉ có thể thầm nghĩ hần thái độ của hần đối với tỳ phu của mình cùng đối với vương thúc khác xa nhau. Tuy rằng như thế, nhưng kết cục của Vệ Thanh Hồng cũng chẳng biết có thể tốt đẹp được bao nhiêu, không khỏi lại thở dài.

Hai người đều chìm vào suy nghĩ của mình, chợt có nội thị vào báo Lí Trọng Quang cầu kiến, sau khi tuyên hần tiến vào, Long Triệt liền cười nói: “Thay vào phục sức của tướng quân, quả nhiên uy vũ hơn rất nhiều.”

Trong mắt Lí Trọng Quang như vẫn còn tồn tại phần khởi, vội cúi đầu nói: “Tạ ơn bệ hạ khách lệ, thần có thể có được hôm nay, đều là do bệ hạ ban cho, thần vô cùng cảm kích.”

Long Triệt gật gù đầu nói: “Trọng Quang, người chỉ cần nhớ kỹ những gì người nói ngày hôm nay, trẫm có thể bảo đảm cho người cả đời vinh hoa.” Nói xong thông thả bước vài bước, lại cười lạnh nói: “Người làm Đại tướng quân, thì chắc chắn sẽ có vài vị Vương gia tranh nhau muốn thân cận người, người cũng không cần tránh né, bất luận bọn họ tặng người thứ gì thì không cần khách khí, chỉ phải nhớ lấy một điều, tuyệt không được lấy giả làm thật. Người chắc không biết, tỳ tỳ người tuy là cung nữ của trẫm, nhưng trẫm chưa bao giờ xem nàng như nô tỳ mà đối đãi, nàng chăm sóc trẫm từ nhỏ đến lớn, trẫm đã xem nàng như thân tỳ mà đối đãi, người tự nhiên cũng giống như huynh đệ của trẫm, trẫm đã ủy thác trọng trách cho người, chính người cũng phải thật cẩn thận, tùy cơ ứng biến, tuyệt không thể đắm chìm vào hư ảo, làm bẩn thanh danh của tỳ tỳ người cùng trẫm, nhục bằng không trẫm nhất định sẽ không dung thứ cho người.”

Lí Trọng Quang thấy ánh mắt hần thâm hàn, đã sang tỏ một chút, trẫm thanh nói: “Bệ hạ yên tâm, thần dù tan xương nát thịt, thần cũng quyết không phụ bệ hạ cùng a tỳ.”

Long Triệt lúc này mới nở ra một nụ cười tươi: “Tốt lắm.” Lại kề sát vào hần mà nói: “Bắt quá đêm nay, trẫm muốn giao cho người một nhiệm vụ quan trọng.”

Lí Trọng Quang vội đứng thẳng người lại, nghiêm mặt nói: “Mặc cho bệ hạ sai phái.”

Ánh mắt Long Triệt nhẹ nhàng hướng về phía Thiên điện mà bay, xác định Vệ Thanh Hồng vẫn còn đang ngủ say, nói nhỏ: “Trẫm nghe nói người tưu lượng rất tốt, cho nên tối nay, người nhất định phải giúp trẫm khiến Vệ Đại tướng quân say khướt.”

Heát chính vaên ñeã thaáp nhò chõng

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Lí Trọng Quang bị dọa đến mất hồn, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi: “Ý của Hoàng Thượng là gì? Đại tướng quân có chỗ nào không ổn sao? Hoàng Thượng xin đừng tin những lời gièm pha, Đại tướng quân thái độ làm người chính trực vô tư, quả thật là tấm gương cho các thần tử khác. . . .”

Lời còn chưa dứt liền bị Long Triệt cắt đứt, cả giận: “Người đang nghĩ đi đâu vậy, trẫm sao phải lo lắng tỷ phu của mình, trẫm có mục đích khác, người chỉ cần ngoan ngoãn làm tốt là được.”

Lí Trọng Quang vẫn ù ù cạc cạc, nhưng thấy Long Triệt nói vậy, tỷ tỷ hấn lại nháy mắt bảo hấn không cần hỏi nhiều, hấn chỉ đành nghỉ hoặc đi ra, Liên Hương ở lại không nhịn được nở nụ cười nói một tiếng: “Nô tỳ lúc trước còn thay Đại tướng quân bắt bình, hiện giờ nghỉ lại, Hoàng Thượng thật cũng rất đáng thương, nhiều năm như vậy, thế mà chưa từng được nhìn thấy Đại tướng quân say rượu, đến mức nghĩ muốn vượt qua cái khoảng cách đó một chút cũng không thể.”

Ánh mắt Long Triệt trước nay luôn thâm thúy lúc này mới giống như một hài tử khờ dại ủy khuất, đối Liên Hương nói: “Còn không phải sao? Người bây giờ mới biết được a, tửu lượng của tỷ phu tuyệt không thấp, trẫm thân là hoàng đế, lúc nào cũng phải duy trì thanh tỉnh, không thể cuồng ẩm(*), nếu không phải thế, ta còn chờ đến bây giờ mới đem nhiệm vụ này giao cho Trọng Quang sao?” Nói xong trong mắt lại tràn ngập hi vọng, xuất thần nói: “Trẫm thật muốn nhìn thấy lúc tỷ phu say, y còn có thể dễ dàng tỉnh giấc như trước đây không.”

Trong ngự hoa viên, sớm đã giăng đèn kết hoa, mấy trăm cung nữ y phục lướt theo gió, liên tục qua lại, mang lên mũi tửu giai hào(**), Long Triệt, Vệ Thanh Hồng, Lí Trọng Quang, Lí Phong, Thái Khang, Phương Nguyên cùng với Thụy vương Hòa vương ngồi ở bàn cao nhất. Mọi người chỉ nhìn thấy bọn họ chuyện trò vui vẻ, không khí hòa hợp nói không nên lời, lại nào ai biết được mỗi người lại mang một tâm tư riêng.

Rượu quá ba tuần, số ít các quan viên đã say khướt, Long Triệt liền lệnh bọn họ tan tiệc trở về, còn bản thân vẫn ngồi lại, không hề có ý định rời đi, Lí Trọng Quang biết dụng ý của hấn, đành phải liều mạng tìm đủ lý do kính rượu Vệ Thanh Hồng.

Vệ Thanh Hồng muốn từ chối, lại nể hà Hoàng Thượng cùng Thái Khang không ngừng mời rượu, thật sự là bất đắc dĩ, chỉ đành uống hết. Mặc dù tửu lượng của y không thấp, nhưng luôn tự giữ mình, từ trước đến nay rất ít uống, Lí Trọng Quang kia tửu lượng cũng không kém hơn y là bao, hơn nữa hai vị Vương gia rồi thêm cả hảo hữu mỗi người lại mời vài chén, bởi vậy đến cuối cùng, cũng đã có chút say, y không hề nghi ngờ gì, còn tưởng rằng Lí Trọng Quang vì vừa được phong làm Thượng tướng quân, nên mới vui vẻ quá mức như thế. Trong men say cũng không quên dặn dò: “Tối nay là ngoại lệ, nhưng sau này tuyệt đối không được loạn ẩm(*) như vậy, người thân là Thượng tướng quân, không nên để cho bộ hạ thấy tấm gương như vậy, ta nếu nghe thấy được chuyện như hôm nay tuyệt sẽ không dễ dãi bỏ qua như hôm nay.”

Trong lòng Lí Trọng Quang vô cùng cảm động, nhưng cũng không thiếu phần chột dạ, hoàn hảo Liên Hương đã sớm cam đoan với hấn, sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không chỉ sợ hấn đến cuối cùng vẫn không hạ thủ được. Khó khăn chịu đựng cho đến khi yếm tan, Vệ Thanh Hồng ngay cả đi đứng cũng lảo đảo, Lí Phong lại càng không yên tâm, muốn cùng Phương Nguyên đưa y về, Long Triệt làm sao để yên như vậy. Thái Khang đứng một bên lắc đầu nói: “Thật là, cũng không nhìn xem là lúc nào, bây giờ không phải là lúc giành ăn với lão hổ đâu.” Một bên kéo hai người, tự mình lúi đi.

Long Triệt lúc này tràn ngập vui sướng, thật sự là nói không nên lời, nhẹ nhàng đem Vệ Thanh Hồng ôm vào lòng, một bên nói: “Tỷ phu, người say, nghỉ lại trong cung đi.” Vệ Thanh Hồng bây giờ sao còn có thể phản đối, chỉ có thể dựa vào hấn mà đi. Lí Trọng Quang nhìn về phía a tỷ của mình nói: “Thật sự không có việc gì chứ? Bằng không ta ở chỗ tỷ một đêm đi, Đại tướng quân chưa từng như vậy bao giờ, ít nhiều cũng có hơi lo lắng.”

Liên Hương cười mắng: “Nghiêm chỉnh làm chuyện của người là được, người cho là người là Đại tướng quân sao? Hoàng Thượng chỉ ước gì y có thể ở lại trong cung, người nếu ở lại hậu cung canh chừng, có mấy cái đầu cũng không đủ chặt đâu. Người yên tâm, ta không việc gì phải gạt người, người không thấy Hoàng Thượng vui vẻ như vậy, sao giống với bộ dáng của người muốn hại y, ta khuyên nữa người một câu, đừng

nghĩ đến thứ gì khác, nhất là tâm của Đại tướng quân, bình an của bản thân mới là quan trọng nhất.” Nói xong cũng vội vàng theo đi.

Bên này Long Triệt liền đem Vệ Thanh Hồng phù vào tấm cung của mình, đưa y nhẹ nhàng nằm lên long tháp, Vệ Thanh Hồng vốn đã say bí tỉ, làm sao còn có thể biết đây là nơi nào, đầu vừa đặt vào chiếc gối kê bên liền ngủ ngay. Lập tức có cung nữ mang tới tỉnh tửu thang linh tinh, liền bị Liên Hương đón lấy, nhẹ giọng nói: “Đêm nay không cần các người hầu hạ, đều xuống đi.” Nhẹ nhàng đóng cửa, nhìn Long Triệt, đôi mắt như ngây dại, tất cả sự trù mẫn đều tập trung trên gương mặt Vệ Thanh Hồng.

Nàng đi lên phía trước, khẽ cười nói: “Hoàng Thượng lúc này đã được như nguyện, còn không thừa dịp người ta đang say mà đụng chạm một chút đi, nhưng phải hiểu, chỉ nên vừa phải, hiện tại chưa phải là lúc người có thể tận hưởng.”

Long Triệt quay đầu lại nói: “Liên Hương, người đứng canh bên ngoài, trăm sự bản thân thật sự nhịn không được, người cũng biết, đối tử phụ, trăm lần không có cách nào giữ được mình. Nếu phát hiện trăm nhất thời xúc động, còn phải nhờ người nhắc nhở một tiếng.”

Liên Hương đáp ứng, qua phòng bên cạnh, buông màn ngăn, bản thân lại ngồi vào ghế mà suy nghĩ: Đại tướng quân a, người chớ trách tiểu tỳ ngoan độc, làm đồng lõa của Hoàng Thượng, thứ nhất, quan hệ của hần với ta so với ngài sâu hơn một tầng, thứ hai, người không vì mình, trời tru đất diệt, ai, tiểu tử Trọng Quang kia rất kính ngưỡng sùng bái ngài, ngày nào đó còn phải nhắc nhở hần, đừng để tương lai gặp phiền nhiễu gì mới tốt. Chợt nhớ tới một chuyện, thầm nghĩ: đúng rồi, Thái Khang hình như đã biết được cái gì đó, nhưng nếu hần biết, vì sao còn mặc kệ Hoàng Thượng như thế? Hần vốn là tri kỷ của Đại tướng quân không phải sao?”

Chú giải:

(**)Cuồng ẩm, loạn ẩm: uống không cần biết gì, mặc kệ tất cả

(***)Mĩ tửu, giai hào: rượu ngon, mĩ thực

Heát chính viên ñeã thaáp nhò chõông

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Không nói Liên Hương đang ở đây suy nghĩ, mà nói tới Long Triệt, nhìn người trong lòng mình đang nằm, nơi mình chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới, nhất thời không dám tin được, thầm nghĩ phải chăng hần đang nằm mộng. Do dự vươn tay, cho đến khi chạm vào cái trán bóng loáng kia, cảm giác chân thật đó mới có thể làm cho hần thanh tỉnh, hết thấy đều là sự thật.

Chậm rãi dời tay xuống, liền chạm phải đôi mày kiếm, như ngọn giáo chính tề, tựa hồ nó tượng trưng cho tính cách cứng cỏi của chủ nhân. Xuống chút nữa, là gặp đôi mắt, bình thường luôn tiềm ẩn sự sáng suốt, không dễ dàng gì thoát ra một chút cảm xúc, mà hiện giờ lại đang nhắm chặt lại. Long Triệt lưu luyến vuốt ve thật lâu, đến nỗi hàng lông mi nồng đậm nhẹ nhàng run rẩy mấy cái, nhưng chung quy vẫn không mở ra.

Long Triệt lại càng an tâm hơn, hai tay ra sức dạo chơi ở nơi mà bình thường hần ngay cả chạm cũng không dám chạm, cuối cùng tâm tình kích động, nhịn không được liền cúi xuống hôn lên, hạ xuống những nụ hôn trên khuôn mặt đang gần trong gang tấc này. Nơi mi mắt, nơi cánh mũi, cùng với đôi môi phong nhuận ánh lên màu sắc thắm nhiên của đoá hồng, triển miên thật lâu, hần to gan mở ra hai hàm răng của người dưới thân, cuốn lấy lưỡi của y, tận tình hấp thụ cam lộ ngọt ngào hần khát vọng trong sáu năm.

Lại nói Liên Hương đang ngồi bên ngoài đọc sách, chợt nghe trong phòng vang lên từng trợn, từng trợn thanh âm thoát y tất tất sách sách, không khỏi kinh hãi, một bên thầm nghĩ Hoàng Thượng sao lại không biết tự kiềm chế như vậy, một bên vội vàng ho nhẹ một tiếng nói: “Hoàng Thượng.” Lại nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên bên trong đã không còn động tĩnh gì nữa, mới yên lòng một chút.

Trong chốc lát, Long Triệt mang gương mặt dục hỏa khó nhịn đi ra, Liên Hương chỉ nhìn liếc mắt một cái liền đỏ mặt, vội cúi đầu sáng giọng: “Nô tỳ đã nói với Người cái gì, phải biết dừng lại đúng lúc, Người không

những không nghe, lại còn quá phận. Bộ dạng của Người lúc này nếu để Đại tướng quân nhìn thấy, ta xem Người sau này làm sao?”

Long Triệt ngồi xuống ghế, khó chịu nói: “Không được, tối nay trăm muốn y. Bỏ qua cơ hội lần này, thì phải tiến hành theo từng bước trong kế hoạch, ít nhất cũng cần đến hai năm, không, có lẽ còn lâu hơn, ba năm thậm chí là bốn năm. Trăm chờ không kịp, hiện tại trăm muốn y.”

Liên Hương thấy ánh mắt hần toát ra vẻ kiên quyết, hiểu là chủ ý đã định, không khỏi sợ tới mức thất thố kích động đứng lên, vội vàng tỉnh tâm nói: “Hoàng Thượng, người hồ đồ, người cho rằng sau khi làm xong chuyện đó, không lưu lại dấu vết gì sao? Nô tỳ mặc dù sinh trưởng ở thâm cung, bản thân chưa từng có kinh nghiệm, nhưng ngẫu nhiên cũng nghe những vị trưởng bối nói qua. Trong cung hiện vẫn còn mấy luyện đồng năm đó được tiên hoàng sủng hạnh, người hãy hỏi bọn họ xem, chuyện đó liệu có thể giấu không? Người chẳng lẽ vì một ham muốn trong nhất thời sẽ qua đi, mà không muốn cùng Đại tướng quân lâu lâu dài dài ở chung với nhau sao? Sáu năm người đều có thể nhịn được, sao lại không thể chịu thêm hai năm chứ?”

Long Triệt cùng nàng đối diện thật lâu, quyết tâm ban đầu cũng đã dần dịu xuống, đứng dậy thông thả bước vài bước, lại suy sụp ngồi xuống nói: “Đúng vậy, sao có thể vì một ham muốn nhất thời mà bỏ qua hạnh phúc dài lâu được chứ? Trăm đã hiểu.” Nói xong đứng dậy bước vào phòng trong. Liên Hương vẫn còn lo lắng, im lặng dò xét, chỉ thấy hần đem Vệ Thanh Hồng nhẹ nhàng dời vào bên trong, bản thân lại nằm xuống bên cạnh y, nhìn đối phương xuất thần, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra, cũng cùng y nằm trên y thượng được phủ mấy lớp đệm gấm ở phòng ngoài.

Một đêm này trừ bỏ Vệ Thanh Hồng, hai người còn lại không ai có thể ngủ ngon, bất giác mặt trời đã ló dạng, do đêm qua có rất nhiều quan viên say khướt, nên hần đã sớm truyền lệnh hôm nay không cần thượng triều, Long Triệt cũng không ngồi dậy, cho đến khi các cung nữ hầu hạ hần sơ tảo đứng ngoài cửa gần nửa ngày, Liên Hương đứng một bên mới thúc giục hần qua loa loạn tảo.

Khi trở về, chỉ thấy Vệ Thanh Hồng thân mình khê động, một tay xoa cái trán, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong miệng rên rỉ vài tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Long Triệt trong lòng căng thẳng, ra vẻ thoải mái nói: “Tỷ phu, người tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái không? Đêm qua quả thật rất thoải mái, nhưng không nghĩ đến người sẽ say, đều là trăm không tốt.”

Vệ Thanh Hồng nga một tiếng, thần nhiên nói: “Cũng không có gì, chỉ là hơi đau đầu một chút.” Nói xong miễn cưỡng đứng dậy nhìn xung quanh, không khỏi kinh hãi nói: “Đây là chuyện gì? Sao thần lại ở lại tẩm cung của Hoàng Thượng, việc này. việc này không hợp lễ nghi a.”

Long Triệt trong lòng nói: Sau này người sẽ còn ở đây nhiều mà. Ngoài miệng lại nói: “Là trăm đem người phù vào, có sao đâu? Người là tỷ phu của trăm, huống hồ trăm lại không cưới phi lập hậu, tự nhiên cũng sẽ không cần lo lắng có hiềm nghi gì đó.”

Lời hần nói tựa hồ khiến Vệ Thanh Hồng kích động, chỉ thấy y nhìn Long Triệt giật mình trong chốc lát, bỗng nhiên gượng cười nói: “Hoàng Thượng nói cũng phải, là thần sơ sẩy, hiện giờ trời cũng đã sáng, nói vậy đêm qua hẳn là Hoàng Thượng cũng không thể hảo hảo nghỉ ngơi, thần xin phép cáo lui.” Nói xong hành lễ, cũng không đợi Long Triệt đồng ý, vội vàng rời đi.

Long Triệt còn chưa kịp giữ y lại, đã chỉ còn có thể nhìn thấy bóng y, không khỏi kỳ quái nói: “Tỷ phu xảy ra chuyện gì? Sao lại đi gấp như vậy, chỗ này của ta cũng không phải là ổ sói, sao lại đi vội như vậy?” Chợt thấy Liên Hương hé miệng cười nói: “Mặc dù không phải ổ sói, cũng chẳng khác gì ổ sói.” Nói xong cầm chú nhìn bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: Câu nói cuối cùng của Đại tướng quân là ý gì? Không phải y đã biết được gì chứ, mà tự ý bỏ đi như thế, có khác nào đang chọc Hoàng Thượng tức giận? Ai, chung quy việc này một cung nữ nhỏ nhỏ như ta cũng không quản được, chỉ mong y không nên đi thăm dò miệng cộp a.

Heát chính viên ã thaáp tam chông

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Nói đến Vệ Thanh Hồng, sau khi vội vàng vội vội ra khỏi cung, mới đột nhiên nhớ lại, trước vẫn là nên đến chỗ Thái hậu, nhưng đã ra đến tận đây, nếu lại đi vào thì sẽ phiền toái, suy tư nghĩ: dù sao việc này Thái hậu tất sẽ không phản đối, không bằng thương lượng ổn thỏa sau đó mới bẩm báo cũng không muộn. Nghĩ thế, liền không do dự, hưởng phủ đệ của Tể tướng Lí Phong mà đi.

Lí Phong đang cùng Thái Khang ngồi chơi cờ, Phương Nguyên ngồi một bên xem cuộc chiến, chợt thấy Vệ Thanh Hồng đến, không khỏi ngừng lại, Lí Phong nhân tiện nói: “Ta sai người sang chỗ người vài lần, bọn họ đều nói người chưa trở về, ta nghĩ chắc là Hoàng Thượng giữ người lại. Hiện tại cảm thấy thế nào? Sau khi say rượu sẽ rất khó chịu, Lí Trọng Quang tiểu thổ tế tử (*), chỉ để ý đến mình cao hứng, mà liên tục kính rượu người.” Nói xong vừa giận vừa nhìn sang Thái Khang nói: “Còn người nữa, không những không khuyên nhủ, còn đứng một bên giúp Hoàng Thượng, nếu không Thanh Hồng từ trước đến nay luôn trầm ổn, sao có thể say đến thế được.”

Thái Khang ủy khuất nói: “Tôi hôm qua sao trách ta được chứ, Hoàng Thượng cho tới bây giờ cũng chưa từng cao hứng như vậy, ta làm một thần tử, đương nhiên phải theo Người.” Nói xong lại chuyển sang Vệ Thanh Hồng: “Nói thật đi, ngày hôm qua lòng người cũng rất sáng khoái chứ gì.”

Vệ Thanh Hồng cười nói: “Lão Đại nhân chớ nên trách Lí Trọng Quang cùng Thái Khang, thật sự ta cũng khá cao hứng, nên mới không khống chế được.”

Lí Phong hừ mạnh một tiếng nói: “Cao hứng cái gì? Toàn quân đều có ban thưởng, duy độc mình người không những không được ban thưởng, mà còn bị chỉ trích làm sai, ta biết người rộng lượng, nhưng ta không rộng lượng được như người đâu.”

Vệ Thanh Hồng nghiêm mặt nói: “Lão Đại nhân tuyệt không cần nói như vậy, đầu tiên Lí Trọng Quang là một tướng tài hiếm có, giả như cho hắn thêm một chút thời gian, thành công của hắn chắc chắn sẽ vượt qua ta. Thứ hai Hoàng Thượng quả thật đã có trí tuệ đâm thức(**) quân lâm thiên hạ, hắn phạt ta cũng có dụng ý của hắn.” Nói xong liền thuật lại những lời Long Triệt nói hôm qua, cười nói: “Các người nói, hắn có thể cân nhắc suy xét một vấn đề đến như vậy, ta chẳng lẽ không nên cao hứng sao? Phụ hoàng cùng công chúa dưới tuổi vàng nếu biết được, thấy hắn xuất sắc như vậy, cũng sẽ lấy đó làm kêu ngạo.”

Lí Phong gật đầu nói: “Thì ra là thế, việc này cũng có thể chấp nhận được, chỉ ủy khuất người. Ai, tỷ phụ như người đối với hắn quá thật lòng, bất quá đây mới là Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng mà ta yêu thích tán thưởng.”

Thái Khang ở một bên nghe vậy, mỉm cười, thầm nghĩ: các người dễ bị Hoàng Thượng lừa quá, mục đích quan trọng nhất của hắn, chỉ sợ có nằm mơ các người cũng không dám nghĩ đến. Nhìn sắc trời đã trưa, không khỏi tươi cười nói: “Thừa tướng lão đại nhân, người vừa thấy y thì liền quên chúng ta, bây giờ đã là lúc nào, còn không dọn cơm trưa, ta đói muốn ngắt xỉu rồi đây.”

Lí Phong cũng bật cười nói: “Đúng rồi, ta là lão hồ đồ, đã quên mất chuyện này, Thanh Hồng chắc cũng đã đói bụng.” Nói xong liền sai người đi chuẩn bị.

Vệ Thanh Hồng nói: “Vậy quấy rầy lão đại người rồi. Vừa lúc ta cũng có chuyện muốn cùng các người thương lượng. Cơm nước xong rồi nói sau.”

Trong chốc lát thức ăn được dọn lên, cũng khá phong phú, bốn người yên lặng ăn cơm xong, bọn nha đầu dâng lên trà đến, Phương Nguyên một bên uống một ngụm, một bên thông thả hỏi: “Thanh Hồng, người nói có việc cần thương lượng, rốt cuộc là chuyện gì, hiện tại nói được rồi đó.”

Vệ Thanh Hồng cũng phẩm một ngụm, liền buông chén trà nói: “Ta nghĩ, Hoàng Thượng đã mười lăm tuổi, hiện giờ cũng đã tự mình chấp chính, có nên vì hắn lập hậu hoặc là nạp phi hay không?”

Y vừa nói xong, Lí Phong hòa Phương Nguyên đều không nhận thấy có gì khác thường, duy độc Thái Khang mới vừa phẩm một ngụm trà còn đang ngậm trong miệng, nghe xong toàn bộ trà đều phun ra, ngạc nhiên nói: “Người. Người nói cái gì?”

Vệ Thanh Hồng bật cười nói: “Chuyện này cũng đâu phải chuyện gì lớn lao đâu, xem người hoảng hốt kia, Hoàng Thượng đã đến tuổi rồi, chẳng lẽ còn không nên thành gia sao? Chúng ta tuy là thần tử, suy cho cùng cũng là một đại nam nhân, lúc trước lại không nghĩ được đến chuyện này, ta cũng là mới nghĩ đến

lúc sáng. Ai, Thái hậu từ sau khi tiên hoàng băng hà, một lòng hướng phật, không hỏi thế sự, bằng không chuyện này vốn là nên để nàng nói, hiện giờ chúng ta nói ra, hân nàng cũng cao hứng, các vị đại nhân thấy sao?”

Lí Phong hòa Phương Nguyên đều trầm tư gật đầu, chỉ mình Thái Khang gượng ra một nụ cười nói: “Chuyện này. . . . chuyện này cũng đâu cần gấp như vậy chứ? Hoàng Thượng chưa bao giờ nhắc đến, lại nói lập hậu là chuyện quan hệ rất lớn đến tông miếu xã tắc, nên bàn bạc kỹ hơn.”

Vệ Thanh Hồng nói: “Hoàng Thượng có tâm, trước các thần tử không tiện đề cập, tuy nói quan hệ trọng đại, dù sao cũng phải bẩm báo trước, sau đó mới chậm rãi chọn lựa. Ý ta nói, chúng ta ngày mai lâm triều hãy nói chuyện này ra, rồi mới tính đến chuyện sau này vậy, kỳ thật cũng không cần chúng ta tốn nhiều tâm tư, tự nhiên là vì muốn cho Hoàng Thượng tự mình tuyển một người mà hân vừa lòng. Các người thấy sao?”

Không đợi những người khác trả lời, Thái Khang liền trước nói: “Chuyện này các người tự đề, ta là quyết không tham gia đâu, miễn cho dính phải một thân phiền phức.”

Lí Phong trách mắng: “Mặc kệ người nói cái gì, đây là chuyện tốt, sao có thể thành chuyện không tốt?” Nói xong chuyển hướng sang Vệ Thanh Hồng: “Kỳ thật chuyện này vẫn nên do Thanh Hồng nhắc tới thì hơn, người dù sao cũng là tỷ phu của Hoàng Thượng, quan hệ cũng sâu hơn một chút, lại là Đại tướng quân có địa vị tối tôn quý, do người nói ra cũng thích hợp hơn.”

Vệ Thanh Hồng nói: “Nếu như các người đều không có ý kiến khác, chiều nay ta đi bẩm tấu với Thái hậu ngày mai lâm triều liền nói ra.”

Thái Khang vốn định ngăn cản, lại suy nghĩ dù sao cũng không cản được, chỉ có thể thầm nghĩ: không phải chuyện lạ, là các người một mực muốn đẩy hân vào hố lửa a. Thanh Hồng a, người cũng đừng trách ta không khuyên người một lần, ta dù sao cũng không thể công khai nói với người, tâm của Hoàng Thượng từ lâu đã dành cho người một mình người a. Đã nhiều năm như vậy, ai bảo chính người cuối cùng vẫn không chịu hiểu, uống người thông minh một đời. Ai, dù sao những gì nên nói ta cũng đã nói, người không nghe, đến lúc đó một mình người nhận cơn giận lôi đình của Hoàng Thượng cũng là xứng đáng.

Chú giải:

(*)Tiểu thổ tế tự: tiểu thổ: con thổ nhỏ, tế tử: thăng nhai con.. chung quy đều là chữ bạn Trọng Quang là người chưa hiểu chuyện....

(**)Đảm thức: Gan dạ sang suốt, sự hiểu biết....

Heát chính viên ãe thaáp tồu chồông.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Ngự hoa viên trong trời chiều càng lộ ra vẻ xinh đẹp, Long Triệt cùng vài cung nữ thái giám lặng lẽ đi ngang qua, từng cơn gió mang theo mùi hoa thấm nhập tâm tư, cho người ta một cảm giác thật thoải mái, Long Triệt từ khi tự mình chấp chính thì vẻ trầm tĩnh luôn ngự trên gương mặt hân, cũng không khỏi khẽ lộ ra một nụ cười hiếm thấy. Bất quá chỉ có Liên Hương biết, cái khẽ cười này của hân cũng phải là vì cảnh đẹp nơi ngự hoa viên, chín trên mười là đang trở về cảnh tay chân sáng khoái ngày hôm qua.

Thế là vừa cười vừa tiến lên hỏi: “Hoàng Thượng người đang nghĩ gì mà cao hứng đến vậy? Cười thật vui nha?” Long Triệt liếc ngang qua nàng một cái, cũng nhẹ nhàng cười nói: “Người không biết sao? Còn hỏi trẫm.” Nói xong lại thoải mái đích hít một hơi nói: “Mới nghĩ tới một chút mà đã tiêu hồn thực cốt(*), yển chuyển vô cùng a. Chỉ tiếc chưa làm được đến cùng, bất quá không lo, dù sao ngày hôm đó cũng đã không còn xa nữa.”

Hai người nhỏ giọng cười nói bí ngữ, chợt thấy nha đầu của Thái hậu tên gọi Tiểu Liên đi đến trước mặt, thi lễ nói: “Thái hậu thỉnh Hoàng Thượng đến, có có một tin thật tốt muốn cùng người bàn bạc.” Nói xong

chỉ cười khanh khách không ngừng, Liên Hương hỏi nàng cũng không nói, chỉ nói: dù sao tới rồi sẽ biết. Nói xong liền đi trước dẫn đường.

Liên Hương cùng Long Triệt kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, Thái hậu đã lâu không màng bất cứ chuyện gì, hôm nay sao lại có chuyện đại sự? Xem ra còn là một tin vui. Liên Hương nghĩ lại bộ dáng Vệ Thanh Hồng lúc sắp rời khỏi, trong lòng đã đoán ra được tám phần, nhưng cũng không dám nói thẳng, chỉ theo Long Triệt đến Từ Phụng cung, sau khi bái kiến, Long Triệt ngồi xuống, chỉ thấy Thái hậu trên mặt mang theo tươi cười nói: “Thời gian trôi đi thật mau, chỉ chớp mắt Hoàng Thượng đã lớn như vậy, ai gia chẳng ngờ lại không biết chút gì, ai, cả cái chức trách của người mẫu thân ta cũng làm không tròn, may mắn còn có tỷ phu người, hài tử kia thật trọng, nhắc nhở ai gia.” Nói xong lại quan sát Long Triệt vài lần, thở dài: “Hài nhi của ta ngày càng anh tuấn, lại là một thể hệ đế hoàng, thật không biết nữ nhân ra sao mới xứng với người, xứng với cái vị trí quốc gia chi mẫu này a?”

Long Triệt lúc trước mặc dù không biết dụng ý của Thái hậu, tuy vậy vẫn có một dự cảm không tốt, hiện giờ vừa nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy tâm hệt như bị giáng một búa nặng, mặt đột nhiên biến sắc, trầm thanh nói: “Mẫu hậu, là tỷ phu nói với người muốn ta lập hậu sao?”

Thái hậu vẫn chưa cảm nhận được sự giận dữ của hắn, còn vui mừng nói: “Đúng vậy, nếu không có Thanh Hồng nhắc nhở, mẫu hậu thật sẽ quên chuyện này a, ai, ta vẫn chỉ xem người như một hài tử, nhưng người đã tự mình chấp chính, đã sớm không phải hài đồng, nghĩ một chút thật đúng là mẫu hậu sơ sẩy, Triệt nhi, người thích dạng nữ tử như thế nào? Hiện trong nhà các vương công quý tộc cũng có khá nhiều nữ hài nhi, không bằng trước tuyển từ bọn họ được không? Người có biết, các nàng.”

Nàng còn chưa dứt lời, Long Triệt đã lạnh lùng ngắt lời nói: “Mẫu hậu không cần phải nói, việc này hài nhi trong lòng tự có tính toán.”

Thái hậu mừng rỡ nói: “Là thật sao? Nói như vậy, Hoàng Thượng trong lòng đã chọn được người nào rồi sao? Thật là, người sao không nói sớm cho mẫu hậu biết, ngày mai tỷ phu người còn muốn khi lâm triều đề cập đến chuyện này, người nên hảo hảo cùng y thương lượng, lắng nghe chủ ý của y một chút.”

Long Triệt làm sao còn có tâm tư nói chuyện, lung tung đáp ứng xong, liền vội vàng cáo từ trở về, Liên Hương thấy vẻ mặt ngụy trang của hắn lập tức tiêu tán, trong mắt lộ ra dày đặc sát khí, vội sợ tới mức gọi một vài tiểu thái giám đến trước mặt nói: “Mau trở về đem tất cả những thứ danh quý cổ ngoạn (**) giấu đi, đổi một vài món không đáng tiền vào, nhanh đi.”

Hai tiểu thái giám đi như bay, bên này Long Triệt mặt trầm như nước nhắm thẳng tấm cung bước vào, Liên Hương nháy mắt vội khiến lui tả hữu, bản thân bước lên bồi cười nói: “Hoàng Thượng không nên nóng giận, Đại tướng quân cũng là hảo tâm thôi.” Nói chưa xong, đã bị Long Triệt u mịch liếc một cái, nhất thời rớt cuộc nói không xong, chỉ nghe hắn lạnh lùng nói một tiếng “Câm miệng”, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Thầm nghĩ: xem ra Hoàng thượng lần này tức giận thật rồi, người chưa bao giờ nói nặng lời với ta như vậy. Đại tướng quân, nô tỳ là không thể giúp gì được rồi, ngài tự cầu nhiều cho mình đi.

Quả nhiên, mới vừa trở lại tấm cung, phút chốc liền truyền ra những thanh âm “Bính lách cách bang”, Liên Hương đứng bên cạnh, cũng không dám khuyên can, chỉ may mắn mình nhanh tay nhanh chân, nếu không những bất thể trân phẩm(***) này sẽ lại gặp đại nạn. Xem sắc mặt Long Triệt lúc đỏ lúc trắng, cũng không lên tiếng, chỉ ra sức đập các thứ đồ vật, không khỏi lại lo lắng hắn nhẫn nhịn nhiều sẽ hại thân.

Không dễ đập hết những thứ có thể đập, ngay cả bàn ghế đều không thoát khỏi nạn tai ương. Long Triệt mới ngừng tay, ngấm lại bản thân trong chốc lát đã làm quá, bỗng nở nụ cười, Liên Hương nghĩ hắn tức điên, sợ tới mức bước lên phía trước dò xét, đã thấy Long Triệt xoay người nói: “Người không cần lo lắng, trẫm không điên, chẳng qua bỗng nhiên nghĩ đến một chủ ý thôi.” Lại cười lạnh lạnh bầm: “Tỷ phu, đây là tự người đưa nhược điểm của mình ra tận cửa, không được trách trẫm.” Nói xong lại cười ha ha rồi đi, để lại Liên Hương vẫn chưa nghĩ thông.

Lâm triều ngày kế tiếp, sau khi bách quan tấu xong bản tấu, Long Triệt nhân tiện nói: “Các khanh gia ai còn có bản tấu, thì tấu lên, nếu không còn bản tấu thì bãi triều đi.” Nói xong hai mắt liền nhanh chóng nhìn chăm chú Vệ Thanh Hồng, quả thấy y bước ra khỏi hàng mà nói: “Hoàng Thượng, thần có bản tấu.”

Long Triệt dày cười nói: “Nga, vậy nói đi.” Liền nghe Vệ Thanh Hồng cương quyết tấu: “Hoàng Thượng

hiện giờ cũng đã trưởng thành, cũng đã tự mình chấp chính, cũng là lúc nên chọn lựa một nữ tử thích hợp, lập quốc mẫu, sớm ngày vì Đại Phạm lưu lại hậu đại long tử.”

Long Triệt cũng không giận, ngược lại cười nói: “Chuyện này trăm cũng không nghĩ đến, hiện giờ bỗng nhiên nhắc tới, những nữ tử trăm biết cũng có mấy người ? Không biết Đại tướng quân đã nhắm được nữ nhân nhà ai, nói ra đi, trăm cũng tiện tham khảo.”

Thái Khang tim vốn đã đập thành thạch, chợt thấy Hoàng Thượng có thái độ như vậy, không khỏi kinh ngạc, lại suy nghĩ một chút, hẳn là người thập phần thông minh, lập tức sáng tỏ, trong lòng không khỏi hết lớn: nguy rồi.

Chú giải:

(*)Tiêu hồn thực cốt: trạng thái ngây ngất sau khi Tự hiểu vậy, cái này tử điển nó dịch ko phải ta nga.

(**)Danh quý cổ ngoạn: đồ cổ quý giá...

(***) Bất thể trần phẩm: vật phẩm quý giá hiếm có...

Heát chính viên ã thaạp nguồ chồông

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Quả gặp Vệ Thanh Hồng do dự một chút, Thái Khang đứng một bên âm thầm nói: “Người nếu thông minh, thừa lúc vẫn chưa muộn mà im lặng thì hơn, nếu vậy ít ra còn giữ được vài tháng sống yên ổn.” Vừa nghĩ xong, đã nghe Vệ Thanh Hồng nhẹ giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần không dám ngông cuồng tự phóng đoán thánh ý, bất quá nữ nhi của Hộ bộ thượng thư Vu Hoàn, nghe nói tài mạo song toàn, tri thư thức lễ (biết thư hiểu lễ); còn có nữ nhi của Thái Úy Phương Nguyên, nghe nói cũng là tú ngoại tuệ trung(không chỉ đẹp mà còn thông minh).” Y một hơi nói ra vài người được tuyển, Long Triệt cũng không ngắt lời, chỉ lẳng lặng mỉm cười lắng nghe. Chờ y nói xong một mạch, cười hỏi: “Sao vậy? Đã nói xong rồi sao?”

Vệ Thanh Hồng trực giác thấy nụ cười của Hoàng Thượng bỗng nhiên thật xa lạ, đã không còn giống như ngày xưa, rồi lại không biết làm sao, chỉ phải cẩn thận đáp: “Nga, thần cũng không nghĩ đến việc này, bởi vậy không không tận tâm tra kĩ, hết thấy đều do Hoàng Thượng làm chủ.”

Long Triệt tươi cười xoay người một cái, lạnh lùng chăm chú nhìn y nói: “Phải không? Hết thấy đều do trăm làm chủ? Đại tướng quân đã có nhiều người đề tuyển như vậy, dù sao cũng phải tuyển một người đúng không, trăm kỳ thật làm gì có năng lực làm chủ?” Câu cuối, ngữ khí càng thâm hàn, đi vào tai Vệ Thanh Hồng, tựa như thiên lôi đánh xuống, câu cuối cùng này rõ ràng là nói y ngầm thao túng chính quyền, cưỡng ép Hoàng Thượng, nói sao y cũng không hiểu được y chỉ nói ra một chuyện vô cùng bình thường, sao vậy khiến cho Long Triệt luôn thân cận nói ra những lời vô tình đến vậy.

Còn chưa định thần lại, đã nghe Long Triệt nói tiếp: “Người thân là Đại tướng quân, lại là tỷ phu của trăm, phụ chính nhiều năm, binh quyền trong tay, quyền thế đã không còn ai có thể so sánh, trăm đã luôn xem ngươi là một trợ thủ đắc lực, ngươi chẳng lẽ còn không biết chừng mực, ngay cả hậu cung của trăm cũng muốn nhúng tay vào sao? Ngươi nói ra vài nữ tử này, trăm không hỏi cũng biết đều là nữ tử nhà những cố giao hảo hữu(bạn cũ, bạn tốt) của ngươi. Hình bộ thượng thư cũng có nữ nhân, sao ngươi không đề cử? Hay là nói nếu trăm tuyển nữ nhân của hần, thì sẽ trái với ý nguyện của bản thân ngươi?”

Lời nói dứt không khỏi khiến chúng thần hai mặt nhìn nhau, Lí Phong liền vội vàng bước ra: “Hoàng Thượng, Đại tướng quân cũng là có ý tốt.” Nói chưa xong, đã bị Long Triệt lạnh lùng ngắt lời nói: “Đại tướng quân thật thật sự là thâm căn cố đế (rễ sâu, gốc to) a, trăm bất quá nói có hai câu, lập tức còn có cự thần đứng ra chỉ trích, rất tốt, một khi đã như vậy, toàn bộ liền theo ý nguyện của các người mà làm đi, trăm chuẩn hay không chuẩn chẳng phải đều giống nhau sao. Kể cùng phái, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (Vinh quang cùng hưởng, thất bại cùng chung. Nói chung đơn giản là hần nói Thanh Hồng kết bè kéo cánh h bị hần nói trúng nên đứng ra nói giúp phản bác hần...) cũng là lẽ thường, khó trách lão Thừa tướng lo lắng, gấp gáp biện bạch như thế.” Một câu đem Lí Phong cũng nghẹn lời tại chỗ, không thể

nói thêm gì nữa, bản thân lão cũng trở thành một kẻ cùng phe với Vệ Thanh Hồng, hệt như không ngại vì y đắc tội Hoàng Thượng.

Theo đó lại có Tống Kiêm đứng ra tấu: “Hoàng Thượng lời ấy sai rồi, tục ngữ nói ‘quân yếu thần tử, thần bất đắc bất tử’ (Quân muốn thần chết, thần không thể không chết), sinh tử còn như thế, huống hồ là chuyện khác. Quân vi thiên (Quân, vua là trời), khoan nói chuyện lập hậu lớn như vậy, mà dù chỉ là việc nhỏ, cũng phải làm theo lời Hoàng Thượng, sao có thể theo ý nguyện của thần tử. Cho dù thần tử này có quyền thế huân thiên (Quyền thế che trời), cũng tuyệt không thể bước qua đạo lý ‘quân vi thượng, thần vi hạ’ (Quân ở trên, thần ở dưới). Y thần xem, Hoàng Thượng còn trẻ, long thể lại vô cùng khoẻ mạnh, lập hậu sinh con cũng không cần nhất thời nóng lòng, còn mong bàn bạc kỹ hơn mới tốt.”

Lời vừa dứt, Long Triệt lập tức lộ ra một tia mỉm cười. Chúng đại thần đều biết Hoàng Thượng đang cường từ đoạt lí (già mồm át lẽ phải), cố ý làm khó Vệ Thanh Hồng, Tống Kiêm lại nhân cơ hội này trả thù nỗi oán hận quá khứ không được trọng dụng, nhưng thấy Lí Phong cả vị nguyên lão này cũng bị răn dạy, còn ai còn dám khuyên nhủ.

Vệ Thanh Hồng chỉ thiếu chút ngắt tại chỗ, Tống Kiêm là tiểu nhân, bỏ đá xuống giếng cũng liền thôi, tới thương tâm chính là Long Triệt y luôn xem như thân đệ, thế nhưng trước mặt mọi người lại nói ra những lời nặng nề, toàn bộ không chút nào niệm tình xưa nghĩa cũ, lại nghe Long Triệt nói: “Tống khanh gia nói rất hợp ý trẫm, chuyện lập hậu nạp phi, còn nhiều thời gian, chậm rãi bàn tiếp. Bãi triều.” Nói xong đi thẳng, cũng không để ý đến Vệ Thanh Hồng còn đang đứng tại chỗ.

Mãi cho đến hậu cung, lúc này mới vội vàng gọi Liên Hương nói: “Trẫm vừa rồi tức giận, nói có hơi nặng, người cho Trọng Quang đến Đại tướng quân phủ, nhìn xem tỷ phụ có tức giận hay không, giúp trẫm khuyên nhủ một chút.”

Liên Hương cười lạnh nói: “Này còn cần xem sao? May mà là Đại tướng quân, suy cho cùng cũng có tấm lòng bao dung. Nếu đổi lại ta, sớm đã đập đầu tự sát, còn hơn bị càn quấy oan uổng như vậy, tức nhất là tên Tống Kiêm tiểu nhân đó, dám bỏ đá xuống giếng như vậy, Hoàng Thượng tương lai không xử lý hần, nô tỳ cũng không để yên.”

Long Triệt nghe xong này lời này, càng lo lắng hơn, vội hỏi: “Đây là tự nhiên. Người mau cho Trọng Quang đi an ủi tỷ phụ, trẫm mới vừa răn dạy y, nếu không đã gọi y tiến vào, trẫm tự mình khuyên, sao còn có thể đem cơ hội tốt như vậy tặng cho Trọng Quang chứ? Ai, người không thấy được bộ dáng lúc đó tỷ phụ đâu, trẫm nói xong lại hận mình không thể thu lại được, thật là đau lòng muốn chết, nhưng dù đau đến đâu cũng phải nhin, từ nay về sau còn phải làm rất nhiều chuyện trái lương tâm a.” Nói xong chỉ thở dài lắc đầu không thôi.

Liên Hương thấy thần sắc hần như vậy, tâm không khỏi nhu lại, than thở nói: “Sớm biết có hiện tại, làm gì sáng nay giáo huấn y tàn nhẫn như vậy. Đại tướng quân cả đời trong sạch ngay thẳng, toàn bộ bị vài câu nói của người xóa sạch. Người còn muốn đổi trắng thay đen. Trọng Quang lúc này đã sớm đi, cần gì đến người phân phó, hần vốn rất sùng bái Đại tướng quân mà.” Nói xong lệnh nha đầu bưng lên điểm tâm trà nước nói: “Tốt lắm, mặc kệ là chuyện gì, hôm nay cũng xem như xong, xem lúc người chưa nhập triều cảm hận Đại tướng quân, chỉ hận không thể ăn sống y vậy, ngay cả nô tỳ cũng không dám thay y đỡ lời. Rốt cuộc điểm tâm cũng không dùng, nhân bây giờ ăn nhiều một chút vậy.”

Long Triệt nào có tâm tư ăn cơm, ngồi xuống bắt đầu dĩ nói: “Đừng nói chuyện sáng nay, trẫm hận y một đêm, tâm trẫm chỉ có mình y, cố tình lại là y muốn trẫm lập hậu, chuyện đó thật như lấy dao chém vào tâm trẫm một nhát, lúc lâm triều ta nghe y nói những lời kia, hận không thể đem toàn bộ tâm tư của mình nói cho y, rồi mới nói người muốn trẫm lập hậu như thế, không bằng liền lập người vi hậu, đỡ phải vất vả tuyển chọn. Khó khăn lắm mới nhẫn không nói, sao còn oán trẫm nói ra những lời nặng nề này chứ?”

Liên Hương nhin không được cười ra, trước niệm một tiếng A di đà, lại nói: “Cũng may người không nói như vậy, nếu không chỉ sợ Đại tướng quân thật muốn đập đầu tự sát. Y là loại người gì chứ, người nếu trước mặt quần thần nói muốn lập y làm hậu, hốt thẹn cùng nhục nhã cũng đủ giết y. Người biết người là thật tâm, nhưng y lại cho đó là thiên đại nhục nhã a.” Nói xong rút cuộc bức được Long Triệt dùng chút trà bánh, sau hầu hạ hần đi thư phòng xem tấu chương.

Heát chính viên nề thaáp lúc chông

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Lại nói sau khi tan triều, Lí Phong vốn định đưa Vệ Thanh Hồng trở về sẵn tiện khuyên nhủ một chút, nhưng lại nghĩ đến những lời của Hoàng Thượng, rõ ràng nói bọn họ kết phái lạm quyền, hơn nữa Vệ Thanh Hồng cũng chối từ, lão cũng không cố chấp lưu lại, chỉ cùng Phương Nguyên Thái Khang trở lại phủ mình, sau khi ngồi xuống, Phương Nguyên rút cuộc nhịn không được, trực tiếp hỏi Thái Khang nói: “Người hôm qua nói cái gì? Sao hôm nay chuyện gì cũng ứng theo lời người? Hay là nhiều năm như vậy, cả chúng ta cũng không biết người là thầy bói biết xem quẻ?”

Thái Khang cũng không giận, chỉ thông thả uống một ngụm trà nói: “Người còn hỏi ta, ta còn muốn hỏi các người a, hôm qua ta đã nói đến vậy, cũng đã nói các người chuyện này không cần vội, các người không nghe, còn cho Thanh Hồng đi đầu, rốt cuộc hôm nay chọc Hoàng Thượng giận dữ mới tin ta không phải sao?”

Lí Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Người đừng nói loanh quanh như vậy với chúng ta, người nếu có năng lực biết phỏng đoán thánh ý, hiện giờ đem lý do Hoàng Thượng phát hỏa cho chúng ta nghe xem. Hoàng Thượng đã mười lăm tuổi, đã tự mình chấp chính, chuyện lập hậu là sớm muộn, xem các mặt đều không có lý do nào để hấn tức giận lôi đình như thế, còn đổi trắng thay đen đem Thanh Hồng oan uổng một hồi, người. Người nói cho chúng ta nghe đạo lý này xem.”

Thái Khang hắc hắc cười khan vài tiếng, nội tâm lại cân nhắc nói: lão Thừa tướng tính nóng như lửa, sao có thể chứa được chuyện loạn luân này, tạm thời vẫn dấu là hay nhất. Cố lời ra một nguyên nhân nói: “Kỳ thật cũng đơn giản, xưa nay thần tử, sợ nhất công cao chấn chủ (công to che khuất cả chủ). Thanh Hồng công huân rõ rệt, lại hoàn toàn phạm vào điều để vương tử cổ chí kim đều có kỵ. Các người không thấy Hoàng Thượng đều đã đem những bằng hữu của y dời khỏi kinh sao? Mặt ngoài tuy nhìn không phải là cách chức, kỳ thật còn không phải muốn bề đi cánh chim của y sao. Bất quá Hoàng Thượng làm rất khéo léo, không cho kẻ khác phát giác thôi. Hiện giờ chưa ai dám đề ra chuyện lập hậu nạp phi, lại là do Thanh Hồng nói ra, vả lại còn đã tuyển người thật tốt, người nghĩ Hoàng Thượng không nghĩ vậy sao, bất quá Hoàng Thượng vẫn xem y là tỷ phu, tình cảm thâm hậu, lúc này mới nhịn không có tại triều đường trước mặt mọi người răn dạy y.” Hắn nói chưa xong, Phương Nguyên đã cười lạnh nói: “Chiếu người nói, đây là vì tình cảm thâm hậu mới răn dạy thành như vậy, nếu cảm tình không sâu thì sao? Có phải sẽ kéo ra ngoài trực tiếp chém không?”

Thái Khang nói: “Cho nên ta mới nói các người, không suy nghĩ đến vấn đề sâu hơn để hỏi. Hoàng Thượng tự mình chấp chính thời gian có bao lâu? Các người có năng lực biết được bao nhiêu phần tam tư của người? Chỉ nói chuyện này, thì cũng nên biết vị thiếu niên thiên tử kia của chúng ta lợi hại bao nhiêu. Ta dám nói, cả triều văn võ, có thêm vài người cũng không phải là đối thủ của Hoàng Thượng. Người nếu đối với tỷ phu của mình không có cảm tình, trên triều đình chắc chắn mỉm cười cho qua, lại sẽ ngầm dùng sức bài bố. Hiện giờ Thanh Hồng mặc dù ngoài sáng là bị răn dạy, quyền lợi chức vị tạm thời không bị hao tổn đúng không. Bất quá ta chỉ nói tạm thời, công lao của y quá lớn, khó bảo toàn tương lai còn có thể giữ lại địa vị cao hiển như vậy, chỉ là sinh tử thôi, cũng không có gì trở ngại, các người bớt lo đi.”

Lí Phong hòa Phương Nguyên bị hắn nói ra một loạt đạo lý bên ngoài thế này cũng là bán tín bán nghi, chợt nghe hắn nói: “Tốt lắm, các người chậm rãi suy nghĩ, ta nói chỉ có thể nói đến đây, khuyên nhủ Thanh Hồng một chút đi. Bất quá các người cũng không phải lo lắng nhiều, y cũng không phải là người trọng danh lợi, chỉ sợ nhất thời tuy khó hiểu ra, chung quy vẫn là tận tâm phụ tá Hoàng Thượng. Ai, là mệnh của mọi người mà thôi.” Nói xong đứng dậy cáo từ, nghênh ngang mà đi.

Lại nói Vệ Thanh Hồng, nội tâm tuy có ủy khuất khó chịu nói không nên lời, nhưng trên mặt lại không lộ ra, lấy vẻ mặt trầm tĩnh trở lại phủ đệ, Lí Trọng Quang sớm đã phi ngựa chạy đến đây, thân thiết hỏi thăm, y lúc này nào có tâm tư ứng phó, chỉ gượng cười nói bản thân không sao, rốt cuộc trực khách, phân phó người hầu nói: “Phàm có khách lạ, đều nói ta thân thể không khỏe, không gặp.” Người hầu thấy y sắc mặt như thường, cũng không nghi ngờ gì, chỉ tuyệt đối theo lệnh, không hỏi lại.

Lúc này vào ngoa thất của mình, y rốt cuộc đã không còn chống nổi, lập tức liền ngã ngồi trên y thượng, gương mặt đối diện nhìn thấy linh vị công chúa, nhất thời trong lòng vô vàn cảm xúc nổi lên, không khỏi ngăn mình rơi lệ nói: “Công chúa, ta là thật tâm thay Triệt nhi suy nghĩ, chưa từng có nửa điểm tư dục,

công chúa dưới cửu tuyền cũng chứng cho ta. Ta chỉ nghĩ muốn cùng hần làm một đôi quân thần mẫu mực cổ kim khen ngợi, nề hà thân là thần tử, công cao chấn chủ tai hại thật không người có thể lý giải. Triệt nhi trước kia đối đãi với ta như vậy, hiện giờ cũng đã bắt đầu nghi kỵ, nghĩ lại ta mặc dù không có dụng tâm với hần, lại ngại những công huân này không thể gạt bỏ, cũng trốn không được vận mệnh trăm tử xét nhà. Mặc dù như thế, ta sao có thể trốn tránh, hiện giờ cũng chỉ có thể tận tâm hết sức, giúp hần nhất thời mà thôi. Chỉ cầu công chúa dưới cửu tuyền hãy chậm rãi mà đi, chờ đợi vi phu, hoàng tuyền trên đường cũng có thể làm bạn.” Nói xong nhớ tới lúc lâm triều Long Triệt tuyệt tình, tim như bị đao cắt. Chỉ vì nam nhi không thể khóc, mới ngăn cho bản thân không rơi lệ. Thuận tay lấy một cây nhang thắp trước linh vị, lại ngồi xuống yên lặng suy nghĩ.

Lí Trọng Quang mặc dù bị Vệ Thanh Hồng nói mấy câu trực khách liền trở về, nhưng lại không yên lòng. Ra cửa liền trực tiếp chuyển ra cửa sau. Nhân Liên Hương ở trong cung, Hoàng Thượng từ trước đến nay ban thưởng rất nhiều, vì vậy nhà bọn họ cũng thập phần giàu có, hần từ nhỏ lại yêu tập võ, cũng từng thỉnh vài vị danh sư, bản thân ngộ tính cao, vì thế võ công cũng không dưới Vệ Thanh Hồng. Lúc này nhìn thấy tả hữu không người, vội lách người đi vào, hần đã tới Đại tướng quân phủ vài lần, quen thuộc địa hình, lặng lẽ đến sau cửa sổ nơi ngoại phòng của Vệ Thanh Hồng, nghe được những lời từ tận đáy lòng y, bất giác cũng thương cảm một hồi, lại hận Hoàng Thượng quá mức vô tình. Bất quá cũng may nhìn qua không giống có hành động gì thất thường, vì vậy lại đứng ở đó nửa canh giờ, liền lại lặng lẽ trở mình ra ngoài, trở về bẩm báo cho Long Triệt.

Heát chính viên nề thaáp thaát chông

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Long Triệt nơi này cũng rất lo lắng, chợt thấy hần trở về, ngay cả yết kiến cũng miễn, kéo hần hỏi tình hình Vệ Thanh Hồng sau khi hồi phủ. Lí Trọng Quang hờn giận nói hết ra. Chỉ thấy Long Triệt trên mặt trắng bệch, đến khi nghe được câu cuối cùng “Chỉ cầu công chúa dưới cửu tuyền thông thả mà đi, chờ đợi vi phu, hoàng tuyền trên đường cũng có người làm bạn” Sắc mặt thoát biến, suy sụp ngã trên ghế, trong mắt lệ quang lấp lóe, thật lâu sau thở dài: “Xem ra tỷ phu thật sự rất thương tâm, càng đối với ta thất vọng không thôi, cho rằng ta sớm hay muộn cũng sẽ xuống tay với y. Ai, ta đã sớm nói với y những lời đó, y sao y một câu cũng không nhớ?”

Liên Hương ở bên cạnh nhìn, bỗng nhiên nói: “Dù nhớ thì đã sao? Trong lịch sử không thiếu những thần tử bị giết, người nào chẳng phải đứng trước còn cùng Hoàng Thượng chuyện trò vui vẻ, nói cái gì vinh viễn hưởng dụng vinh hoa, ngay sau đó cả nhà đều bị sao trảm (tịch thu tài sản, chém đầu), thậm chí họa liên cửu tộc? Người hôm nay đối xử với Đại tướng quân như vậy, y trước kia cho dù có tin tám phần, lúc này cũng tuyệt không tin. Chỉ đáng thương y vẫn vì người mà suy nghĩ, còn nói phải hết sức phụ tá người. Ai, cho rằng người sớm hay muộn cũng sẽ xuống tay với y lại có gì không đúng? Dù sao cuối cùng người cũng sẽ xuống tay với y không phải sao? Bất quá thì mục đích bất đồng thôi.”

Long Triệt nhìn Lí Trọng Quang, nói: “Người lui xuống đi, không có việc gì thì đến chỗ của ty phu nhiều một chút.” Đợi hần rời đi rồi, gật đầu cười khổ nói: “Đúng vậy, trẫm rất rõ tính tình của tỷ phu, mới có thể lợi dụng điểm ấy mà chậm rãi đưa y bức tới tuyệt cảnh, đạt thành nguyện vọng của trẫm.”

Liên Hương thở dài: “Chẳng lẽ người thấy bộ dạng y như vậy không khó chịu sao? Cũng sẽ không vì thế mà buông tha cho nguyện vọng của mình, chỉ cùng y làm một đôi quân thần can đảm tương chiếu (đối xử chân thành với nhau) sao?”

Long Triệt nhìn về phía nàng, tự giễu cười nói: “Ai nói trẫm không khó chịu, trẫm nghe y tự ai (tự mình bị thương, tưởng niệm) như vậy, tâm đau đến mức như phải rách ra, một khắc đó, trẫm không phải không nghĩ đến việc buông ta tất cả, nhưng trẫm biết đó là vô dụng, đợi đến ngày hôm sau tái kiến y, trẫm vẫn sẽ muốn y, không tiếc phải trả bằng bất cứ giá nào. Nhìn y cũng nghĩ muốn y nhiều năm như vậy, trẫm sớm không bỏ xuống được.”

Liên Hương cũng biết hẳn sẽ trả lời như vậy, bỗng kỳ quái nói: “Bất quá nô tỳ vẫn không rõ, người hôm nay mặc dù giáo huấn Đại tướng quân, nhưng vì sao không nhân cơ hội này hàng (giáng) chúc của y, nếu không làm vậy chẳng phải không được ích gì sao?”

Long Triệt nói: “Ai nói một chút ích lợi cũng không có? Người không thấy Tống Kiêm đã dám đứng ra sao? Chậm rãi thôi, kẻ dám đứng ra sẽ ngày càng nhiều, cái cớ của trẫm cũng sẽ ngày càng nhiều. Còn cả những kẻ thân cận với tỷ phu nữa, cũng sẽ từ từ giảm dần. Giảm dần, giảm dần, y sẽ trở thành một kẻ cô đơn, đến lúc đó, sự cực khổ của trẫm cũng đến hồi kết.” Nói xong lại thở dài: “Nhưng hiện tại sao lại thế này? Trẫm là rất cần lạnh nhạt với y vài ngày, nhưng. nhưng. Ai.”

Quả nhiên như Thái Khang đã nói, Vệ Thanh Hồng tuy rằng bị giáo huấn, nhưng Long Triệt chưa hàng chúc của y, Lí Phong cùng Phương Nguyên cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này đã là tháng cuối xuân, vùng ngoại ô của kinh thành đào hoa ao (thung lũng hoa đào) khắp nơi hoa rơi như mưa, nhất thời tạo nên một kì quan, hấp dẫn vô vàn người đến quan khán. Long Triệt vốn tâm tính thiếu niên, mấy ngày nay lại chưa nói được một câu với tỷ phu của hắn, thật vô cùng tưởng niệm, bởi vậy liền lệnh người truyền chỉ xuống, ngày hai mươi tám tháng tư sẽ đến đào hoa ao ngắm hoa. Lại chọn mấy văn thần võ tướng cùng đi, muốn thừa dịp này cùng Vệ Thanh Hồng tu hảo (thân thiện hữu hảo) như lúc trước.

Mọi người nào biết tâm tư của hắn, còn nói hắn thật sự bị mỹ cảnh làm say mê, đều chuẩn bị đi theo, Vệ Thanh Hồng kỳ thật cũng không tán thành cách làm này, bảo vệ cho hoàng đế đi tuần không phải là việc nhỏ, một là tự đứng quấy nhiễu dân chúng, mặt khác quan trọng nhất là nguy hiểm cũng rất lớn. Nhưng tưởng tượng đến Long Triệt tuổi còn nhỏ đã lên hoàng vị (ngôi vị hoàng đế), chưa bao giờ ra ngoài cung tận tình du ngoạn, không khỏi cảm thương. Nên cũng không nói gì, chỉ cố gắng kiểm tra Ngự lâm quân đi theo, bảo đảm vạn vô nhất thất.

Đến ngày hai mươi tám tháng tư, đào hoa ao đã sớm được chuẩn bị tốt, đoàn người vọng nhãn dực xuyên (trong chờ mỗi mòn) để tiếp giá, chợt thấy xa xa bên núi đá tinh kỳ nhẹ nhàng phấp phới, liền biết ngự giá đã đến, vội chỉnh y quỳ xuống, trong lòng một bên vui mừng một bên lo lắng, thầm nghĩ ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện thì thì tốt rồi.

Long Triệt ngồi trong kiệu, trong lòng thật sự bức mình, hắn vốn muốn kỵ mã, nhưng Vệ Thanh Hồng lại nói kỵ mã rất nguy hiểm, nhất định muốn hắn phải ngồi kiệu để đến, y sẽ ngồi trên ngựa tùy thị (theo hầu hạ) bên cạnh. Bản thân vốn muốn phản đối, nhưng không biết vì sao, rõ ràng sắc mặt tỷ phu vẫn như thường, thế nhưng hắn lại vẫn chột dạ, rốt cuộc không quá kiên trì. Cho dù ngồi trong kiệu, vén màn cũng có thể trông thấy đường phố nhà cửa, lại nhìn không thấy gương mặt người nọ, trong lòng lại càng không thoải mái.

Khó khăn lắm mới đến tới đào hoa ao, hạ kiệu, quả thấy trước mắt một rừng đào vô biên vô hạn, dấu còn chưa tiến vào cánh rừng, dưới chân cũng đã thấy rất nhiều cánh hoa rơi rụng, ở đây mà đã như thế, trong rừng đào lại càng trăm hoa rực rỡ, trùng trùng điệp điệp, vô cùng mỹ diệu hơn.

Long Triệt cùng vài thần tử chậm rãi bước vào, đầu tiên đã ngửi thấy một mùi hương thơm mát, liền cười nói: “Thế ngoại đào nguyên bất quá cũng chỉ thế này, chỉ nghe thấy hương khí cũng đủ làm lòng người đảo điên.” Vốn có tâm mượn mỹ cảnh cùng Vệ Thanh Hồng thân cận một chút, nhưng nhìn quanh tả hữu đều có người, trẫm ngâm một chút nhân tiện nói: “Cánh rừng này cũng lớn, chung quanh tập trung nhiều người như vậy, cũng không thể toàn tâm mà thưởng cảnh. Không bằng mọi người phân ra, để tự mình thưởng thức được không?” Nói xong cũng không đợi Vệ Thanh Hồng phản đối, liền phân công tách ra. Đem Ngự lâm quân hộ giá điều đi bảo hộ Lí Phong cùng văn thần, hắn chỉ để lại Vệ Thanh Hồng, Liên Hương, Lí Trọng Quang lại bên cạnh. Bản thân biện giải nói: “Có Đại tướng quân cùng Thượng tướng quân tùy thị bên cạnh, nghĩ chắc cũng chẳng ai dám đến gây chuyện.” Nói xong liền kéo Vệ Thanh Hồng đi, chỉ trong chốc lát công phu, hắn đã đem bốn người ra để lại phía sau.

Heát chính vaên ñeã thaáp baùt chõõng

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Liên Hương biết tâm ý Long Triệt, vội kéo đệ đệ Trọng Quang nhắm mắt đi theo sau hai người gọi lại. Lí Trọng Quang không hiểu, nên hỏi: “Có chuyện gì nói mau đi, ta còn phải bảo hộ Hoàng Thượng cùng Đại tướng quân a.”

Liên Hương nhỏ giọng trách móc nói: “Hoàng Thượng có Đại tướng quân bên cạnh, còn cần đến người đi theo sao? Tốt xấu theo ta cũng đã khá lâu, sao vẫn chưa hiểu chuyện được chút nào, một chút điều luyện cũng không có.” Nói xong chỉ túm hắt lại nói chuyện tán gẫu không biết bờ bến, để Long Triệt cùng Vệ Thanh Hồng một mình đi phía trước.

Long Triệt ghen đã nhiều ngày, sớm nhẩn nại không được, nhìn tỷ phu y sắc mặt không có gì bất ổn, liền to gan kéo tay y vào sát người mình, một bên hì hì cười nói: “Tỷ phu, từ trước đến nay chỉ nói hoa đào nở rất đẹp, không nghĩ đến cảnh hoa rơi cũng có một loại phong tình rất khác, người nói có phải hay không?”

Vệ Thanh Hồng chỉ thản nhiên gật đầu. trong mắt y, chỉ có đại mạc thiên lí, hoàng sa lạc nhật (cát vàng tịch dương) mới là cảnh trí đẹp nhất, đến nổi cả biển hoa khôn cùng này, cũng không cảm nhận được gì. Bởi vậy thậm chí cũng không nói một lời. Đây vốn là bản tính của y, nề hà Long Triệt chột dạ, thấy y lạnh nhạt như nước, liền nhận định y còn đang giận mình, không khỏi lại kéo sát vào chút, chỉ bám lấy, lại lấp bấp không biết nên mở miệng thế nào.

Vệ Thanh Hồng thấy hắt ngày càng dựa vào, không khỏi liếc mắt một cái, cười nói: “Đều đã lớn như vậy, sao lại chẳng thay đổi được chút gì, vẫn cứ thích bám lấy người khác vậy sao?” Nói xong liền muốn thu tay lại, đã thấy Long Triệt ôm càng chặt, nói nhỏ: “Không được, ta cứ như vậy, bằng không xem như đây là ý chỉ của ta.”

Vệ Thanh Hồng ngẩn ra, nghĩ lại hài tử này đang nói lấy, thế nhưng bội lần cảm thấy thân thiết, lại nhớ về chuyện hôm trước, tâm sinh cảm khái, không khỏi khẽ nhắm mắt nói: “Đây cũng coi là ý chỉ? Người liên cổ gắng chụp mũ lên đầu thần luôn đi. Chắc có một ngày, thần sẽ bị đè chết mất.”

Long Triệt thấy chiêu này có hiệu quả, quả cân treo trong lòng cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, cười nói: “Trẫm không cho người chết, trẫm là thiên tử, trẫm nếu không cho người chết, thì ngay cả lão thiên gia cũng không đoạt được người.” Nói đến cuối, trong ngữ khí càng toát ra một cỗ khí phách ngạo thị thiên hạ.

Vệ Thanh Hồng trong lòng rung mình, nhìn về phía Long Triệt, thấy mắt y cũng đang nhìn mình, ánh mắt mãnh liệt kiên định, bản thân y chưa bao giờ gặp qua. Sắc mặt buồn bã, chỉ phải gượng cười giả lả cho qua, trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu, thầm nghĩ: “Chỉ sợ tương lai người thứ nhất muốn ta chết, đó là Triệt nhi. Hắt hiện giờ tuổi tác còn nhỏ, mà đã có khí thế như vậy, nếu dần lớn lên, làm sao còn có thể cho phép ta tồn tại.”

Đang than thở trong lòng, chợt thấy cánh tay bị người nắm chặt, quay đầu lại lại nhìn, chỉ thấy Long Triệt mặt trầm như nước, nghiêm mặt nói: “Tỷ phu, người lại đang miên man suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ người đã quên trước đây ta đã nói gì sao? Ta từng nói qua ta đối với người vĩnh viễn là một tấm lòng son, sẽ không vì bất cứ thứ gì mà đổi thay. Lời ta nói trước đến nay người chưa bao giờ để trong lòng.”

Vệ Thanh Hồng chỉ phải cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, ai nói ta không nhớ chứ. Cũng không biết sao hôm nay người lại nói nhiều đến vậy, không phải muốn đến ngắm hoa đào sao? Chung quy người cũng chưa xem được mấy lần mà.” Trong lòng lại nói: Triệt nhi a, người đúng là vẫn còn không hiểu ta, dấu biết trước kết cục yêu trẫm (chém eo) thì đã sao? Ta chẳng lẽ sẽ phụ người sao? Làm gì lấy những lời này để đo tâm ta, người biết không, nhớ những lời đó, sẽ chỉ làm những ngày cuối đời ta thương tâm khổ sở mà thôi.

Long Triệt nhỏ giọng lẩm bẩm một câu nói: “Hoa đào thì có gì đẹp chứ.” Vì thanh âm quá nhỏ, lại mơ hồ không rõ, Vệ Thanh Hồng cũng không có nghe rõ. Lúc hỏi hắt, hắt liền lảng đi, trong lòng lại thật đặc ý. Lúc này gió khẽ thổi qua, hoa đào đều bay lên, trên mặt, trên áo Vệ Thanh Hồng tràn ngập thanh hương (mùi hương thơm dịu, thoang thoảng) của hoa. Long Triệt vội vươn tay thay y phủ đi, nhân cơ hội dời xuống cổ y. Thấy khuôn mặt to lớn kia gần trong gang tấc, không khỏi thâm hận tỷ phu hiện tại thanh tĩnh, không có biện pháp thu một nụ hôn, thật là chuyện đáng tiếc.

Động tác của hắt vô cùng thân thiết, thật đã vượt xa lẽ quân thần, Vệ Thanh Hồng không đỡ được có chút xấu hổ, thoáng đẩy hắt ra, lại nghe hắt bỗng nhiên nói: “Tỷ phu, người có biết ngày ấy tại triều đường vì sao ta giận như thế không?”

Vệ Thanh Hồng tối chú ý là chuyện này, nghe hần nói xong, tâm thần không khỏi đều bị hấp dẫn lại đây, nhìn về phía Long Triệt đích trong ánh mắt cũng ẩn ẩn chờ mong. Thấy hần tà tiểu, lấy lại tư thế, lập tức lo lắng.

Vào lúc này, y chợt thấy không khí phía sau khe thay đổi, loại cảm giác này thật kỳ lạ, chỉ là hơi lướt qua. Nhưng Vệ Thanh Hồng nhiều năm qua chinh chiến sa trường, sớm tích lũy vô số kinh nghiệm, nên càng không bỏ qua trực giác lạ kì của bản thân. Lúc này thân thể nhanh hơn ý nghĩ khoảng nửa nhịp, di chuyển từng bước về bên trái, liền chắn sau Long Triệt. Trong phút chốc, một cảm giác đau nhức liền truyền vào xương cốt tứ chi.

Long Triệt đang nói nguyên do, muốn nhân dịp này tiêu đi sự nghi ngờ của y, thấy y bỗng nhiên như thế, bắt đầu còn cảm thấy được kỳ quái, Cho đến khi nhìn thấy một mũi vũ tiễn (tên có phần cuối được làm bằng lông chim) cắm sau lưng y, mới thanh tỉnh lại, quát to một tiếng: “Tỷ phu.” Liền ôm lấy thân thể lung lay sắp ngã của y. Nhanh chóng điểm vài huyệt đạo cầm máu, một bên trầm thanh quát: ” Tiểu nhân phương nào, mau đi ra.”

Vệ Thanh Hồng trong lòng lo lắng, thầm nghĩ lúc này sao còn không gọi cứu binh, kẻ bắn tên này quả là một cao thủ, chỉ cần thấy mũi tiễn bắn ra mà không nghe thấy tiếng xé gió cũng đủ biết. Như vậy, hoàn cảnh của Long Triệt chẳng lẽ không phải cực kỳ nguy hiểm sao. Y thấy Long Triệt chỉ lo xem thương thế của mình, trong lòng càng lo lắng, mở miệng muốn nói, liền phun ra một búng máu, cũng may Lí Trọng Quang nghe thấy tiếng quát của Long Triệt, đã cùng Liên Hương tìm đến, lúc này mới yên tâm. Rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, trước mắt tối sầm, liền ngất đi.

Heát chính viên ã thaăp cõu chõng

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Tin tức Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng bị ám toán lập tức bắt hinh nhi tẩu (nhanh chóng lan truyền) . Đoàn người khi đến cao hứng nhân nhã, lại vội vội vàng vàng mà trở về. Long Triệt dù không ngại, nhưng vẫn có kị thích khách quả thật cao minh, đến giờ vẫn chưa bị bắt được, Lí Trọng Quang gánh trọng trách hộ giá, không dám lưu luyến nơi này, chỉ phải phái người đóng tại đây, đối người đi đường tới lui kiểm tra kiêm ngặt hơn.

Trên đường trở về, đã có ngự y giúp Vệ Thanh Hồng rút tiễn ra, đắp được vật cầm máu, may mà không phải bị thương ở chỗ quan trọng nào, sau khi lành bệnh cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của thân thể, Long Triệt nghe xong câu này, mới yên tâm. Nhưng đến khi thấy Vệ Thanh Hồng hôn mê bất tỉnh, chỉ hận không thể lập tức đã bắt tên thích khách kia, ngàn đao vạn quát mới có thể trút mối hận trong lòng.

Lập tức không mệnh quay về Đại tướng quân phủ, mà lệnh người trực tiếp đưa Vệ Thanh Hồng vào trong cung dưỡng thương. Đương nhiên, đây đều là thừa dịp Vệ Thanh Hồng còn hôn mê mà phân phó, nếu không y sao có thể đồng ý. Bọn Lí Phong mặc dù thấy không ổn, nhưng thấy Hoàng Thượng ý tứ kiên định, hướng hồ cũng hiển lộ ra hần đối Vệ Thanh Hồng một lòng bảo vệ, thế cũng không có gì không tốt, nên không nói gì, trở mắt nhìn Hoàng Thượng cùng đoàn người hồi cung.

Nhất thời đám người Thụy vương vừa sợ vừa nghi không thể ngồi yên được, tề tựu nói: ” Thần tình của Hoàng Thượng hôm nay, rõ ràng là phá lệ lo lắng cho Vệ Thanh Hồng, nếu nói có cảnh giác, sao phải quan tâm nhiều như thế. Y nếu chết chẳng phải toại nguyện? Hơn nữa còn có thể mượn cơ hội vấn tội, vì sao lại không có nửa câu trách cứ?” Dựa vào những lời này, không khỏi đều có chút bối rối. Duy độc mình Tổng Khiêm nói: “Các vị Vương gia không nên buồn lo vô cớ, Hoàng Thượng sở dĩ như thế, bất quá bởi vì mệnh hần là do Vệ Thanh Hồng cứu, nhất thời cảm động mà thôi. Đợi cho ngày sau, cổ cảm động này lạnh xuống, tự nhiên lại giống như trước. Nhưng không biết tên thích khách này xông ra khi nào, suýt nữa phá hủy đại sự của chúng ta, nếu Hoàng Thượng thật sự tấn thiên (chết), ai có thể kiềm chế Đại tướng quân đây? Khi đó y có thể dễ dàng không lập mà tự vi đế, thì tất không chịu chấp tay tặng hoàng vị cho các Vương gia, như thế quá mức nguy hiểm.”

Bọn họ ở nơi này thương lượng, cũng mờ mịt không biết tên thích khách này là từ đâu tới, đành phải buông tha. Lại nói đám người Lí Phong đều vui mừng, xem Hoàng Thượng như vậy, cũng không phải đối Vệ Thanh Hồng thập phần ngờ vực kiêng kị, nếu không sao có thể đồng ý tiếp y tiến cung trung trị liệu. Chỉ có Thái Khang nghe bọn họ cao hứng phần chần nghi luận, bản thân im lặng không nói, âm thầm tính toán trong lòng: “Thanh Hồng gặp chuyện cũng không đáng ngại, đối Hoàng Thượng mà nói cũng vì họa mà được phúc. Hắn hiện tại tuy là quan tâm mà bị loạn, đợi ngày khác tỉnh tâm lại, nhất định có thể nghĩ thông suốt chỗ có lợi cho hắn trong chuyện này, đến lúc đó chỉ sợ. Ai. Hắn nếu không hảo hảo lợi dụng này cơ hội, hắn cũng sẽ không là đương kim Thánh Thượng.”

Lại nói Vệ Thanh Hồng, cũng không biết mê man mấy canh giờ, trong mộng rất nhiều cảnh tượng đều chợt lóe qua, Cho đến khi bỗng nhiên thấy Long Triệt bị một mũi tiễn đâm xuyên qua ngực, không khỏi tâm đảm (tim gan) vỡ vụn, lớn tiếng quát hô, chợt tránh một cái, đã là tỉnh lại, mới biết bất quá là giấc mộng Nam Kha, lại thấy Long Triệt êm đẹp ngồi ở trước giường, thấy y tỉnh lại, trong mắt ánh sắc cuồng hỉ, lúc này mới hoàn toàn yên lòng, lại vẫn dung giọng khàn khàn hỏi: “Hoàng Thượng, người không sao chứ?”

Long Triệt vội nắm tay y, vui sướng vô ngần cùng nói: “Có tỷ phu bảo vệ, ta sao có thể thế nào. Nhưng thật ra người bị thương không nhẹ, bất quá hiện giờ tỉnh lại thì tốt rồi.” Liền Hương sớm mang nước đến, Long Triệt tự mình tiếp, liền ngồi trên giường uy Vệ Thanh Hồng mấy khẩu.

Vệ Thanh Hồng trên người vẫn không có một chút khí lực, chỉ phải uống, giương mắt nhìn chung quanh, bản thân không hiểu vì sao đang ở tẩm cung của Long Triệt, không khỏi thất kinh, liền nỗ lực ngồi dậy, một bên nói: “Vì sao ta lại là ở trong này? Đây là hậu cung trọng địa, ta là ngoại thần, sao có thể thiện nhập, vì sao không tiễn ta hồi phủ, đây cũng đâu phải thương thế lớn gì.”

Long Triệt vội giữ y lại cười nói: “Người an tâm ở lại đây đi, cái gì mà ngoại thần không ngoài thần chứ, trăm phải từng ngày nhìn người khỏe hơn, mới có thể yên tâm. Tướng quân phủ mặc dù cách hoàng cung không xa, trăm đến cuối cùng vẫn không thể cả ngày ngâm mình ở nơi đó.”

Vệ Thanh Hồng chỉ nói không ổn, một mực phải đi về, Long Triệt sớm biết y sẽ như vậy, vận chỉ như gió điểm hần thủy huyết của y, đặc ý cười nói: “Chuyện này không phải do người muốn là được, thừa dịp này cũng nên làm quen nơi đây đi, dù sao nửa đời còn lại của người đều sẽ sống ở đây.” Vừa đi ra gian ngoài, gặp Lí Trọng Quang sớm đã đứng chờ, liền hỏi: “Chuyện thích khách có tin tức sao?”

Lí Trọng Quang khom người nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, tạm thời dù chưa thể tróc nã quy án, nhưng thỉnh cho ... thần vài thêm ngày thời gian, chắc chắn có thể đem hắn về quy án.”

Long Triệt”Nga” một tiếng nói: “Người vì sao lại nắm chắc như vậy, thích khách kia người ngay cả gặp cũng chưa gặp một lần.”

Lí Trọng Quang cười nói: “Hoàng Thượng, người có thân thủ như vậy không nhiều, điểm này có thể thấy qua tiền pháp của hắn từ từ mà đến, không phát ra tiếng xé gió cũng biết. Huống chi hắn trên tiền cũng không có độc, thứ nhất là quá mức tự tin, thứ hai thuyết minh kẻ này là một người quang minh, huống hồ theo lời Hoàng Thượng, các Vương gia trước mắt còn cần Hoàng Thượng, tuyệt không có khả năng ám sát. Cho nên người này đại khái cùng gia tộc của Hoàng Thượng là kẻ thù truyền kiếp, chỉ cần vài giờ chậm rãi điều tra, không sợ không tra được thích khách là ai.”

Long Triệt gật đầu nói: “Nói như vậy, thích khách này thật cũng là một nhân tài. Nếu không phải người hắn làm bị thương là tỷ phu, trăm thật thật muốn mở một lối thoát, thu về tay mình. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hắn mặc dù làm tỷ phu bị thương, nhưng cũng giúp trăm một đại ân. Hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu Đông phong. Trọng Quang, người cần phải hảo hảo chú ý động tĩnh ở biên quan, nếu Mông Cổ lại có tâm gây rối, lập tức bẩm báo cho ta.” Nói xong trên mặt không khỏi lộ ra một tia tươi cười sâu xa khó hiểu

Heát chính viên nề nhò thaặp chõng

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Lí Trọng Quang phát giác chính mình là càng ngày càng đoán không ra dụng ý của thiếu niên hoàng đế, hỏi ý a tỷ, bị khiển trách: " Tâm tư của Hoàng Thượng chỉ bằng người sao có thể hiểu được, chỉ cần dựa theo phân phó của người mà làm việc là được, hơn nữa trung tâm báo quốc, người sẽ không đối phó người, Đại tướng quân nơi đó cũng sẽ không có gì sơ xuất, người mù quáng nắm tâm tư của người làm gì." Bởi vậy chỉ phải gạt nghi hoặc đi. Nào biết đâu rằng Đại tướng quân hần vô cùng kính ngưỡng sùng bái chính là như vậy bị hần mơ hồ đưa vào động sới.

Vệ Thanh Hồng một lòng chỉ mong thương thế mau tốt hơn, sớm rời đi hậu cung, y tính cách rất bảo thủ, chỉ cảm thấy bản thân làm càn như thế, bên ngoài nhất định đã là nghị luận sôi nổi. Chính là trong lòng có khổ tự mình biết, không phải y nguyện ý dây dưa trong này, rõ ràng là Long Triệt thừa dịp y hành động bất tiện cường lưu y lại. Cả bản thân y khi vô sự cũng cảm thán cân nhắc: Triệt nhi càng ngày càng lợi hại, khi nào mà cả công phu điểm huyết cũng học được, đây đều là tài nghệ của võ lâm cao thủ, ngay cả y cũng không biết, có thể thấy được hần ngày thường cũng rất dụng công. Đôi khi y có nói hần ham chơi, đã oan uổng cho hần rồi. Y lại cự tuyệt suy nghĩ việc Long Triệt dấu y học công phu là có mục đích gì, chỉ xem hần tuổi trẻ tâm cao, một lòng hướng học, nội tâm thập phần vui mừng.

Nhưng thương thế mặc dù ngày càng hảo hơn, cả người lại thủy chung mềm nhũn không chút khí lực. Một ngày thái y đến xem, y liền nghi hoặc hỏi: "Lý đại nhân, người biết ta là vũ phu, luôn quen chinh chiến, ngày thường ngay cả cảm mạo cũng là khó nhảm. Lúc này tuy nói là bị bắn một tiễn, nhưng các người cũng nói, không đáng lo ngại, hiện giờ ăn mấy thứ được, tinh dưỡng mấy ngày nay, thương thế cũng chuyển hảo rất nhanh, vì sao thân mình lại thủy chung không có khí lực? Ta mặc dù không hiểu y lý, nhưng tái ngoại tác chiến, tùy thời đều có tình huống đột phát, bởi vậy cũng theo học một chút y kỹ thường thường, tựa hồ không có loại tình huống này thì phải?" Nói xong thấy Lí thái y trên đầu mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, y còn tưởng rằng là bị y làm khó xử, vội cười nói: "Đến tột cùng ta cũng không hiểu, bất quá một mình đoán chừng mà thôi, nói sai rồi ngài ngàn vạn lần đừng buồn. Khụ, ta cũng là lo lắng, người cũng biết đó, một ngoại thần, ở lâu trong tấm cung của Hoàng Thượng theo lý cũng không hợp a."

Lí thái y lau lau mồ hôi, nuốt vài lần nước miếng, gượng cười nói: "Tuy nói Đại tướng quân thân thể cường tráng, nhưng những người hiếm khi bị bệnh, một khi khởi bệnh lại rất khó hết. Đại tướng quân ngày thường mệt nhọc, lại trải qua chinh chiến khổ hàn, nội tạng sớm bị chút tổn hại, bất quá ngày thường tự cho cường tráng, không đi để ý, bởi vậy cũng không cảm thấy, hiện giờ lại bị ngoại thương, suy yếu tổn thương từ trước tất cả đều hiện ra, cho nên ngoại thương mặc dù khỏi, nội bộ vẫn còn suy nhược, phải an tâm tĩnh dưỡng, hảo hảo điều dưỡng mới được."

Vệ Thanh Hồng thấy cả thái y cũng nói như vậy, tự nhiên cho là thật, lập tức cảm tạ, cười nói: "Nếu như thế, mong đại nhân phí tâm nhiều hơn, giúp ta sớm ngày khỏe lại, bước ra hậu cung này."

Lí thái y khúm núm đáp ứng mà đi, Cho đến khi đến một nơi xa, lau đi từng tầng mồ hôi lạnh, nhìn sang trái phải không người, trước nhẹ nhàng thở ra một hơi thật mạnh, lẩm bẩm: "Đại tướng quân a, người đừng vội trách ta, ta bất quá một ngụ y nho nhỏ, nào dám làm tức giận thiên uy. Lại có thể nào nói người kỳ thật sớm có thể khôi phục như thường, bất quá bởi vì Hoàng Thượng nghiêm mệnh, chỉ có thể khiến người thương thế mau khỏi hẳn, cũng không cho phép người nhanh chóng kháng phục, còn lệnh trong thang được của người hạ được làm cho người ta cả người bủn rủn rồi lại không hại đến thân mình, cho nên mới kéo dài đến nay. Đại tướng quân, người nên biết khổ trung của kẻ thân là nhân thần a, Hoàng Thượng lệnh hạ được, ta dù biết không ổn, cũng không dám kháng mệnh không phải sao? Theo ta thấy, người liền an tâm ở lại trong cung đi, nhất thì bán hội (trong chốc lát) Hoàng Thượng sẽ không cho người ra ngoài đâu." Lại nghĩ tới lời Vệ Thanh Hồng nói lúc gần đi, nếu như cứ tiếp tục kéo dài như vậy tựa hồ sớm hay muộn cũng phải bại lộ. Một bên là Hoàng Thượng, một bên là tỷ phụ của Hoàng Thượng, Đại tướng quân quyền thế huân thiên. Thật xảy ra chuyện gì, người ta là thân nhân, độc đem mình xui xẻo kéo vào giữa, đến lúc đó làm sao thoát thân đây? Nghĩ đến đây, không khỏi trăm mối lo, ám oán chính mình mệnh khổ, sớm biết không nên hiển lộ cao siêu y thuật, nếu không bị tuyển tiến cung làm ngụ y, mặc dù không có vinh hoa, mạng nhỏ cũng không sẽ có gì nguy hiểm. Càng nghĩ càng hối hận, rất hối hận.

Nơi này Long Triệt lược thi tiểu kế đã đưa tỷ phụ của hần cường lưu lại trong cung, tâm tình tất nhiên là tốt, các triều thần chỉ thấy Hoàng Thượng tựa hồ bình dị gần gũi rất nhiều, cũng không rõ huyền cơ trong đó, chỉ có Thái Khang âm thầm cười trong lòng, biết hảo hữu đáng thương của mình thân ở thâm cung, không biết nôn nóng ra sao a. Hần vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ nhân cơ hội này đại tố văn chương

(làm ra chuyện lớn), hàng chức quan của Vệ Thanh Hồng, dù sao mặc dù lấy thân hộ chủ, nhưng Hoàng Thượng bị kinh hách, nếu mạnh hơn nữa cũng có thể nói được, huống hồ còn có mấy Vương gia cùng tên tiểu nhân Tổng Kiêm kia. Ai ngờ mấy ngày trôi qua, lại toàn bộ không chút động tĩnh. Thật kỳ quái quá, thậm chí Hoàng Thượng chẳng lẽ chỉ lo giữ cái cao hứng trước mắt thôi sao? Xem thần sắc này lại không giống, không khỏi tò mò bước tiếp theo mà vị thiếu niên hoàng đế bụng dạ khó lường này muốn đi là gì.

Hắn nào biết Long Triệt là bởi vì vi am hiểu sâu sắc tính tình tỷ phu, nếu tại lúc này cường từ đoạt lí thêm lần nữa, chỉ sợ y vết thương cũ chưa lành, liền thêm vết thương mới. Đến lúc đó mục đích của hắn mặc dù đạt tới, nhưng lại khiến người mình yêu nhất thân tâm đều bị tổn thương, sao nỡ vu tâm hà nhận (nhấn tâm xuống tay). Bởi vậy tuy rằng cơ hội không tồi, Tổng Kiêm vẫn nói lời gièm pha, hắn cũng không chịu có động tác gì, huống hồ trong lòng sớm quyết định chủ ý. Chỉ chờ ngày một kích thành công.

Heát chính viên ã nhò thaặp nhaát chõng

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Lí Trọng Quang lúc này chủ lí quân đội sự vụ, bỗng nhiên phát giác Hoàng Thượng tựa hồ đối quân tình ở biên quan phá lệ quan tâm. Mỗi khi vô sự, hắn cũng tổng yếu hỏi, dù vậy mỗi lần nghe được Mông Cổ không hề có động tĩnh, trên mặt nhưng lại hiển lộ vẻ thất vọng, không khỏi càng thêm kỳ quái, thậm chí: Hoàng Thượng chẳng lẽ còn mong chiến tranh trở lại sao? Một ngày này chợt nhận được một phong quân báo bình thường, bên trong chỉ dùng ngữ khí thần nhiên nói một đám giặc cỏ của Mông Cổ quấy nhiễu một thôn làng, súc vật bị mất mấy con, may mắn không người thương vong. Hắn căn bản không thêm để ý, ai ngờ đến Long Triệt nhìn thấy, lại vui mừng quá đỗi, thậm chí trọng nghiên đọc.

Lại nói Long Triệt, cảm phong chiến báo này, như lấy được chí bảo, Liên Hương thần nhiên liếc mắt một cái, không khỏi cười nói: “Hoàng Thượng đây là xảy ra chuyện gì? Chuyện này cũng không đáng để người liếc mắt à? Ngay cả một người cũng không bị thương mà.”

Long Triệt thở dài nói: “Xưa đâu bằng nay, Mông Cổ binh bị tỷ phu đánh chạy trời chết, giấu kín không ra, ta chính là có tâm tố văn chương (dựa vào một việc gì đó để rêu rao thổi phồng) cũng không có lý do. Hiện giờ tuy rằng chỉ là chuyện nhỏ, dù không tính tốt. Tổng so với không có cũng tốt hơn.”

Liên Hương kinh ngạc nói: ” Người muốn dùng chuyện này làm lý do sao? Khoan nói Đại tướng quân nơi đó không dấu được, thậm chí cả trước mặt quần thần, người phải công đạo thế nào? Chỉ vì một đám giặc cỏ nhỏ bé này, mà người sẽ đẩy lên can qua? Chẳng lẽ muốn khiến thiên hạ chê cười?”

Long Triệt không nói, ngồi ở ghế trên chậm rãi trầm tư, thật lâu sau lại lẩm bẩm: “Đúng vậy, dù sao cũng phải nghĩ một biện pháp làm cho chuyện này thành lớn.”

Liên Hương nói: “Chờ một chút đi, chờ một lý do đủ để có thể phục nhân, như vậy những năm lại đây” Nói chưa xong, Long Triệt đã nôn nóng nói: ” Bởi vì trầm đợi đã rất nhiều năm, không bao giờ ... nữa muốn chờ đợi, hiện giờ ta mắt thấy tỷ phu đang gần trong gang tấc, lại ngay cả nằm bên y một chút cũng không được, loại dày vò này người có hiểu được không?” Nói xong đứng dậy nói: “Gọi Thiên Bật vào đây.”

Liên Hương mỉm cười cười, thậm chí: Hoàng Thượng con sói này ruốt cuộc cũng nhin không được phải ra tay. Niệm niệm (tả dáng người mềm mại nhỏ nhắn ...) mà đi, chỉ chốc lát sau mang một người trẻ tuổi anh tuấn tinh thần đến.

Thiên Bật chính là tử trung hộ vệ của Long Triệt, từ trước đến nay chỉ nghe theo lệnh của hắn. Long Triệt thấy người đến, vội tuyên tiến phòng trong đối hắn thì thăm vài câu, thấy hắn trên mặt lộ ra kinh ngạc vẻ, cười nói: “Người chỉ cần chiếu phân phó của trẫm mà làm là được, còn lại không cần hỏi nhiều.”

Nơi này Long Triệt có thể thấy thành công ngay trước mắt, tâm tình không khỏi tốt lên, thi nhiên hướng tầm cung mà đi, cố ý không cho người thông báo, im ắng đến gần cửa, nhìn vào trong, chỉ thấy Vệ Thanh Hồng đang nằm tại nơi đó đọc sách. Lúc này thời tiết đã dần dần nóng bức, Vệ Thanh Hồng lại trường kỳ nằm trên giường, bởi vậy cởi ngoại y, chỉ mặc một chiếc áo ngắn, vạt áo hơi hơi mở ra, lộ ra một ít bờ ngực màu thiên mạch. Y tuy là võ tướng, nhưng không giống những vũ phu khác cả người cơ thể quần ben. Dưới

ánh mặt trời chiếu rọi chỉ có vẻ da thịt phong trạch (xinh đẹp bóng bẩy) thay đổi. Long Triệt không ngờ thấy được những thứ này, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy cả người khô nóng, động cũng không dám động. Sợ vừa động, sẽ bỏ nhào vào, cứ như vậy ăn tươi nuốt sống tỷ phu đáng thương của hắn.

Vệ Thanh Hồng đang chuyên tâm, chợt nghe có thanh âm nuốt nước miếng, ngẩng đầu vừa nhìn thấy hắn, cuống quýt đứng lên tham bái. Thấy hắn ánh mắt sáng ngời, hết sức chăm chú nhìn mình, một bộ thềm nhỏ dài ba thước. Y còn tưởng rằng là Long Triệt sau khi lâm triều không dùng điểm tâm. Dem khay điểm tâm trước mặt đẩy sang, cười nói: “Bất quá đói bụng một chút, sao lại thềm thành cái dạng này? Một người vẫn là hoàng đế a. Những điểm tâm này ta còn chưa chạm vào, người trước ăn tạm vài thứ đi, đợi chốc nữa ta mệnh Liên Hương truyền cơm.” Một bên trách cứ nói: “Người tới sao không thông báo một tiếng, ta thế này sao có thể kiến giá.” Vừa nói một bên đã mặc vào áo khoác. Long Triệt nhìn thấy khóc không ra nước mắt, chỉ nói chính mình mệnh khổ.

Không chút để ý cảm mấy khối điểm tâm lên, lại nghe Vệ Thanh Hồng nói: “Ta gần đây cảm giác thân mình tốt hơn nhiều, muốn trở về tướng quân phủ. Nay tẩm cung cũng nên trả lại cho người. Ai, một ngoại thần dám chiếm nơi này lâu như thế, thật sự là không hợp lý, người cũng quá làm bậy.”

Long Triệt đang ăn một khối điểm tâm suýt nữa nghẹn ở cổ họng, khụ vài tiếng dấu đi vẻ kinh ngạc trên mặt, trầm thanh nói: “Tốt hơn sao? Ta sao lại không thấy vậy? Lúc trước thái y nói người rất suy yếu, phải hảo hảo tĩnh dưỡng, lúc này mới ba tháng, sao có thể tốt hơn được?” Trong lòng lại cả giận: Lí Anh chết tiệt, rốt cuộc có dựa theo phân phó của trăm kẻ đơn hay không, nếu không tỷ phu sao lại có thể xuống giường nhanh như vậy?

Vệ Thanh Hồng cười nói: “Phải thật tốt hơn rồi, người xem hiện tại ta hành tẩu như thường, càng nằm trên giường chỉ càng thêm bệnh, chẳng bằng hoạt động nhiều chút. Mấy ngày này ta ngay cả bồn thang cũng chưa uống, trộm đồ đi, thế nhưng ngày càng có tinh thần hơn. Như thế xem ra, thể nhân bị bệnh phần lớn là do dưỡng mà ra thôi.”

Long Triệt trợn mắt há mồm, thầm nghĩ trời cũng quên ta rồi, ai ngờ đến tỷ phu trộm đem bồn thang đồ đi, nếu không sao có thể hành động tự nhiên a? Hắn trong lòng biết lúc này lưu không được Vệ Thanh Hồng nữa, chỉ phải bồi cười nói: “Nếu như thế, tỷ phu vài ngày nữa trở về tướng quân phủ đi, trăm cũng không cường lưu lại.”

Liên Hương ở một bên thật sự nhịn không được cười, thầm nghĩ: nói cái gì không cường lưu lại, đã cường lưu ba tháng rồi còn đâu, cố gắng làm tư thái nghiêm túc. Lại nghe Vệ Thanh Hồng nói: “Làm gì đợi thêm nữa, hôm nay buổi chiều ta dọn ra, cũng không có gì hảo thu thập cả. Chỉ chờ Lí thái y lại đến nhìn miệng vết thương là được rồi.”

Long Triệt im lặng một lúc lâu, mới gian nan từ hàm răng gạt ra vài tiếng: “Vây. Được rồi.” Còn chưa nói xong, trong lòng liền tựa như bị chảy máu, cắn răng ở trong lòng đem bọn kẻ hầu hạ hết thấy mắng một lần, hận các nàng không chút lạnh lợi, sao có thể làm Vệ Thanh Hồng đem thuốc bồn thang đồ đi chứ? Cũng may bản thân mình còn có một chiêu diệu kì, nghĩ đến đây, trong lòng mới hơi hơi được an ủi.

Heát chính vaên ñeã nhò thaăp nhò chõng

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Bất giác lại qua một tháng, Thiên Bật theo Mạc Bắc trở về phục mệnh. Long Triệt mừng rỡ, hai người lại nghiên cứu một hồi lâu, sai người triệu Lí Trọng Quang đến, Long Triệt liền nghiêm mặt nói: “Trọng Quang, trăm sớm biết Mông Cổ binh phản phúc vô tình. Bởi vậy lần trước chuyện đám giặc cỏ tập kích quấy rối thôn làng kia, người mặc dù không để trong lòng, trăm lại suy nghĩ thật lâu. Liên phái phó hộ vệ đi Mạc Bắc tìm hiểu, hiện giờ hắn trở về, hết thấy quả như trăm sở liệu, đám giặc cỏ đó chính là thám tử của Mông Cổ binh, đang tìm hiểu quân phòng biên cương của ta, hiện giờ bọn họ đang huấn luyện binh mã, dự trữ lương thảo, chuẩn bị lại xâm chiếm biên cương Đại Phạm ta.”

Lí Trọng Quang kinh hãi nói: “Có chuyện này sao? Kỳ quái, này không quá hợp lý a. Hoàng Thượng, việc này quá mức trọng đại, thần đi thỉnh Đại tướng quân tiến đến cùng nhau hiệp thương.” Nói xong đứng lên muốn đi ra ngoài. Bỗng nghe Long Triệt hét lớn một tiếng nói: “Đứng lại.” Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Thượng trên mặt xet qua một tia xấu hổ vẻ, khụ một tiếng nói: “Trước hết nghe trẫm nói xong.” Bên này thầm nghĩ: mấy lời này nếu làm cho tỳ phu biết, tối thiểu có thể chỉ ra mười chỗ khuyết điểm, y đối Mông Cổ binh kia quả thực biết rõ như lòng bàn tay. Sao có thể giống Trọng Quang kinh nghiệm ít ỏi, hảo hù dọa đùa bốn chữ?

Thánh mệnh khó trái, Lí Trọng Quang chỉ phải ngồi xuống, nghe Long Triệt nói: “Trẫm có lòng cho người dẫn đại quân bắc thượng, đánh tan Mông Cổ kỵ binh, giúp Đại Phàm triều ta ổn định cùng hoà bình lâu dài, Trọng Quang, người có dũng khí này không?”

Lí Trọng Quang nhiệt huyết sôi trào, nghiêm nghị đứng lên, cất cao giọng nói: “Thần nguyện đi theo Đại tướng quân, kiến lập sự nghiệp bất thế này.”

Long Triệt lại khụ hai tiếng, cả giận: “Người sao phàm chuyện gì cũng gán vào tỳ phu, chính người cũng là một tướng quân, chẳng lẽ không thể đảm đương trọng trách của một chủ soái sao?”

Lí Trọng Quang nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, Đại tướng quân vài lần đối chiến Mông Cổ, cả triều văn võ không có ai quen thuộc Mạc Bắc cùng địch nhân hơn y, y không chỉ là trụ cột của thần, lại là trụ cột của ba quân tướng sĩ cùng với Đại Phàm ta, vọng Hoàng Thượng ba tư (suy nghĩ kỹ lại), không thể không dùng Đại tướng quân a.”

Long Triệt tức giận giận sôi lên, muốn phản bác, lại không có lời nào để nói, chỉ phải lệnh Thiên Bật lui ra, nơi này cố gắng tươi cười, ôn nhu nói: “Trẫm sao vậy có thể không dùng Đại tướng quân chứ? Chính là người cũng biết, y là tỳ phu của trẫm, từ nhỏ luôn dẫn dắt trẫm. Cảm tình của trẫm đối với y thật sự không chỉ là thần tử. Y là thân nhân tối thân của trẫm, hiện giờ thương thế mới vừa khỏi, người bảo trẫm sao yên tâm phái y đến chiến trường nguy hiểm như vậy? Nỗi khổ tâm này của trẫm, người phải hiểu chứ? Tựa như người, có thể cho a tỳ người đi Mạc Bắc không?”

Hắn vừa nói xong, Lí Trọng Quang nhất thời cảm động không thôi, thẳng nói: “Hoàng Thượng đối Đại tướng quân tình ý, thật là làm thần hổ thẹn. Đúng vậy, Đại tướng quân thương thế mới vừa khỏi, tuyệt không thể mạo hiểm xuất chinh, thần nguyện lĩnh mệnh đi trước Mạc Bắc, không thẳng quân giặc tuyệt không quay hồi triều.”

Long Triệt lúc này mới yên tâm cười nói: “Nếu như thế, ngày mai lâm triều người cũng đừng cự tuyệt trẫm truyền soái ấn cho người. Dù Đại tướng quân trong lòng cho dù khó chịu, nhưng chúng ta cũng là vì y suy nghĩ, người ngàn vạn lần không thể mềm lòng biết không?”

Lí Trọng Quang vui vẻ lĩnh mệnh, lại nói: “Hoàng Thượng, thích khách kia thần đã muốn biết là ai, đang toàn lực truy bắt. Khoảng thời gian này mong Hoàng Thượng chú ý an toàn.”

Long Triệt nói: “Nga? Là ai?”

Lí Trọng Quang nói: “Người này tổ tiên vì phạm vào tội thông đồng với địch mà cả nhà bị tịch thu tài sản chém đầu, nhưng khi xử trảm lại sót một hài tử ra ngoài học nghệ. Kỳ thật bọn họ không cũng không có gì oan uổng, nhưng hài tử này lại nhất định phải vì tổ tiên báo thù. Trước kia cũng đã ám sát tiên hoàng hai lần. Sau đó bị bắt chém. Hiện tại là là hài tử người này, tên là Hướng Dương, tính tình cũng có nét nhân nghĩa, võ công thập phần cao cường, bởi vậy có khá nhiều người bảo vệ hắn, cho nên Hoàng Thượng thỉnh cho thần thêm thời gian.”

Long Triệt gật đầu nói: “Biết những thứ này, người đã là công bất khả một (có công rất lớn, không dễ gì xoá được). Chuyện còn lại người không cần quan tâm, giao cho hình bộ là được.” Nói xong mệnh hắn lui ra. Lúc này mới dám lộ vẻ cuồng hỉ, đối Liên Hương nói: “Như thế nào? Chiêu này của trẫm cao minh hay không? Nói như thế, chính là cả đám người lão Tể tướng, Phương Nguyên cũng sẽ không phản đối. Tỳ phu a tỳ phu, ta mong đợi nhiều năm như thế, cuối cùng được thỏa mãn như nguyện.” Nói xong lại đẩy mặt ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Người. Người cũng chớ trách ta tâm ngoan, thật sự là ta quá yêu người, không có bất cứ thứ gì có thể thay thế.”

Ngày lâm triều, Long Triệt quả nhiên lập lại những lời đã nói với Lí Trọng Quang một lần nữa. Tình hình cụ thể dù chưa nói rõ, nhưng cả triều văn võ trừ Vệ Thanh Hồng lại không ai có thể thể biện bạch. Nghe Hoàng Thượng lấy Đại tướng quân bệnh cũ vừa khỏi làm cớ muốn y giao ra binh quyền soái ấn, mọi người cũng thấy hợp tình hợp lý. Bọn Lí Phong mặc dù cảm giác có chỗ không ổn, lại không phản bác được gì. Vệ Thanh Hồng cùng Mông Cổ tác chiến lâu ngày, Hoàng Thượng tuy rằng ngôn ngữ hàm hồ, y vẫn lập tức nghe ra chỗ không đúng. Trong lòng biết Hoàng Thượng chỉ dùng để này cơ hội đoạt thể lực của bản thân. Mặc dù như thế, y lại cũng không bác bỏ, ngược lại nói những lời ca ngợi, khuyến khích Lí Trọng Quang. Long Triệt càng thêm cao hứng, việc này liền định như thế.

Tan triều Thái Khang cùng Vệ Thanh Hồng sống vai mà đi, hỏi: “Người biết rõ dụng ý của Hoàng Thượng, vì sao không phản bác, chẳng lẽ thật đang tâm nhìn binh quyền nắm giữ nhiều năm dễ dàng bị cướp đi như thế sao?”

Vệ Thanh Hồng âm thầm cười nói: “Danh lợi đều là vật ngoài thân, có đôi khi ngược lại lụy nhân. Nếu ta không có quyền thế, có thể cùng Hoàng Thượng quân thần hòa hợp, tiêu trừ nghi kỵ của hần, với ta mà nói trái lại chuyện may mắn. Huống hồ binh quyền này tuy rằng đổi chủ, Trọng Quang lại cũng là một hải tử có thể làm việc lớn, đã thế ta càng không tiếc nuối.”

Thái Khang gật đầu nói: “Này đạo lý mỗi người đều hiểu, nhưng có thể làm được như vậy, duy Đại tướng quân người một người, bội phục bội phục. Chính là người thông minh như thế, sao lại nhìn không ra ý đồ chân chính của Hoàng Thượng? Ai, ta cũng không thể nhiều lời, con đường phía trước dài đang dang, chỉ có thể trước chúc người hảo vận.” Nói xong trên mặt cũng không khỏi lộ vẻ sầu lo, ương ương mà đi.

Heát chính viên nề nhò thaặp tam chông

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Vệ Thanh Hồng thấy hần đi xa, lắc đầu cười nói: “Thật là, sao cứ nói nữa câu mãi vậy, thật khiến người ta khó chịu. Ra về thần bí gì chứ. Nói ta không biết ý đồ của Hoàng Thượng sao? Là người nhìn hần lớn lên hay là ta a?”

Kỳ thật Thái Khang lo lắng không phải là Long Triệt. Hần lúc trước khi giáo Long Triệt đọc thư, đã từ ánh mắt tiểu hoàng đế nhìn tỷ phu của mình mà hiểu được tâm ý của hần, biết được nút thắt trong tâm hần, duy chỉ có Vệ Thanh Hồng một người mà thôi. Cho nên cũng vui vẻ làm một hảo thần tử, đem hảo hữu đẩy vào lòng hoàng đế. Chính là hiện giờ chuyện tới trước mắt, hần từ trước đến nay biết tính tình của hảo hữu, lại sợ y thừa nhận không nổi đả kích bất thành linh như vậy. Có tâm muốn y làm chuẩn bị, bắt đết dĩ vài lần mình kì ám chỉ, những hảo hữu vẫn là không hiểu. Có thể thấy được trong lòng y chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, không khỏi lại lo lắng.

Rất nhiều ngày lại vội vàng trôi qua, hôm nay Long Triệt trở lại hậu cung, một đường đi vào tẩm cung Vệ Thanh Hồng từng ở lại, lập tức ngồi vào giường, vừa muốn cầm lấy chăn, đột nhiên phát giác chăn đã bị đổi, không khỏi sợ hãi, nhảy dựng lên nói: “Ai? Là ai lớn mật như thế, dám đem chăn thay đổi?”

Ngoài cửa một cung nữ hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vào, quỳ xuống dập bái nói: “Là là Nô tỳ. Nô tỳ sáng nay. Thấy chăn. này tựa hồ lâu chưa đổi quá. Cho nên. Cho nên liền thay đổi.” Đáng thương cung nữ làm sao cũng không nghĩ ra, đổi một cái chăn đã lâu chưa giặt mà còn có thể gặp lỗi gì.

Long Triệt“A” một tiếng kêu lên, tựa như tâm can bị trích đi, ngón tay run rẩy chỉ hướng cung nữ đang phát run: “Người. Người. Người không muốn sống nữa sao? Trẫm từng nghiêm lệnh, trần thiết (đồ trang trí, bày biện) trong phòng này, không cho bất luận kẻ nào sửa đổi di chuyển. Người. Người người người. Người dám đem chăn đổi, người đâu.”

Liên Hương đi truyền điểm tâm, lúc này quay lại, gặp mấy thái giám vây quanh ngoài phòng, Hoàng Thượng trong phòng nổi trận lôi đình, hỏi rõ chuyện gì, vội tiến vào nói: “Hoàng Thượng, không trách nàng, cung

nữ này là hôm qua mới điều đến nơi đây hầu hạ. Người cũng nên dùng điểm tâm.” Một bên đối tiểu cung nữ nói: “Đi xuống đi, nơi này không còn chuyện của người.”

Tiểu cung nữ như được đại xá, bỗng nhiên không còn bóng dáng, còn lại Long Triệt ở lại hết lớn: “Vì cái gì cho nàng đi ra ngoài? Trẫm muốn giết nàng, trẫm muốn giết nàng. A a a a, chặn cửa trẫm a, đây là cái cuối cùng tỷ phụ dùng qua a, mấy cái trước đã giết hết, chỉ còn lại một giường này a, a a a a.”

Liên Hương vừa tức giận vừa buồn cười, vội đóng cửa lại nói: “Không có chặn, mấy thứ này không phải đều còn nguyên sao? Này màn, thư, ấm trà, chén trà, cái nào không có dấu vết của Đại tướng quân? Huống chi còn có vài ngày, người chẳng phải đã có được y, còn quan tâm mấy thứ này làm gì? Tự nhiên làm hài tử người ta sợ hãi. Đáng thương nàng mới tiến cung.”

Long Triệt trong mắt lệ quang lờ lờ, rõ ràng là đau lòng cùng cực, nghẹn ngào nước mắt nói: “Người hiểu cái gì a? Làm gì nói có được là phải có được chứ? Không biết còn phải đợi bao lâu nữa mà.”

Liên Hương kinh ngạc nói: “Người không phải đã đoạt binh quyền của Đại tướng quân rồi sao? Còn cố kỵ cái gì? Nô tỳ còn tưởng rằng vài ba ngày nữa người sẽ ra tay a.”

Long Triệt suy sụp thở dài, nói: “Đây là khổ não khi làm hoàng đế. Y theo tâm tư của trẫm, chỉ hận không thể hiện tại liền đem tỷ phụ nắm trong tay. Nhưng trẫm là Hoàng Thượng, không thể chỉ làm việc bằng dục vọng của bản thân a. Mấy Vương thúc thấy trẫm đoạt binh quyền của tỷ phụ, mỗi người đều như hổ rình mồi. Chỉ chờ tỷ phụ hoàn toàn rơi xuống hạ phong, bọn họ sẽ lập tức động thủ. Trẫm đến cùng cũng không thể vào thời điểm này mà tự đoạn tay mình? Nếu không một đêm hoan hảo xong, phát hiện bị người bức vua thoái vị, Trọng Quang lại xa ở ngàn dặm, ai tới cứu trẫm. Ai, lão thiên gia a, người đối Long Triệt tàn nhẫn xiết bao, ngay cả một cái chặn cũng không cho trẫm lưu lại.”

Liên Hương lúc này mới hiểu được tâm tư Long Triệt, không khỏi thần tình kính nể nói: “Hoàng Thượng suy nghĩ thật chu toàn, nô tỳ bội phục. Uy vọng của Đại tướng quân không người có thể sánh bằng, huống hồ y thiện việc tác chiến, có y ở, cho dù không có binh quyền, mấy vị Vương gia kia cũng sẽ có điều cố kỵ, không dám động thủ, nếu động thủ, cũng bất quá là cho Đại tướng quân một cơ hội tể đao (xuất thủ) mà thôi. Phải vậy không?”

Long Triệt vô tình gạt đầu, một bên oán hận nói: “Vương thúc bọn họ vốn không có hảo ý, đã nhiều ngày thay nhau bí tấu nói xấu tỷ phụ, trẫm đều hết thấy đáp ứng, còn an ủi khích lệ bọn họ một phen. Nhưng trẫm vẫn không áp dụng hành động, để bọn họ sốt ruột chết đi. Trẫm muốn cho bọn họ trở mặt nhìn giang sơn ngay trước mắt, lại làm sao cũng không lấy được. Hừ, tư vị khó chịu khi thịt đến bên miệng cũng không ăn được, không thể chỉ làm cho trẫm một người thừa nhận.”

Liên Hương biết hẳn lại quay về chỗ Vệ Thanh Hồng, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, cười nói: “Điểm tâm ta đã truyền.” Chưa nói xong cả câu, chợt có nội thị lại báo: “Đại tướng quân cầu kiến, Hoàng Thượng có muốn đến thư phòng gặp y chăng?”

Long Triệt vui đến cả chân mày, cười nói: “Gọi y đến đây đi. Vừa lúc cùng trẫm dùng điểm tâm. Nói với y, không được cự tuyệt, nếu không ắt tội kháng chỉ mà xử.”

Nội thị đi, không lâu sau, Vệ Thanh Hồng phụng chỉ kiến giá, vừa vào cửa liền kỳ quái nói: “Bên kia hình như có một nha đầu đang khóc, một đám người vây quanh ở đó, không biết là xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng răn dạy các nàng sao?”

Heát chính viên nề nhò thaáp tồ chông

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Long Triệt chợt dạ, sợ tới mức đầu lưỡi duỗi ra, Liên Hương vội cười nói: “Chắc là nha đầu nào đó bị khi dễ, nô tỳ sẽ đi xem vậy, Đại tướng quân tới hảo, Hoàng Thượng đang kén ăn đấy, ngài giúp ta khuyên nhủ, cho người ăn nhiều một chút.” Nói xong vội đi. Nơi này Vệ Thanh Hồng nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng đang lớn, không thể mãi thể hiện tính khí tiểu hài tử, đối đãi những cung nhân nên nhân hậu một chút, bọn

họ rời xa nơi chôn rau cắt rốn, cũng là thập phần không dễ. Không cần bởi vì một chút việc nhỏ liền răn dạy trách mắng, như thế mới là tác phong của vương giả.”

Long Triệt nhất nhất nghe xong, lúc này điểm tâm đã muốn mang lên. Vệ Thanh Hồng xác thực cũng đói bụng, hưởng chỉ cùng Hoàng Thượng cộng thực với y mà nói là chuyện cực kỳ bình thường. Hai người ngồi đối nhau mà dùng cơm, Long Triệt mặc dù nội tâm vui mừng, chỉ hận mấy câu Liên Hương lúc gần đi nói, cũng không dám chỉ ăn thịt. Gắp mấy đĩa rau xanh. Vệ Thanh Hồng lúc này mới không nói gì nữa.

Cơm tất liền hỏi Vệ Thanh Hồng chuyện gì, Vệ Thanh Hồng nói: “Cũng không có gì, chính là Trọng Quang đi cũng đã hơi lâu, vì sao quân báo về không có lấy một phong, hẳn theo ta lâu ngày, không phải ngay cả chút quy củ ấy cũng không hiểu. Bởi vậy thần thật lo lắng, sẽ không phải do hắn ít kinh nghiệm, mà gặp chuyện gì khó khăn chứ?”

Long Triệt khụ một tiếng nói: “Này tỳ phu không cần lo lắng. Lí tướng quân tuổi trẻ khí thịnh, một lòng muốn đánh một trận thắng lớn mới gửi quân báo cho người thôi. Chuyện này cũng không phải dễ dàng như vậy đúng không? Ta có cho hộ vệ đi theo quân đội, hẳn lại là người ta tin cậy, hồi báo nói hai quân vẫn giữ thế chính đối (đối diện). Tỳ phu ráng chờ vậy. Tóm lại không cho người đi, thương bệnh vừa khỏi, ta vô luận thế nào cũng không cho người đi thiệp hiểm.”

Vệ Thanh Hồng nghe hắn nói như vậy, chỉ phải cáo từ về. Nơi này Liên Hương vội tiến vào hỏi: “Sao Trọng Quang lại không có quân báo về? Rốt cuộc đã gặp chuyện gì?”

Long Triệt bắt đầu nói: “Không phải không có quân báo a? Bất quá trăm không cho hắn báo. Người cũng biết Mông Cổ bị dọa mất hồn, trăm đối Trọng Quang nói đều là giả dối hư ảo, chẳng qua cũng vì đem binh quyền cho hắn mà thôi. Ai ngờ tiểu tử này tâm thật như thế, vừa đi liền nghiêng trời lệch đất tìm nơi Mông Cổ binh luyện binh trừ lương, biết tìm ở đâu a? Hắn muốn báo cho tỳ phu, bị Thiên Bật ngăn cản. Nên lúc này có thể ở lại Mạc Bắc quanh quẩn tìm kiếm tung tích của địch quân.”

Liên Hương lúc này mới hiểu được, lắc đầu cười nói: “Một người nghĩ ra được, lại dám tung ra lời nói dối như thế. Đại tướng quân quen thuộc Mạc Bắc như vậy, người không sợ y nghe ra sao?”

Long Triệt trầm tư nói: “Tỳ phu tám phần là biết ta đang nói dối, bất quá y chỉ nghĩ ta một lòng muốn đoạt binh quyền của y, không thể chọc ta nghi kỵ mới biết thời biết thế, không phá ra mà thôi. Ta đâu thêm những thứ này, chỉ cần có thể đạt tới mục là được rồi.”

Lại qua mấy ngày, chợt có quân báo về, nói Lí Trọng Quang cùng Mông Cổ binh gặp nhau, đại chiến một hồi, mặc dù đắc thắng, nhưng Mông Cổ binh đã qua tu chính, binh tinh lương phong, e sợ để lại hậu hoạn, phải nhất cổ tác khí bức chúng đến Mạn Bắc Yên Hoàn Sơn, khiến chúng không bao giờ nữa dám nam hạ.

Long Triệt cao hứng cũng thì không cần phải nói, trở về đối Liên Hương nói: “Ai cầu nguyện thế nhưng lại khiến lời nói dối của trăm thành sự thật a. Trọng Quang lúc này quân công hiển hách, cho dù binh quyền cho hắn, cả triều văn võ cũng tất tâm phục. Ngay cả tỳ phu cũng sẽ không nói gì. Ai nha, hẳn rốt cuộc lúc nào mới có thể khôi hoàn mà hồi triều đây nha?”

Liên Hương trong lòng biết ngày thân đệ trở về, đó là Long Triệt toại nguyện. Thản nhiên nói: “Đã gặp, sẽ không dễ dàng mà triệt binh, kiên nhẫn chờ vậy.”

Ban đêm, Long Triệt khó tránh tâm vui mừng, không thể đi vào giấc ngủ, đơn giản phi y hạ sang (khoác áo xuống giường), như bảo bối mà nâng lên một quyển Kinh Thi Vệ Thanh Hồng từng xem qua. Hắn đem tất cả đối tượng tình thi đều đối thành tỳ phu, đang trong lúc hứng thú đạt dào, chợt nghe trong phòng một thanh âm nhẹ như tuyết rơi vang lên. Hắn lập tức biết nguyên do, gọi Liên Hương, phân phó nàng triệt hộ vệ cung nữ thái giám trong viện đi xa. Lúc này mới chậm rãi chỉnh vạt áo, cười lạnh nói: “Hương Dương, người nếu đã đến đây, cần gì phải trốn. Trăm đã triệt hồi toàn bộ hộ vệ, người có bản lĩnh, thì đi xuống lấy tính mạng trăm có ngại gì?”

Trong viện lại vang lên một tiếng, tiếp theo một hắc y thanh niên diện mục anh vĩ (to lớn đẹp đẽ) thâm trầm bước ra, Long Triệt khen: “Có can đảm lấy chân diện mục gặp người khác, tuyệt không phải tiểu nhân. Liên Hương, phụng trà.”

Liên Hương đi ra ngoài, chỉ khoảng nửa khắc sau dâng lên hai chén trà. Hương Dương chăm chú nhìn Long

Triệt một hồi, chợt ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Quả nhiên là đế vương chi tướng, chỉ bằng phân khí độ đảm phách (cam đảm, khí phách) này, ta đã thua.”

Long Triệt cười, từ từ phẩm khẩu trà nói: “Làm gì nhận thua nhanh như thế? Không giống tác phong của người. Trẫm tự học võ tới nay, chưa cùng người giao thủ, hiện giờ may mà có người. Người cần gì phải sợ, có lẽ trẫm chính là hạng người không biết trời cao đất rộng, biết vài món công phu liền không biết dừng lại mà cao ngạo, chẳng phải tiện nghi cho người rồi sao?”

Hướng Dương lắc đầu nói: “Nếu không phải lúc ở rừng đào người lộ ra ‘ Hoa gian điểm huyết pháp ‘, ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng một hoàng đế có thể mang một thân tuyệt thế võ công. Nếu không có gia cừ, ta chắc chắn đã xa chạy cao bay, bằng không cũng không cần gặp loại người đáng sợ như người, nề hà thiên mệnh như thế, đến đây đi, Long Triệt, cho ta nhìn xem võ công của người đến tột cùng cao đến đâu ?”

Long Triệt đứng dậy, gạt đầu nói: “Nhìn người thật cũng là một nhân tài, lại có mấy câu này, vốn nên đặc xá người mới đúng. Người nếu làm trẫm bị thương, chẳng những trẫm miễn tội chết cho người, mà còn có thể thăng chức rất nhanh. Đáng tiếc nha, người người làm bị thương lại là tỷ phu của ta, trẫm vô luận thế nào cũng không thể tha cho người được.”

Hướng Dương nói: “Này tự nhiên, Hoàng Thượng đối Đại tướng quân một lòng say mê, sao có thể buông tha kẻ tổn thương hân. Bất quá Hoàng Thượng cũng phải rõ ràng, một tiền kia của ta, thật sự là giúp người một thiên đại chiếu cố, không phải sao?” Hân vừa nói ra lời này, dừng nói Liên Hương, liền ngay cả Long Triệt đều là chấn động, trên mặt biến sắc.

Heát chính viên nề nhò thaặp nguồ chồong

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Long Triệt liền vội vội hỏi: “Người nói cái gì? Vì sao lại nói vậy?” Nội tâm lại nói: “Không có khả năng a, chuyện này bí mật cực kỳ, hân sao lại biết được. Hay là ta ở trong này dương dương tự đắc, kỳ thật người khác sớm nhìn ra, đến mức người trong thiên hạ đều hiểu được sao?”

Chợt nghe Hướng Dương cười nói: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, việc này vẫn là thiên đại bí mật, không người hiểu biết. Ta bất quá là vì trong rừng đào nhìn thấy người đối Đại tướng quân có động tác mờ ám cùng khấn trương mới đoán được ba phần. Thử nghĩ, võ công của người nếu cao như thế, sao lại không phát giác được tiền của ta? Tự nhiên là do ý trung nhân đang bên cạnh, nên ý loạn tình mê. Còn nữa người nhân cơ hội đoạt đi binh quyền của Đại tướng quân, nếu là do nghi kỵ, sao có thể cho phép y ở hậu cung hơn ba tháng? Huống hồ ta cũng biết, lấy thân thể của Đại tướng quân, lần trúng tiền này chỉ cần bất quá một tháng cũng đủ để khỏi. Tất nhiên có người từ bên trong quấy phá. Bằng vào địa vị của y, trừ bỏ Hoàng Thượng, còn có ai dám giở trò. Bởi vậy thôi kỷ cập bỉ (từ một lí luận tương đối có tính xác thực cho ra một kết luận tương đối chính xác, hoặc còn dùng để chỉ sự phát triển theo chiều hướng tốt của một sự vật, con người, hay hành động nào đó), mới có kết luận vừa rồi. Nếu ta không đoán sai, một thân võ công này của Hoàng Thượng, cũng là vì Đại tướng quân mà luyện đúng không?”

Long Triệt cùng Liên Hương lúc này mới buông tâm. Hơn nữa lại thêm một phần hứng thú, phải biết rằng, mối tình si này của hân chỉ có Liên Hương một người biết được, hiện giờ bỗng nhiên thêm một người lý giải, tự nhiên tựa như gặp được tri kỷ. Vội lệnh Hướng Dương ngồi xuống nói: “Việc này bí mật vô cùng, người dám nói ra, chẳng lẽ sẽ không sợ trẫm diệt khẩu sao?” Liên Hương nhìn nét vui mừng trên mặt hân, nào có ý muốn giết người diệt khẩu, thầm nghĩ Hướng Dương này gặp may mắn, cái mạng nhỏ sợ là đã an toàn.

Hướng Dương cũng có một người khuynh tâm tương ái (một lòng một dạ yêu), lại cùng cảnh ngộ Long Triệt trải qua tương tự. Cũng một lòng khổ tâm chẳng thể nói hết. Hai người càng nói càng hợp ý nhau, Hướng Dương tiếc hận nói: “Nam nhân thì đã sao chứ? Chỉ cần yêu nhau, sao phải quản người đó là nam hay nữ? Bạch Nương Tử cùng Hứa Tiên người yêu tương luyện (yêu nhau), mọi người còn vạn phần đồng tình, thì có sao lại khinh thường nam nam tương luyện, thế đạo này cũng quá bất công. Ta thường mong muốn, tuyệt không làm cho người ta yêu chịu ủy khuất chỉ có thể làm một luyện đồng, nhất định phải quang minh chính đại, kính y yêu y làm cho thiên hạ không thể không biết.”

Lời này lại hợp ý Long Triệt, lại hỏi tiếp, mới hiểu được người hấn yêu thế nhưng lại là một thư đồng nhỏ nhỏ bên cạnh Thái Khang. Không khỏi vô cùng kinh ngạc nói: “Một thư đồng, cũng đáng cho người yêu như thế sao? Chuyện này cũng liền thôi, nhưng lấy võ công của người, hà tất phải đợi đến giờ?”

Hướng Dương vừa nghe hỏi, lúc này còn trần ngập hào hùng nhất thời hóa thành hư ảo, ử rữ nói: “Đừng nói nữa, ta cùng với y là người quen cũ. Y vốn thông minh hơn ta ngàn lần, từ sau khi theo tên chủ tử kia của y, không học cái gì khác, giáo huấn thiệt hơn lại không biết cao hơn mấy tầng. Đáng thương ta dù có vạn phu chi dũng, cũng không dám chạm vào một cọng lông của y. Hiện giờ Hoàng Thượng nếu tha ta bắt tử, cũng chỉ có thể chờ người làm tấm gương cho ta, rồi mới dụ y vào tay mình.”

Long Triệt đồng tình không thôi, hào khí tận trời nói: “Chuyện này nào có đáng gì, đợi trẫm phong người làm hộ vệ, nếu làm tốt, thì sẽ là tiền đồ cẩm tú. Đến lúc đó lại mệnh Thái Khang gả thư đồng cho người. Chúng ta hai người sẽ là tấm gương nam nam tương luyện trong thiên hạ.”

Hướng Dương mừng rỡ tạ ơn, Liên Hương thật là nghe không nổi nữa. Quay người rời đi, trong lòng cười thầm nói: chỉ sợ khối thịt bên miệng này của Hướng Dương cũng không phải dễ ăn như vậy a. Lợi hại khôn khéo của Thái Khang là thường nhân có thể so sánh sao.

Lập tức tìm một cơ hội phong tước cho Hướng Dương, Vệ Thanh Hồng thấy hấn tuần tú lịch sự, cũng thập phần khen ngợi. Hướng hồ biên quan quân tình thay đổi trong nháy mắt, y vội vàng xử lý. Cũng không nghĩ Hoàng Thượng sao lại đột nhiên phong tước cho một hộ vệ.

Vội vội vàng vàng lại là thời điểm đông tuyết rơi xuống, xuân về hoa nở, thu nhận đi xa. Lí Trọng Quang một trận lại ước chừng đánh một năm có thừa. Cũng may tin chiến thắng liên tiếp báo về, Vệ Thanh Hồng mới mười phân yên tâm. Long Triệt trừ bỏ lo lắng, còn có vui mừng. Khó khăn kéo cho đến lễ mừng năm mới, quân báo truyền về tin đại thắng mới đến, thư nói Mông Cổ binh đã lui đến bắc Yến Hoàn Sơn, vài thập niên cũng sẽ vô lực nam hạ. Đại quân trong ít ngày nữa sẽ khải hoàn hồi triều ... v...v.... Long Triệt lúc này thấy những bằng hữu nắm quyền của Vệ Thanh Hồng rõ ràng hầu như không còn. Chỉ chờ Lí Trọng Quang trở về. Hấn đã có thể thực thi đại kế. Dưới cơn đặc ý vong hình, càng cảm thấy mỗi ngày thật khó trôi qua.

Đợi đến đại quân cuối cùng trở về. Long Triệt đại yến quần thần, không đề cập tới việc nhất nhất phong thưởng. Ngày hôm đó gọi yêu tướng vào thư phòng, phân phó tả hữu lui ra, trẫm thanh nói: “Trọng Quang, người hiện giờ đã là Đại tướng quân, còn nhớ rõ những lời trẫm nói không?”

Lí Trọng Quang nghiêm nghị nói: “Tự nhiên nhớ rõ. Hoàng Thượng đối thần nói qua, chỉ cần trung tâm báo quốc, sẽ đảm bảo thần một đời vinh hoa. Hoàng Thượng yên tâm, thần ngày mai lâm triều sẽ đem soái ấn trả lại cho Đại tướng quân.” Còn chưa dứt lời, Long Triệt đã tức giận sôi lên, đối Liên Hương nói: “Hấn là đệ đệ của người, sao lại ngốc đến vậy chứ? Ai nha, quên đi quên đi, người cùng hấn nói, tức chết trẫm .”

Liên Hương hé miệng cười nói: “Trọng Quang, khó trách Hoàng Thượng tức giận, người chỉ lo kính ngưỡng Đại tướng quân, không biết Hoàng Thượng so với người càng kính yêu y hơn. Còn cái binh quyền này, từ nay về sau người an tâm giữ lấy đi. Ý của Hoàng Thượng là nói các vị Vương gia, bọn họ mượn sức người bấy lâu, đã xem người như người một nhà, hiện giờ nhìn người đặc thế, chắc chắn sẽ muốn cùng người đồng mưu gây rối. Người cần phải khéo léo chu toàn, nhất cử thành cảm (một lần là bắt được, thành công...), hiểu rõ nỗi băn khoăn lớn trong lòng Hoàng Thượng.”

Lí Trọng Quang lúc này mới hiểu được, vui vẻ đáp ứng. Nhưng vẫn muốn nhắc đến chuyện binh quyền, bị a tỷ hấn trừng, chỉ phải rút lại. Thỉnh chỉ cáo lui. Long Triệt đợi hấn đi xa, lập tức vui mừng, tuyên nội thị tiến vào nói: “Truyền chỉ Đại tướng quân, nói trẫm tìm y có việc thương lượng, đêm nay ‘Bách Hoa điện’ thưởng yến.”

Heát chính viên nề nhò thaáp luïc chông.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Nhất thời, trong phòng tĩnh nhiên không tiếng động. Long Triệt nghĩ đến lúc triền miên tối nay, hồn tri thần dâng (hồn thần bay nhảy), bất giác đối Liên Hương nói: “Tâm nguyện trong mấy năm của Trẫm đã đạt thành, người không mừng cho trẫm sao?”

Liên Hương thả một nắm bách hợp hương vào đỉnh lô, thật lâu sau mới nói: “Nói lý thì lẽ ra nên chúc mừng. Nhưng tướng tượng đến tối nay cũng là đại kiếp nạn của Đại tướng quân, nghĩ đến tình cảm dĩ vãng y đối với người, hy sinh thật nhiều, tiếng chúc mừng này của nô tỳ, thật sự nói không nên lời.”

Long Triệt cũng im lặng, bỗng gượng cười nói: “Sao người cứ thích sát phong cảnh đến vậy, sao người biết tỳ phu không thích ta? Y mấy năm gần đây, có từng liếc mắt nữ tử nào một cái chưa? Đối ta lại ngoan ngoãn phục tùng, sủng nịch vô cùng. Y có lẽ chính là ngại luân lý, đợi cho ván đã đóng thuyền, có lẽ ngược lại y sẽ cùng trẫm tương thân tương ái a.”

Liên Hương không nói gì nữa, Long Triệt cũng biết là hắn đang tự dối gạt chính mình, tỳ phu sở dĩ nhiều năm qua thủ thân như ngọc, cũng không phải bởi vì hắn. Nghĩ đến đây, không khỏi có chút oán hận tỳ tử trưởng công chúa của hắn. Trong một khắc này, trong lòng vừa vui mừng lại vừa sầu lo. Nhưng hắn tâm tính thiếu niên, đâu chịu nghĩ đến kết quả xấu.

Chợt báo Đại tướng quân đến, nhìn sắc trời, đã tối lại. Long Triệt cho Liên Hương một ánh mắt, sau tự mình đi truyền cơm. Nơi này Vệ Thanh Hồng vẽ mặt thận trọng tiêu sái tiến vào, trầm thanh nói: “Hoàng Thượng triệu vi thần, không biết có chuyện gì cần thương lượng?”

Long Triệt nào có việc gì. Kéo Vệ Thanh Hồng nói chuyện phiếm một chút. Trong chốc lát cơm được dọn lên, Long Triệt mới nói: “Tỳ phu, nhiều năm như thế, may có người bên cạnh tận tâm phụ tá, ta mới có thể đạt thành nghiệp lớn. Chén thứ nhất này ta kính người. Nếu có chỗ nào làm không đúng, trước thỉnh tỳ phu tha thứ. Ta nói lại một lần nữa, ta thật lòng với người, tuyệt không có ý khác.”

Vệ Thanh Hồng trực giác hôm nay Long Triệt có chút kỳ quái, cười nói: “Ta có nghĩ gì khác sao? Ta cũng chưa nói người có tâm tư không tốt a, sao lại nói ra những lời này.”

Long Triệt lớn tiếng nói: “Không, người nói dối. Người vẫn nghĩ ta triệt binh quyền của người, mượn cơ hội đả kích người là bởi vì sợ người công cao chấn chủ, chọc ta nghi kỵ, người cũng luôn suy nghĩ, một khi ta có thể thay người bằng Trọng Quang, tùy thời đô hội giết người, lấy đó mà cảnh cáo thiên hạ. Tỳ phu, ta có nói sai gì không?”

Vệ Thanh Hồng kinh hãi. Thầm nghĩ những lời này Long Triệt cho dù biết, cũng không nên nói ra. Vội gượng cười nói: “Hoàng Thượng người uống say, sao lại hồ ngôn loạn ngữ rồi.”

Long Triệt buông chén rượu, lắc đầu cười nói: “Mới một chén rượu mà thôi, ta sao có thể say được?” Nói xong cũng không cố kỵ nữa, dùng ánh mắt bao hàm thâm tình nhìn thẳng Vệ Thanh Hồng nói: “Tỳ phu, người tuy rằng thông minh, nhưng người vẫn không thể hiểu lòng ta, người vẫn không biết dụng ý chân chính của ta.”

Vệ Thanh Hồng là lần đầu nhìn đôi mắt hắn rõ ràng như vậy, trong lúc nhất thời chỉ nghĩ bản thân hoa mắt, không hồi đáp. Lại nghe Long Triệt ôn nhu nói: “Người biết không? Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nhận định người. Nhiều năm như vậy, ta đau khổ nhẫn nại, trời thấy, cuối cùng cũng cho ta chờ đến giờ phút này.” Nói xong bước ra khỏi chỗ ngồi, muốn tiến lên ôm lấy Vệ Thanh Hồng. Sợ tới mức y cũng vội rời khỏi ghế, bước lui vài bước, một bên gượng cười nói: “Triệt nhi. Người. Người hiện tại xảy ra chuyện gì?”

Long Triệt từng bước tiến lên, một bên nói: “Ta bây giờ vô cùng bình thường, nhưng quả thật nếu bắt ta chờ thêm vài năm nữa, ta có lẽ thật sự sẽ nổi điên. Tỳ phu, người có biết cái tư vị khi ta trở mắt nhìn người lại không chiếm được người ra sao không? Người vĩnh viễn cũng không tượng nổi ta đã phải dùng hết toàn lực như thế nào để bảo vệ lý trí của mình đâu. Nếu người vẫn không hiểu ta đang nói gì, ta sẽ nói thẳng cho người minh bạch: ta thích người, ta có thể vì người làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả những việc thương tổn người. Trong thiên hạ này, người mặc dù nhiều, nhưng ta chỉ cần người, trừ người ra, đã không còn ai có thể khơi dậy hứng thú của ta, dù chỉ là một cái liếc mắt.”

Không có gì có thể so với những lời này làm Vệ Thanh Hồng kinh hãi hơn cả. Tựa như tình thiên phích lịch (sét đánh ngang tai), y không thể tin được Long Triệt thể nhưng ôm loại tâm tư này với y, lại càng không

dám tin tưởng Long Triệt làm nhiều chuyện như thế, chỉ là vì có được y. Tâm thần đại loạn ngược lại không nói nên lời, chỉ có thể bước lui từng bước. Lại nghe Long Triệt cười khanh khách nói: “Tỷ phu, người thoát được sao? Khinh công của của ngươi không bằng ta, võ công cũng không như ta. Ha ha, ngươi có biết ta chỉ vì ngày này, mà đã liều mạng luyện võ nhiều năm như thế không?”

Đến tận đây chân tướng rõ ràng, Vệ Thanh Hồng chung quy đã hiểu được ý đồ cuối cùng của Long Triệt. Y biết Long Triệt nói ra toàn bộ đều là thật sự. Chỉ phải dừng lại, trầm thanh nói: “Triệt nhi, tỷ tỷ ngươi đang nhìn từ trên trời, đừng làm loại chuyện bất luân nghịch thiên này, ta có thể xem như hôm nay hết thấy đều chưa từng phát sinh.”

Long Triệt vẫn đang nhàn nhã cười, lắc đầu nói: “Nghịch thiên? Bất luân? Tỷ phu, ngươi cho là những thứ này có thể trở thành lý do để ta buông tha ngươi sao? Ngươi thật sự khờ dại. Còn như tỷ tỷ của ta? Nàng ở trên trời nếu biết đệ đệ của nàng thay thế nàng hảo hảo yêu thương chiếu cố nàng trượng phu mà nàng đã bỏ lại, cũng sẽ cao hứng a. Tốt lắm, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, tỷ phu, đừng để những thứ sát phong cảnh đó làm lãng phí thời gian tốt đẹp này.” Hắn nói xong, bỗng nhiên nhào lên, Vệ Thanh Hồng còn chưa kịp tránh, đã sớm bị hắn điểm mấy huyệt đạo, nhất thời yếu đuối ngã vào lòng hắn.

Long Triệt lúc này đã so với Vệ Thanh Hồng cao lớn hơn rất nhiều, một phen ôm lấy thân thể không nặng là bao của y, khẽ cắn vành tai y. Chỉ cảm thấy mỹ mãn. Nhẹ nhàng đặt y xuống giường, xuất ra một cái bình nhỏ không cao nói: “Tỷ phu, đây là nhuyễn cân tán, ăn vào cả người sẽ bủn rủn như tợ, là bí dược trong cung. Điểm huyệt sẽ khiến thân mình cứng lại, tuyệt không chịu nổi thống khổ, không bằng tác dụng của nó, có thể làm cho chúng ta tận tình hưởng lạc.” Nói xong cũng mặc Vệ Thanh Hồng giận giữ trướng hân, mở miệng y ra, đổ toàn bộ xuống.

Heát chính viên nề nhò thaáp thaát chỗngg

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Qua ước chừng một khắc, Long Triệt mới cởi bỏ hết những huyệt đạo của Vệ Thanh Hồng, duy độc còn lại á huyệt, lúc này hắn mất thấy người trong lòng nằm trước mắt, rốt cuộc vô lực giãy dụa, mà hắn cũng không cần cố kỵ thứ gì, có thể tùy ý làm bậy, không khỏi tâm tình tốt lên, nhẹ vuốt ve khuôn mặt nghiêm chính dưới thân cười nói: “Tỷ phu, ngươi đừng sợ, tuy rằng ta không có kinh nghiệm, nhưng từ rất lâu trước kia ta đã bắt đầu cố gắng chuẩn bị, nhất định sẽ không làm ngươi thống khổ. Ta biết ngươi nhất định sẽ nói ra những lời sát phong cảnh, cho nên không giải khai á huyệt của ngươi.” Hai tay chuyển qua đôi môi hồng nhuận, không khỏi thần nhiên say mê nói: “Ta chỉ muốn nhìn chúng nó hé ra hợp lại phát ra những tiếng rên rỉ đáng yêu, mà không phải nói ra những câu trách mắng hoảng sợ.” Nói xong đột nhiên cúi xuống hôn lên, đè ép đôi môi vô lực phản kháng kia, thâm tình hôn xuống.

Vệ Thanh Hồng liều mạng muốn giãy dụa, tuyệt vọng phát hiện bản thân ngay cả cánh tay cũng vô lực nâng lên, y hận bản thân gặp phải tình cảnh vô cùng nhục nhã như thế, nhưng vì sao không ngắt được. Phát giác đầu lưỡi không chút quy cũ kia đã từng bước tiến cuốn vào, lúc này làm sao còn cố kỵ quân thân lễ nghi gì đó, oán hận cắn một cái. Lại vì không có khí lực, mà ngược lại giống như đang đáp lại. Dẫn đến Long Triệt hưng trí nâng cao, không ngừng truy đuổi chơi đùa trong miệng y, càng làm y xấu hổ không thôi.

Chợt thấy một cảm giác mát lạnh ập vào, nguyên lai Long Triệt trong lúc hôn sâu, tay cũng không rảnh rỗi, đã từng phần từng phần cởi đi y phục trên người y. cho đến khi bờ ngực màu thiếp mạch lộ ra hoàn toàn, lúc này hắn mới ý do vị tấn (còn chưa tận hưởng) ngẩng đầu, một sợi hương tiên (hương mùi thơm, tiên, nước bọt) vẫn còn liên kết khỏe miệng của hai người, lại chọc người vô hạn xa tư (suy nghĩ nhiều thứ...).

Hai tay cởi bỏ ngoại bào tiết y bên trong. Ánh mắt Long Triệt cuồng nhiệt mà mê luyến, hai tay chậm rãi di chuyển trên da thịt bóng loáng đầy đặn co giãn, như đang đối xử cẩn thận với một món đồ sứ trân quý, một bên cảm thán lẩm bẩm: “Thật đẹp, tỷ phu, ngươi chính là lễ vật tốt nhất trên trời ban cho cho ta. Nay thân thể xương thịt đều đặn, da thịt phong trạch, dù là minh châu đẹp nhất, cũng vạn phần không thể hơn nó.”

Vệ Thanh Hồng suýt nữa bị câu ca ngợi này làm tức giận đến hộc máu. Trong lòng thầm nghĩ: thân thể những nữ tử xinh đẹp kia, so với ta đâu chỉ đẹp ngàn lần vạn lần, sao hắn không nhìn tới. Khổ nỗi lại không thể nói chuyện, những lời khuyên bảo đó cũng không thể nói ra. Bỗng nhiên xương quai xanh truyền đến đau đớn, nguyên lai là Long Triệt cắn một cái thật mạnh ở đó, còn giả bộ nói: “Đây là trừng phạt người làm cho ta chờ nhiều năm như vậy. Nói xong liền nằm trên thân thể không mảnh vải che thân hạ xuống một trận hôn cùng những cái khẳng cắn. Đợi đến khi cảm thấy mỹ mãn, trên da thịt kia sớm xuất hiện vô số dấu răng. Cũng may hắn lực đạo ôn nhu, mới không có ứ thanh.

Kỳ thật Long Triệt đã sớm nhịn không được, hắn vốn đang vào thời kì huyết khí phương cương, người âu yếm lúc này lại mặc hắn xâm phạm, sao còn có thể tâm bình khí hòa. Nhưng bởi vì đêm dài đằng đẵng, thời gian thập phần đầy đủ. Huống hồ đêm nay cũng là lần đầu Vệ Thanh Hồng hạ hạ, hắn không muốn y từ nay về sau sợ hãi chuyện hoan hảo, bởi vậy mới liều mạng chịu khổ, nhất định phải làm cho tỷ phụ cũng hưởng được lạc thú trong đó, tốt nhất có thể thực tủy tri vị (ăn được một lần cốt tủy, biết được mỹ vị, so sánh nhân gian được một lần lại muốn một lần, lòng tham không đáy), sau này có thể cùng y cá nước tương hoan. Mưu cái kế lâu dài.

Nghĩ đến đây, lại tận tình thi triển thủ đoạn học được từ cung nhân cùng *** thư, khi thì ở vành tai cùng đôi môi nhẹ nhàng mút cắn. Khi thì liếm chỉ điều khiển hai viên nhũ tiêm vì lạnh giá mà đứng thẳng. Vệ Thanh Hồng thanh niên tang thê, từ đó về sau cũng không còn hưởng tư vị tình yêu, sao có thể chịu được hắn khiêu khích như vậy. Bất giác đã thở dốc, mặt đỏ tai nóng. Cả người mồ hôi đầm đìa. Lại vì xấu hổ giận dữ, liều mạng ức chế tiếng rên rỉ uyển chuyển trong miệng, không dám phát ra một tiếng.

Long Triệt thấy y không chịu lên tiếng, không khỏi cười xấu xa, mạnh cắn vào tiểu nhũ đã sưng đỏ. Vươn tay cởi bỏ nội khó (cái gì tự hiểu vậy) thứ che đậy cuối cùng trên người Vệ Thanh Hồng xuống. Quả nhiên nghe được y “A” kêu sợ hãi một tiếng. Cười nói: “Tỷ phụ, người có bản lĩnh thì một tiếng cũng không kêu a. Nhìn xem đến lúc đó là ai cầu tha trước.”

Cuối cùng ý thức được hành vi của Long Triệt đã không còn khuyên được, Vệ Thanh Hồng chỉ sợ tới mức hồn phi phách tán, lại một lần nữa liều mạng giả vờ, nhưng chỉ có thể khiến thân thể lung lay run rẩy. Chợt nghe Long Triệt trầm thanh nói: “Người có biết ta nhẫn rất vất vả không? Còn câu dẫn ta như vậy, ta sẽ lập tức muốn người.” Y đương nhiên biết bộ dáng của một nam nhân bị *** chi phối ra sao, nhất thời lại sợ tới mức không dám nhúc nhích. Long Triệt cười nói: “Lúc này mới ngoan ngoãn. Ta vì người hy sinh rất nhiều, người cũng phải phối hợp, phải khiến hai chúng ta đêm nay đều cảm thấy hứng thú mới đúng.”

Vệ Thanh Hồng nội tâm khóc không ra nước mắt. Chỉ phải nhắm mắt lại, mặc cho Long Triệt hành động. Lại bị hắn mạnh mẽ mở ra. Bá đạo nói: “Không cho người nhắm mắt, ta muốn người tận mắt nhìn, nam nhân đầu tiên của người là ta. Ta muốn người tận mắt nhìn bản thân mỗi một tác thân thể bị ta chiếm lĩnh như thế nào. Từ nay về sau, tỷ phụ, người chẳng những là thần tử của ta, còn là ái nhân của ta, là hoàng hậu của ta.”

Nếu không phải á huyết bị điểm, Vệ Thanh Hồng đã sớm mắng ra tiếng, nhưng hiện tại y ngay cả hai ngón tay đang ở đầu nhũ nhẹ nhàng vờ vờ nhào nặn, lập xả tứ ngược cũng vô lực hất đi. Thậm chí không khống chế được bản thân mình vì thế mà nổi lên phản ứng của bản năng.

Long Triệt thấy da thịt màu thiên mạch của y dần dần nhiễm một tầng ửng hồng. Ngay cả ngọc trụ dưới hạ thể trầm ngủ nhiều năm cũng có chút ngẩng đầu, trong lòng biết nam nhân bảo thủ không hiểu phong tình kia đã bị hắn châm lên lên ***, nội tâm mừng rỡ, lẩm bẩm: “Nhịn rất nhiều năm, hôm nay cuối cùng có thể cho ta được như nguyện.”

Hết chính văn đệ thập bát chương

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Vệ Thanh Hồng tức giận cả người phát run, lại khổ không thể mở miệng. Long Triệt thấy y mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng. Bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Tỷ phụ, người tức giận phải không? Người tức giận cái gì? Chẳng lẽ bởi vì chúng ta đều là nam nhân sao? Đây là đạo lý gì chứ? Ta yêu người, muốn cùng

người hoan hảo. Nào có tồn ý khinh miệt không tôn trọng ? Vì sao lại không thể có được người? Người không cần phí công, ta chờ cho tới hôm nay, tuyệt sẽ không không buông tay.” Nói xong cũng chậm rãi cởi bỏ y phục của mình, nương theo Vệ Thanh Hồng nằm xuống. Hai người da thịt cùng thiếp, hẳn mới một nhiên phát ra một tiếng thần nhiên thở dài, chậm rãi nói: “Người có biết ta mỗi một đêm mơ thấy tình cảnh thế này, khi tỉnh lại đối diện với cảm giác hư không vô tận thì có cảm giác ra sao không? Người nói, người muốn ta làm sao để buông người ra đây, người là tất cả của ta. Tất cả tình yêu a.”

Cùng với những lời phiếm tình của hắn, hai bàn tay cũng thuận theo bờ ngực dần trượt xuống, cuối cùng xâm nhập vào bụi cỏ rậm rạp kia, đối Long Triệt mà nói, đây là thiên đường thần thánh hắn tối hướng đến. Đối Vệ Thanh Hồng mà nói, chẳng khác nào đặt mình trong a tỳ địa ngục, tùy ý ma quỷ không chút quy củ kia vuốt ve thưởng thức ngọc trụ. Tình dục y vẫn cố gắng không chế liền như hồng thủy vỡ đê đánh về phía tứ chi thân thể. Vệ Thanh Hồng là chính trực thanh niên, vẫn luôn cấm dục. Lúc này làm sao còn ản nhẫn được. Đôi môi khẽ mở, “A” rên rỉ ra tiếng, càng tăng thêm tiếng thở dốc nặng nề.

Long Triệt nhìn dáng điệu ngây thơ khi y cắn răng chịu khổ rồi lại không thể chống đỡ, nội tâm vừa vui mừng vừa trù mến. Không khỏi kéo y theo nhanh hơn. Lập tức đè lên đôi môi, đem tất cả tiếng rên rỉ đều chìm vào miệng lưỡi dây dưa.

Dưới tâm trêu chọc, ngọc trụ rất nhanh liền cứng lên, động tác trên tay Long Triệt nhanh hơn, Vệ Thanh Hồng chỉ cảm thấy đầu óc, thân thể, cùng với mỗi một chỗ lỗ chân lông đều bị song nhiệt thiêu đốt tập kích, y không thể kiềm chế, thân thể run rẩy càng mạnh hơn. Cuối cùng rên rỉ mấy tiếng, một trận khoái cảm ngập tràn úp xuống. Trước mắt xẹt qua một đạo bạch quang, y vẫn mờ mịt không biết là thứ gì, Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Long Triệt, cùng với bạch dịch nồng đậm dính trên tay hắn, mới tỉnh lại. Như kinh ngạc không thể tin được bản thân cứ như vậy xuất ra trong tay một hài tử còn chưa trưởng thành. Cứ như vậy. Khuất phục dưới khiêu khích của Long Triệt.

“Tỷ phu, người có khoái hoạt không? Nam nhân tối hạnh phúc nhất, hẳn là lúc này đúng không?” Long Triệt ghé vào lỗ tai y phun ra những lời mỉa mai, y lại chìm đắm trong nỗi khiếp sợ mà không hề nghe thấy. Đến khi phát giác một ngón tay xấu xa xuôi theo song châu (ách... cái này... thật khó nói... mọi người tự nghĩ vậy) dưới khổ hạ trượt vào một nơi cấm kỵ, mới kinh hãi mà tỉnh lại. Ánh mắt cầu xin nhìn Long Triệt, hy vọng thiếu niên mà y dốc lòng phù trợ dừng lại tại đây, buông tha cho y. Chỉ thấy hắn nháy mắt, thần lộ ra ánh mắt vô tội, dùng âm điệu ủy khuất nói: “Tỷ phu, không có khả năng, người đã khoái hoạt rồi, sao lại không cho ta hưởng thụ một chút? Đêm nay là đêm đầu tiên của ta a, chỉ vì chờ người thôi. Ta nhịn nhiều năm như vậy, người cũng nên dâng kính hy sinh một chút đi.”

Vệ Thanh Hồng rất muốn lớn tiếng rống lên: ai mượn người đợi. Nhưng một tia đau đớn mãnh liệt đột nhiên xuất hiện, chỉ có thể làm y lần thứ hai rên rỉ ra tiếng. Vốn là nơi tuyệt không cho phép ngoại vật xâm lấn vì thành linh bị tiến công mà bắt đầu đau đớn nóng rát, tựa như sự chống cự không lời.

Long Triệt lại ở xương quai xanh ưu mỹ lưu luyến không rời hạ xuống những nụ hôn, cười nói: “Tỷ phu, người thực chặt a, xem ra muốn không làm người bị thương, phải mượn vài thứ trợ giúp thôi.” Nói xong rút ngón tay ra, khom người tìm dưới giường, lát sau xuất ra một dương chi ngọc bình (bình ngọc đựng mỡ dê) cao một tấc, mở nắp ra, liền nghe thấy một mùi thơm ngát. Hắn dùng ngón tay lấy một ít cao ra, đối Vệ Thanh Hồng nói: “Nam nhân lần đầu hầu hạ, đều rất đau, bất quá dùng cái này, sẽ giảm bớt không ít đau đớn, vừa lúc cũng cho trẫm nhìn xem nơi đó của tỷ phu đến tột cùng là có bộ dáng gì.” Nói xong tách hai chân Vệ Thanh Hồng ra, thoáng nâng thất lưng y lên, lấy một cái gối mềm nhét xuống dưới cái mông ưu mỹ của y, mở ra hai phiến mông trơn mềm, chú mục quan sát.

Trong lúc nhất thời, Vệ Thanh Hồng nghĩ y muốn ngắt đi, y không thể tin được khi thừa nhận sự tra tấn cảm đáng thẹn như vậy mà y còn có thể thanh tỉnh đối mặt này hết thấy. Chính là nghe những lời tán thưởng của Long Triệt truyền đến, y mới biết được tính nhẫn nại của y quả thật quá cao.

“Tỷ phu, đẹp quá nga. A, nếp nhăn, gập hỏ đều đặn, tựa như một đóa hoa cúc đang nở rộ. Ta hiện tại mới hiểu được vì sao mọi người gọi nơi này hậu đình hoa, còn nói là cúc huyết, a, thật sự là hình dung rất chuẩn xác, sao bọn họ có thể nghĩ ra được nhỉ.” Long Triệt một bên thỏa tình nói, một bên thật cẩn thận chạm vào trung tâm khe hở đang nhắm chặt đó. Ngón tay chậm rãi vân vê chơi đùa, cảm giác được khe hở đóng chặt cuối cùng có chút thả lỏng, lúc này mới mượn cơ hội đưa ngón tay vào dò xét, chậm rãi chuyển động, lần theo được cao vể loạn trên mỗi tấc trong tràng bích.

Có lẽ vì được cao thanh lương, Vệ Thanh Hồng dần dần cảm thấy đau đớn xác thực biến mất rất nhiều, mà nhờ được cao làm mềm đi, nguyên bản khe hở chỉ bằng cây kim cũng dần dần giãn mở ra, đã có thể để một ngón tay của Long Triệt tùy ý ra vào, trong lúc nhất thời, phòng chỉ còn phát ra tiếng ngón tay ra vào cốc huyết “Bẹp bẹp”, *** mũi nói không nên lời.

Long Triệt vẫn là lo lắng sẽ làm bị thương người hân yêu thương, lại cho thêm một ngón tay vào, cũng tận lực duỗi hướng vào bên trong, cố gắng để được cao vẽ loạn đến chỗ sâu bên trong. Dần dần được cao bị tràng bích nóng như lửa hòa tan, cả dững đạo dần có cảm giác ướt át. Mặc dù là ba ngón tay, cũng có thể ra vào tự nhiên. Long Triệt lúc này mới hôn toàn thân Vệ Thanh Hồng lần nữa, ôn nhu nói: “Tỷ phu, ta thật sự nhịn không được. Người chớ có trách ta, thật sự quá đau, thì lớn tiếng kêu đi ra, ta sẽ hảo hảo chiêu cổ của người.” Nói xong xoay người cười lên Vệ Thanh Hồng. Cự vật nơi khổ hạ sớm không còn kiên nhẫn như tự nó có ý thức, chậm rãi hướng hậu đình mềm mại tiến vào tìm kiếm.

Heát chính viên nề nhờ thaáp cồu chồong

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Vệ Thanh Hồng lại dùng ánh mắt hy vọng nhìn Long Triệt, nhìn đến khiến lòng hân vô hạn thương tiếc. Nhưng nếu không làm đến bước cuối cùng, hân thủy chung không chiếm được người trước mắt này. Đành phải hôn nhũ tiêm hồng nộn lần nữa, cười nói: “Không sao, ta sẽ chú ý đúng mực.”

Vệ Thanh Hồng không phải sợ đau, bất quá không tiếp thụ được chuyện như vậy mà thôi. Mặc dù đã ăn nhuyển cân tán, đợi đến khi vật khổng lồ kia chạm đến bí địa tối đáng thẹn, y vẫn nhịn không được mà thân thể cứng đờ. Long Triệt lại đâu chịu buông tha cho mỹ vị đã đến tận miệng này, chỉ giữa người ra một chút, mũi nhọn thô to kia đã trượt vào. Một sự ẩm áp lập tức vây lấy ngoại vật xâm lấn, càng làm Long Triệt thoải mái như đang trên mây, miệng phát ra tiếng thở dài thư sướng hưởng thụ.

Tuy rằng cả dững đạo đã bị được vật thấm đủ, nhưng nơi vốn không được xâm phạm chợt cất chứa thứ khổng lồ như vậy, vẫn là khiến Vệ Thanh Hồng nhịn không được đau ra tiếng, trên trán mồ hôi lạnh lại thêm một tầng. Long Triệt thật sự duy trì tất cả sự ôn tồn, cũng dùng ngàn loại săn sóc. Tuy rằng hạ thể trưởng lớn khó chịu vô cùng, thậm chí muốn huy quân thẳng tiến, thống khoái lâm li đại chiến một phen. Lại nhìn thấy khuôn mặt thống khổ của Vệ Thanh Hồng mà mạnh mẽ nhịn xuống, hai tay không ngừng khiêu khích nhũ tiêm mẫn cảm cùng ngọc trụ vẫn còn lưu lại lệ châu trong suốt của y, chỉ hy vọng y có thể mượn những khoái cảm này mà giảm đi một ít đau đớn.

Hạ phúc lại nóng lên. Vệ Thanh Hồng hai nơi trên thân thể đều bị khoái cảm tra tấn, dù y có cứng cỏi như sắt, vẻ mặt cũng dần mờ mịt. Long Triệt thừa cơ hội lại hướng vào bên trong một tắc, chính hân cũng nhẫn đến đỏ mồ hôi đầm đìa, một bên lẩm bẩm: “Hảo tỷ phu, người thật thật muốn giày vò chết ta.” Hân thể chất vốn là khác hân thường nhân, ngọc trụ có thể so sánh với nam tử trưởng thành, thô to rất nhiều, nên cũng biết Vệ Thanh Hồng nhất định thập phần thống khổ. Chỉ có thể liều mạng khống chế, hy vọng giữ lại một tia lý trí, không đến nỗi làm bị thương tỷ phu yêu thương.

Đợi cho thứ thô dài kia vào hết bên trong, đã là nửa canh giờ sau, hậu đình mềm mại vô cùng, Trải qua chịu đựng áp bách, mà áp bách càng ngày càng sâu, càng lúc càng lớn, mới không còn cảm giác đau đớn nữa. Vệ Thanh Hồng suýt nữa ngất đi, ngón tay mặc dù không có nửa phần khí lực, nhưng cũng cào ra vài vết xước trên bờ lưng dày rộng của Long Triệt. Cho đến khi Long Triệt nhẹ nhàng co rút một chút, tràng bích kia liền tựa như bị đao quát hỏa thiêu (đao chém, lửa đốt) toàn thân đều đau đớn, y miệng không thể nói, trong mắt cũng ầm ầm ngấn lệ, trong lòng thẳng nói: Triệt nhi a, người không bằng giết ta, cũng đỡ phải chịu nỗi khổ sở này, trong sử sách cũng ghi ta trong sạch.

Long Triệt đến lúc này, tâm trí đã dần bị bao phủ trong thật lớn khoái cảm mà *** mang đến, co rút cũng từ cạn đến sâu, dần hữu lực lên. Đến cuối cùng, thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng va đập của nhục dục. Khoái cảm càng như thủy triều không ngừng không ngừng ập xuống. Vệ Thanh Hồng ngón tay càng xiết chặt hơn, hân lại căn bản không cảm giác được.

Nam tử lần đầu hầu hạ thống khổ vốn như chịu khổ hình, tuy rằng Long Triệt làm đủ công phu, cũng bất quá chỉ có thể làm chậm lại. Chính là hơn sau trăm lần va chạm, Vệ Thanh Hồng lại dần dần cảm thấy hậu đình có một tia tư vị khôn kể truyền vào cả thân thể. Y thậm chí biết loại cảm giác không thể dùng ngôn ngữ hình dung này là khoái hoạt, chuyện này thật sự làm y hoảng sợ không hiểu, chẳng lẽ y thể nhưng là trời sinh *** đáng đến vậy sao? Y lại không hiểu tình hình, không biết đây là thứ mà ai cũng có. Y chỉ nghĩ mình ý chí bạc nhược, hận không thể đập đầu chết. Rồi đốt đi thân thể dơ bẩn vô sỉ này của mình, cho nó hôi phi yên diệt.

Long Triệt thấy ánh mắt y dần mơ màng, nhìn qua lại điềm đạm đáng yêu. Từ này vốn thập phần không thích hợp dùng trên người Vệ Thanh Hồng, nhưng lúc này hần lại cảm thấy chỉ có này từ mới tối chuẩn xác. Trong lòng biết người dưới thân đã dần hưởng được sự thú vị trong đó, càng thêm ra sức. Khiến Vệ Thanh Hồng liều mạng không chế để mình không bắt ra tiếng rên rỉ, nhưng vào tai hần lại càng thêm mất hồn thực cốt. Một đêm đó, cả tấm cung thật sự là xuân ý vô hạn.

Cuối cùng tới bình minh, Vệ Thanh Hồng sớm mê man trong lòng Long Triệt từ lâu. Trên da thịt trần trụi của hai người còn lưu lại dấu vết sau một đêm hoan ái. Long Triệt sớm tỉnh lại, hần đêm qua tận hứng mà ngủ, tảng sáng đã thức dậy, không cảm thấy mệt mỏi, mà chỉ thấy có tinh thần gấp trăm lần, cả người thư thái nói không nên lời, lúc này nhìn thấy trên thụy nhan của tỷ phu có hàng lệ ngân (vết nước mắt), càng cảm thấy thương tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui), thầm nghĩ nếu có thể mỗi ngày như thế, muốn hần bỏ xuống giang sơn quyền thế, thì có gì hảo để phải do dự chứ?

Cửa lạng lẽ mở ra, hần biết là Liên Hương vào thúc giục hần. Vội phủ lên người Vệ Thanh Hồng một tấm bị (áo ngủ bằng gấm), còn hần lạng lẽ đứng dậy, cho Liên Hương một ánh mắt, hai người ra đến gian ngoài, Liên Hương mới nói: “Người rốt cuộc có thượng triều không? Nô tỳ còn tưởng người đang ngủ.”

Long Triệt gật đầu nói: “Triều tự nhiên phải thượng, nếu không tỷ phu sẽ càng tự trách khổ sở.” Liên Hương lúc này mới vội truyền người vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, lại nghe Long Triệt nói: “Tỷ phu còn đang ngủ say, đêm qua ta đã thay y rửa sạch, người không cần phải xen vào, cũng đừng cho người khác tiến vào. Y tính tình cương liệt, nếu thấy các người đều nói, chắc chắn sẽ chuyển tốt thành xấu, chờ trầm tảo triều, sẽ chậm rãi khuyên nhủ.”

Liên Hương nói: “Đây là tự nhiên. Ai, người đêm qua đã được như nguyện, khoái hoạt vô cùng, ta lại nhìn xem người hôm nay làm sao thu thập mở lộn xộn này. Nếu có thể an bài thỏa đáng, ta mới bội phục.”

Heát chính viên ã tam thaáp chõong

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Trên triều đường, chúng thần đang chờ đợi lo lắng, chợt thấy Long Triệt mặt mày hớn hở bước vào, chậm rãi đến long ý ngai xuống nói: “Phiền các vị ái khanh đợi lâu, trăm vì Đại tướng quân hôm qua tiến cung bệnh cũ tái phát, bồi y suốt một đêm. Hiện giờ bình ổn một chút, mới đi ra. Đại tướng quân vất vả lâu ngày thành tật, sợ phải tĩnh dưỡng mấy ngày, trăm thương y bên cạnh không người chiếu cố, lại dạy dỗ trăm từ nhỏ, vì vậy phá lệ khai ân, cho y ở trong cung tĩnh dưỡng, quân đội hết thấy sự vụ, tạm giao cho Thượng tướng quân Lí Trọng Quang thay mặt. Lý ái khanh nhất định phải tận tâm hết sức, không phụ sự trông mong của trăm cùng Đại tướng quân mới được.”

Những lời này nhất thời khiến mọi người nghị luận, Vệ Thanh Hồng thân thể luôn khoẻ mạnh, ai ngờ lại có bệnh cũ. Lập tức cũng có cảm thán, cũng có thổn thức, chỉ có đám người Tổng Kiêm thập phần vui sướng khi người gặp họa, biết Hoàng Thượng bắt quá tình lý do đem Vệ Thanh Hồng giam lỏng lại. Đám Lí Phong cũng có chút kinh nghi, độc Thái Khang hiểu được dụng ý của Hoàng Thượng. Bản thân thầm nghĩ: xem ra Hoàng Thượng đợi rất nhiều năm, đêm qua cuối cùng đã được như nguyện, nếu không hôm nay sao khi định thần nhàn (thoải mái, hài lòng) như vậy, không còn có sự nôn nóng của ngày xưa chứ?

Không nói chúng thần tử nơi này nghị luận, chỉ nói sau khi Long Triệt tảo triều, cũng có chút do dự Hần mặc dù đối Vệ Thanh Hồng toàn tâm ái mộ, nhưng cũng vì thuở nhỏ được y dạy dỗ, không khỏi có vài phần kính sợ, thầm nghĩ tỷ phu ngày thường trầm tĩnh như nước, nhưng hôm nay một hòn đá làm nổi lên

ngàn cơn sóng, rốt cuộc phải làm sao để bình ổn lửa giận của y đây, còn phải mưu một kế lâu dài mới được? Cũng vì nghĩ như vậy, liền không chịu ở tình huống không hề nắm chắc đi gặp Vệ Thanh Hồng, chỉ thông thả qua lại trong thư phòng mình tư khổ tương (dùng hết tâm tư để suy nghĩ) tìm một kế sách lưỡng toàn.

Lại nói Vệ Thanh Hồng, đêm qua thật bị giày vò kịch liệt. Long Triệt vì một lòng muốn y thoải mái, bản thân dù liên tục tiến công cũng không quên khiêu khích *** của y, đến khi ép tinh lực nhiều năm vất vả thủ thân của y tinh tấn. Hơn nữa y lần đầu hầu hạ, hậu đình cũng bị thương nặng, dù là người làm bằng sắt cũng chịu không nổi. Bởi vậy đến cuối cùng rốt cuộc ngắt đi, chìm vào giấc ngủ, cả Long Triệt rời giường y cũng không biết. Đến khi mặt trời lên cao, ánh sáng mãnh liệt xuyên thấu qua bạc sa cẩm trướng (màn gấm sa mỏng) chiếu vào, lúc này mới miễn cưỡng mở mắt. Đầu tiên ý nghĩ còn là một mảnh mờ mịt, đợi nhớ đến việc đêm qua, không khỏi lập tức tỉnh táo lại, xoay người muốn ngồi dậy.

Chỉ hơi khê cử động, cả người tựa như kim châm sắt đốt, không chỗ nào không đau, chỗ khó mở miệng kia đau nhất. Vệ Thanh Hồng cho dù không hiểu phong tình, sao lại không biết việc này đại biểu cho ý gì. Lập tức cảm thấy mất hết can đảm, suy sụp một tiếng thở dài, lẩm bẩm: “Triệt nhi a, người chỉ vì dục vọng của bản thân, mà tự hủy đi thanh danh của mình, người. . . . Người nói tỷ phu còn mặt mũi gì mà gặp phụ hoàng cùng công chúa dưới cửu tuyền.” Nói xong lại nổi lên vô số cảm thán, lã chã rơi lệ.

Liên Hương nghe lời Long Triệt, mặc dù biết Vệ Thanh Hồng đã tỉnh, cũng không dám tùy tiện đi vào, chỉ ở gian ngoài nghe động tĩnh, chợt nghe tiếng thở dài này của y, là vì thanh danh của Long Triệt mà suy nghĩ. Không khỏi vừa kinh ngạc vừa cảm động. Thầm nghĩ: Đại tướng quân đêm qua chịu nhục, lấy thân phận địa vị của y, cho dù đối phương là Hoàng Thượng, sao lại cần hạ mình nói những lời này. Nhưng y tỉnh lại, vừa không nổi giận đùng đùng, cũng không lấy cái chết chống lại, trước hết nghĩ đến thể nhưng vẫn là thanh danh của Hoàng Thượng, có thể thấy tình cảm y đối Hoàng Thượng. . . . Nghĩ đến đây, bản thân cũng không khỏi giật mình, thầm nghĩ: chẳng lẽ thật như Hoàng Thượng nói, tình cảm của Đại tướng quân đối Hoàng Thượng cũng thâm hậu cực kỳ, vả lại cũng không đơn giản như bề ngoài, chẳng qua y tính tình bảo thủ, tự cho là chuyện này xấu xa đến cực điểm, không chịu nghĩ đến phương diện này, vì vậy ngay cả chính y cũng không biết sao? Nếu không như thế, thì y chịu nhục xong cũng không nên có loại phản ứng này a.

Nàng đang chìm vào suy nghĩ, chợt nghe trong phòng có thanh âm, lặng lẽ nhìn vào, nguyên lai Vệ Thanh Hồng đang giãy dụa đứng lên, chung quanh tìm ngoại y của mình. Nhìn y chau mày, trên trán phủ đầy mồ hôi, rõ ràng là đang chịu đựng thống khổ rất lớn. Liên Hương cũng từng nghe nói, nam tử sau khi hầu hạ đau đớn không phải bình thường có thể chịu được, giờ phút này lại thấy Vệ Thanh Hồng cước bộ lảo đảo, liều mạng chống đỡ, không khỏi tâm sinh bất nhẫn, đem lời Long Triệt nhất thời quăng lên chín tầng mây, vén màn bước vào, ôn nhu nói: “Đại tướng quân tỉnh, nô tỳ đã phân phó người chuẩn bị hảo nước rửa mặt, phải chăng nên rửa mặt rồi?”

Vệ Thanh Hồng yên lặng nhìn nàng một cái, miễn cưỡng khôi phục sắc mặt trầm tĩnh ngày thường, chỉ thản nhiên hỏi: “Y phục của ta đâu?”

Cho đến giờ, Liên Hương cũng không khỏi càng thêm bội phục khí độ của y. Nhưng nàng lại không thể trả lời, đến cùng cũng không thể nói là Long Triệt vì sợ y chạy trốn, vì thế giấu hết tất cả ngoại y. Suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Đại khái là Hoàng Thượng phân phó người cầm đi giặt sạch, thời tiết tuy rằng rét lạnh, cũng may trong phòng này khá ấm áp, Đại tướng quân trước thỉnh người ngồi một chút vậy.”

Vệ Thanh Hồng gật đầu, rửa mặt xong, Liên Hương cho người truyền cơm, nơi này cẩn thận nhìn sắc mặt đo tâm tư y, khi đang cân nhắc không ra, chợt nghe Vệ Thanh Hồng nói: “Hoàng Thượng đã lớn, là lúc nên lập hậu tuyển phi cho hần, hần không muốn ta nhúng tay, vậy tuyển một người hần vừa lòng làm việc này vậy.”

Liên Hương trong lòng nhảy lên, thầm nghĩ: trời ạ, một đôi tỷ phu cùng tiểu cữu cữu (cậu em vợ) như thế này sao lại tụ lại một nơi chứ. Đang muốn khuyên bảo, chợt nghe gian ngoài một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Đa tạ tỷ phu thay ta suy nghĩ, nhưng chuyện này ta đều có chủ trương, tất sẽ không cần người quan tâm.”

Heát chính viên ã tam thaáp nhaát chõông

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Vệ Thanh Hồng nghe thấy thanh âm, chậm rãi ngẩng đầu lên. Liên Hương thấy trong ánh mắt kia rõ ràng ẩn dấu thần nhiên tức giận. Lại nhìn Long Triệt, nguyên bản hấn một bên chột dạ, lại vì Vệ Thanh Hồng nhắc lại chuyện xưa, vẻ mặt cũng mất hứng. Không khỏi trầm nghĩ: trước cơn bão gió thổi mưa giông, chỗ này không đúng là tuyệt nhất, đỡ phải chỉ vì sơ sẩy mà bị sét đánh trúng. Nên vội bồi cười tham bái, còn chưa nói chuyện, liền nghe Long Triệt nói: “Liên Hương, người lui xuống đi, phân phó người đến Đại tướng quân phủ đem y phục cùng tất cả vật dụng hằng ngày của tỷ phu vào cung.”

Liên Hương ứng một tiếng, còn chưa xoay người, chợt nghe Vệ Thanh Hồng thần nhiên nói: “Không cần tốn công, bây giờ thần không bệnh, cũng không tất ở lại trong cung nghỉ ngơi, qua một lát sẽ hồi phủ. Hảo ý của Hoàng Thượng, thần tâm linh là được.”

Liên Hương trong lòng kêu khổ, chỉ phải lung tung đáp ứng, vội vàng bước ra, vừa vịn gập Hướng Dương đang đi vào, vội gọi lại hấn nói: “Mau trở lại, muốn chết sao?”

Hướng Dương vội xoay người, cười nói: “Vài vị đại thần ở thư phòng chờ kiến giá, ta đến tìm Hoàng Thượng thôi. Cô nương sao lại ở bên ngoài hầu hạ vậy?”

Liên Hương bạch liễu tha nhất nhân (trợn mắt) nói: “Mặc kệ bọn họ có thiên đại chuyện gì, đều đừng vào, vào chẳng khác nào tìm vận đen a. Vài vị đại nhân kia có chuyện gì quan trọng khẩn cấp? Có thì đưa tấu chương cho người, lấy đến giao cho Hoàng Thượng, không có để bọn họ về trước đi.”

Hướng Dương thấy nàng nói nghiêm túc, vội gật đầu nói: “Cũng không có gì quan trọng khẩn cấp, bất quá vì lễ mừng năm mới ăn mừng linh tinh thôi. Rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì? Ngay cả nàng cũng thận trọng như vậy?”

Liên Hương hướng trong phòng bữu môi nói: “Châm tiêm đối mạch mang (chỉ những tình huống gay go, đối chọi kịch liệt), người nói là chuyện gì? Lúc này ai đi vào là muốn chết, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa dính vào không ra được.”

Không nói đến hai người bên ngoài nghị luận, chỉ nói Long Triệt cùng Vệ Thanh Hồng bốn mắt nhìn nhau, hấn vốn trong lòng quả thật có thẹn, nhưng giờ đây cũng nổi giận dùm dùm, nhìn chăm chú thật kỹ Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, nguyên lai người cũng biết người là thần tử, một khi đã như vậy, lời nói của ta người vì sao không nghe?”

Vệ Thanh Hồng cố nén tức giận, lạnh lùng nói: “Không sai, nguyên lai Hoàng Thượng cũng nhớ ta chỉ là đại thần người, mà không phải luyện sủng của người. Người. Người. Người chỉ vì riêng tư của bản thân, mà làm ra việc trái nhân luân như vậy, càng gây ra chuyện gièm pha làm bẩn ngàn năm thanh danh của mình, người. Người thật sự là uổng phí khổ tâm nhiều năm như thế của ta, càng cô phụ kỳ vọng tha thiết của phụ hoàng đối với người. Quay đầu lại là bờ, nếu người hối cải làm người mới, không còn tùy tiện làm càn, ta sẽ quên việc đêm qua không đề cập tới nữa. Nếu không, đừng trách tỷ phu đối với người vô tình.”

Long Triệt cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói: “Tình yêu vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, cái gì loạn luân, nghịch thiên, tất cả đều chẳng là gì, chỉ bằng mấy cái lý luận của đám tao lão nhân kia, cũng muốn làm thay đổi tâm nguyện bao năm của ta, tỷ phu, người thật đúng là không phải vọng tưởng bình thường a. Tốt, người nói sẽ đối ta vô tình, cứ việc làm đi, người muốn hạ bệ ta, lập tân quân khác, hay là muốn giơ tay chém chết, chặt đầu của ta tể đem đầu của người?”

Vệ Thanh Hồng tức giận vỗ án đứng lên, giận dữ nói: “Người cho rằng ta không dám làm sao?”

Long Triệt cười u ám, đi đến bên cạnh y, làm càn một phen ôm thắt lưng y, ghé vào lỗ tai y thổi cả giận: “Người dám, người tự nhiên là dám. Bất quá người của hiện tại, bằng cái gì đối ta hăm đánh hăm sát đây? Người chỉ có hư danh, Trọng Quang sẽ duy trì người lập tân quân khác sao? Người võ công ở trên chiến trường có thể bách chiến bách thắng, nhưng với ta mà nói, còn không bằng kỹ năng tiểu hài tử chơi đùa, tỷ phu, người không có chút năng lực nào, sao có thể cùng ta đối kháng?”

Vệ Thanh Hồng kinh ngạc nhìn Long Triệt đặc ý khuôn mặt đầy *** tươi cười, không dám tin đây là Đại Phạm thiên tử do một tay y dạy ra, là thiếu niên bơ vơ y xem như thân đệ, trân như tánh mạng mà đối đãi. Mấy câu nói đó, tựa như một cây đao nhau chém vào lòng y, đem tẩm lòng nồng nhiệt trước đây của y chém đến máu chảy đầm đìa, phá thành từng mảnh nhỏ. Chợt thấy trước mắt một trận mê muội, thân mình khẽ lung lay, cổ họng ngọt tanh, còn chưa phun ra máu tươi, đã không còn cảm giác gì, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ nội y trắng như tuyết, hết sức ghê người.

Long Triệt chỉ vì Vệ Thanh Hồng nhắc lại việc lập hậu, đánh mất toàn bộ áy náy lúc trước, trong ngôn từ lại bắt lưu đường sống, thầm nghĩ làm cho tỷ phu hẳn nhận rõ tình thế, nhưng không ngờ đến Vệ Thanh Hồng vốn cương liệt, sao chịu được những lời nặng nề như vậy, lúc này thấy y tức giận hộc máu ngắt đi, chỉ sợ tới mức hồn phi phách tán, một bên nhanh chóng gọi người thỉnh ngự y đến, một bên lại tự hồi những lời vừa rồi quá mức vô tình, khó trách Vệ Thanh Hồng hôn đoạn tâm thương (hôn như đứt đoạn, tâm như bị tổn thương).

Trong chốc lát, ngự y đến, xem xét một phen, chỉ nói là khí huyết công tâm, không thể lo âu, lại xúng vãi thang được, lúc này mới yên tâm, tha thiết canh giữ bên giường Vệ Thanh Hồng, vì y lau mồ hôi bưng nước. Trong lòng lại trăm mối lo, phải làm sao mới có thể khiến tỷ phu hảo hảo bồi bên hẳn, khiến từ tâm hóa thành tình yêu đây?

Vệ Thanh Hồng kỳ thật sớm tỉnh lại, chỉ vì thương tâm, lại biết Long Triệt ở bên, nên không chịu tỉnh lại. Nhất thời trong phòng chỉ còn hai người lẳng lặng ngồi đó, bất giác mặt trời đã ngã về tây. Y thấy Long Triệt không dùng cơm trưa, hiện giờ ngay cả cơm chiều cũng không truyền, trong lòng lo lắng hấn phá hư thân mình, chỉ phải tỉnh lại, thần tình uẩn giận nói: “Thần chỉ là một luyện sủng nho nhỏ, không dám phiền Hoàng Thượng đại giá hầu hạ, thỉnh người hồi cung. Ý tứ của Hoàng Thượng thần đã hiểu được, nếu muốn thần lấy sắc thị quân, thần tuân mệnh là được.” Mấy câu nói đó nói thập phần trầm trọng, làm Long Triệt xấu hổ cúi đầu không nói, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chậm rãi nói: “Tỷ. Tỷ phu, người. Người đừng nói như vậy. Người biết ta không phải ý tứ này mà.”

Heát chính vaen ñeã tam thaäp nhò chöông

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Vệ Thanh Hồng hừ một tiếng, muốn nói tiếp, đã thấy Long Triệt sợ hãi nhìn lên mình, trong mắt lộ vẻ hối hận xấu hổ, không còn bộ dáng hăng hái lúc trước, không khỏi có chút mềm lòng, thở dài nói: “Triệt nhi, người vì sao cố chấp như vậy? Theo lý, thân là thiên tử, dưỡng mấy luyện đồng thật cũng không tổn hại phong nhã, nhưng người vì sao cứ chấp nhất ta? Ta chẳng những là thần tử của người, lại của tỷ phu của người, loại chuyện loạn luân này nếu truyền ra ngoài, ta thân bại danh liệt thì đã sao? Sợ chính là người chịu miệng lưỡi điều tiếng thiên hạ, một thế hệ mình quân lại bị thiên cổ bêu danh trong sử sách. Lợi hại trong đó, người có từng hảo hảo nghĩ tới chưa?”

Long Triệt thấy y ngữ khí dịu đi, biết y chung quy đối mình tâm ngoan chẳng được, đôi mắt nhất thời khôi phục sức sống vô hạn, ngẩng đầu tung tăng nói: “Thì đã sao? Ta không sợ, chỉ cần tỷ phu có thể hiểu tâm ý của ta, cùng ta sống đến đầu bạc, ta mặc kệ thanh danh sau này là tán thưởng hay là trách mắng.” Nói xong ánh mắt bình tĩnh nhìn Vệ Thanh Hồng, còn thật sự nói: “Tỷ phu, ta chỉ cần người, ta nói rồi, ta có thể vì người làm bất cứ chuyện gì. Người có thể cho ta thành một thánh minh thiên tử, chăm lo việc nước, trở thành xuất sắc đế vương của Đại Phạm triều xưa này chưa từng có, tuyệt không cho người hổ thẹn. Cũng có thể giết ta thành vô hình, để ta rơi vào sa ngã, cô tịch ương bướng, cuối cùng biến thành Tùy Dương đế thứ hai. Tỷ phu, ta trở thành dạng hoàng đế nào, tất cả chỉ bằng một ý niệm của người.” Nói xong cũng không quản sắc mặt Vệ Thanh Hồng càng trở nên khó coi, lại giống như trước tựa đầu tiến vào lòng y cọ xát.

Vệ Thanh Hồng vừa thấy hẳn xuất ra loại tư thế vô lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ ra. Nghe mấy lời này của Long Triệt, hiển nhiên là trúng độc đã sâu, nếu muốn khuyên hẳn quay đầu lại, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Suy sụp thở dài, đẩy Long Triệt ra, thản nhiên nói: “Ta mệt mỏi, người ăn cơm trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Long Triệt thấy y nói như vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi, vội sai người truyền cơm, lại bám vào bên tai y lặng lẽ nói: “Thật sự mệt như vậy sao? Hảo đáng tiếc, ta vốn nghĩ đêm nay lại cho ngươi ra chút mồ hôi.” Lời còn chưa dứt, Vệ Thanh Hồng sớm ngồi dậy, ánh mắt như giết người chăm chú trừng hấn oán hận nói: “Ngươi nếu không phải đương kim thiên tử, ta đã một chưởng đánh chết ngươi.” Nói xong nhớ tới bản thân võ công không bằng hấn. Mà mục đích hấn khổ luyện võ công lại xấu xa như thế, còn tức giận hơn, thuận tay cầm lấy cuốn Kinh Thi trên bàn ở đầu giường ném qua. Chỉ thấy Long Triệt vội trịnh trọng tiếp lấy, hì hì cười nói: “Tỷ phu, ngươi bây giờ, thật giống hoàng hậu giận dỗi của ta, bất quá quyển sách này cũng không thể hủy, ngươi không nhớ rõ sao? Nó là quyển ngươi đã xem qua a, ta mỗi ngày ban đêm đều ôm lấy nó, ngửi hương vị thần nhiên hỗn loạn của ngươi phát ra từ nó, ôm mùi mực đi vào giấc ngủ.”

Vệ Thanh Hồng suýt nữa lại bị chọc tức đến ngất đi, y rong ruổi sa trường, tung hoành quan trường gần mười năm, trường hợp gì chưa thấy qua, lại có chuyện gì có thể chân chính làm khó y, nhưng hôm nay lại thật sự không hề có biện pháp với hải tử còn chưa trưởng thành mà tâm kế đã thâm trầm, “Ý chí đã kiên định” này. Mắt thấy các cung nữ lần lượt mang cơm đến, cũng không nói gì nữa, chỉ phải làm bộ dáng như nhắm mắt dưỡng thần, rốt cuộc cũng bị Long Triệt kiên quyết quấy rầy quẩn quanh kéo lên, cùng dùng chút đồ ăn mới bỏ qua.

Vội vàng hai tháng đã qua, đêm tân niên vô cùng náo nhiệt trôi qua trong không khí tràn ngập quỹ dị của nội cung cùng triều đình trên dưới. Long Triệt trầm tĩnh nhìn các hoàng thúc của hấn từ từ kiêu ngạo, hấn chỉ âm thầm cười lạnh trong lòng. Lí Trọng Quang thân mang trọng trách, càng lão luyện thành thực hơn. Hấn mặc dù bận tâm Vệ Thanh Hồng “bệnh cũ chưa lành”, nhưng bất đắc dĩ vướng vào việc sắp xếp kế hoạch để chu toàn song phương, một khắc không thể lơ đãng. Bất quá nghe a tỷ nói Đại tướng quân không đáng lo, mới thoáng yên tâm.

Vệ Thanh Hồng dù thân vậy hoàng cung, cũng không trải qua được ngày nhàn hạ, chẳng những phải lo lắng hết lòng khuyên bảo Long Triệt buông tha mình, còn phải ứng phó hành vi động bất động liền biến thành ác lang muốn ăn tươi y của hấn, cũng may Long Triệt quá mức quý trọng y, nên cũng có chút bản khoản, chỉ cần bản thân y không chịu lời lung, hấn thật cũng không dám làm mạnh. Nhưng cứ như vậy, thật hết như y mới là người không đúng. Liên Hương cùng Hướng Dương thường xuyên ở trước mặt y nói Hoàng Thượng vất vả như thế nào, cả đêm không được ngon giấc linh tinh. Đối với việc này, y cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy, dù sao y đã quá rõ ràng, một khi y thỏa hiệp, đừng nói vương công đại thần, chỉ cần miệng lưỡi của dân chúng thiên hạ lâu dài, cũng đủ để làm chết đuối Long Triệt – vị hoàng đế tuổi trẻ không biết sợ này.

Mấy ngày nay tới giờ, y cũng tự hỏi y đối Long Triệt rốt cuộc có chính là loại tình cảm gì, nhưng đáp án lại thủy chung không dám miệt mài theo đuổi. Bởi vì chỉ có chính y biết, đáp án chân thật dưới tận cùng kia, không phải là thứ y có khả năng chấp nhận. Y đối Long Triệt, cố nhiên có một loại trung tâm nghĩa đảm mà thần tử nên có, nhưng dốc hết tâm trí để dạy bảo hấn, không tiếc trả giá sinh mệnh cũng muốn thành toàn tâm tư đại nghiệp của hấn, sớm đã có một ý nghĩa khác càng sâu xa hơn thế. Có lẽ là do vong thê sớm thê mới nảy sinh ra loại cảm tình như vậy, khiến y đem tình yêu say đắm không lời nói hết bất tri bất giác chuyển qua người thê đệ. Nhưng hết tất thấy những thứ này, đều khoắc quanh mình lớp áo trung thần, khiến mọi người, thậm chí chính y đều chẳng hay biết gì. Hiện giờ Long Triệt khư khư cố chấp, trước vạch ra một góc áo, đáp án suýt nữa lộ ra làm Vệ Thanh Hồng xúc mục kinh tâm (thấy mà giật mình), chỉ có thể lần thứ hai đem sự thật làm y khiếp sợ thật lớn này toàn bộ phong bế, hơn nữa phong bế càng chặt hơn. Y không giống Long Triệt nhiệt huyết như vậy, nghĩ chỉ cần bằng lòng toàn tâm toàn ý trả giá, hết thấy chương ngại đã không còn là vấn đề, y rất hiểu chuyện thế gian thường không thể như người mong muốn, nhạc cực tất sinh bi. Y không sợ kết cục của y sẽ thế nào ra sao, nhưng y không thể chịu nổi việc Long Triệt vì thế mà bị nửa điểm thương tổn, y lại không biết, chính là tâm tư này, đã chôn xuống mầm họa cho một hồi bi kịch của ngày sau.

Heát chính viên ãt tam thaáp tam chông

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Trong nháy mắt lại là xuân về hoa nở, Đại Phạm triều vào lúc này đã trải qua một hồi đại náo động, nhưng ra ngoài mọi người dự kiến chính là, một hồi soán vị đại loạn kinh thiên động địa như vậy, thế nhưng bị Long Triệt trong khoảnh khắc liền bình ổn xuống, mà nói đến công thần chính yếu, tự nhiên là Đại tướng quân Lí Trọng Quang .

Các triều thần đều đợi đến khi các Vương gia nhập ngục mới biết được chân tướng tất cả sự kiện, khi hiểu được Lí Trọng Quang cũng bất quá là một con cờ quan trọng do Hoàng Thượng bày ra, tất cả mọi người không khỏi vì sự trầm ổn cùng tàn nhẫn của Long Triệt mà giật mình, khí phách này, ngay cả Thủy hoàng đế trước đây, sợ cũng không vượt qua nổi. Nhưng lệnh đám người Lí Phong vui mừng chính là, Long Triệt thiếu niên anh tài, cũng không giống Tần Thủy Hoàng ngu ngốc bạo ngược như vậy, làm quân chủ mà nói, hần niên kỷ tuy nhỏ, nhưng thật sự xuất sắc cực kỳ.

Nhưng, Đại tướng quân Vệ Thanh Hồng trong sự kiện quan trọng này thế nhưng ngay cả mặt mũi đều không thấy xuất hiện, cũng thật khiến người khác khả nghi. Lí Phong ngầm cùng Phương Nguyên, Thái Khang nói qua, hoài nghi Vệ Thanh Hồng có phải bị Hoàng Thượng giam lỏng hay không, thậm chí đã sớm bị giết hại vân vân. Nhưng Thái Khang vẫn phủ nhận, chung quy nói khi hần tiến cung còn gặp được y, ngày qua thập phần thoải mái nhàn nhã, khuyên bọn họ không cần tự đứng gây chuyện, nói ra những lời làm Long Triệt tức giận. Lí Phong cùng Phương Nguyên vẫn cường chế những nghi vấn này không nói ra.

Lại nói Long Triệt, tự mình sạch sẽ lưu loát trừ bỏ vài vị hoàng thúc những kẻ uy hiếp lớn nhất đến hoàng vị của hần, lại thêm tỷ phu ngày đêm làm bạn bên cạnh, mặc dù không nói được lời nào tốt đẹp hay sắc mặt hòa hảo một chút, lại càng mạnh hơn so với trước kia sớm chiều tưởng niệm, thật sự là xuân phong đắc ý. Ngày hôm đó cùng Vệ Thanh Hồng ở tẩm cung nói chuyện phiếm, nói về việc hần thiết hạ đại kế như thế nào, làm cho các hoàng thúc hần nổi tâm mưu nghịch, rồi mới một lần thành công đắc ý mất gọn một lưới, trong móng Vệ Thanh Hồng có thể khen hần vài câu, bỗng nhiên có nha đầu báo lại nói thái hậu triệu kiến, hần cũng không biết có chuyện gì, nhưng mẫu hậu từ trước đến nay luôn mặc kệ hần, không hề lưu tâm đến, tùy tiện thay đổi y phục liền bước đi.

Cho đến khi tới Từ Phương cung, bá kiến Đoan Nghi rất hậu, đầu tiên là nhàn thoai vài câu việc nhà, thái hậu liền chuyển chuyển nói: “Hoàng nhi, nghe nói vài vị hoàng thúc của ngươi mưu quyền soán vị, đã bị ngươi hạ vào đại lao, chỉ chờ thẩm vấn rõ ràng, sau đó sẽ xử trảm đúng không?”

Long Triệt gật đầu nói: “Đúng vậy, hoàng thúc bọn họ sớm xem thường ta tuổi nhỏ, tâm hoài bất quĩ, hiện giờ cuối cùng sự bại, quốc pháp vô tình, hài nhi cũng cứu không được bọn họ.”

Đoan Nghi rất hậu trầm thanh nói: ” Hoàng thúc của ngươi tâm thuật bất chính, ai gia đã biết, nhưng từ sau khi ngươi kế vị, tỷ phu ngươi lại tinh minh như vậy, toàn tâm toàn ý phụ tá ngươi, đợi khi ngươi tự mình chấp chính, lại đem đại quyền tập trung lại, bọn họ hần đã sớm bỏ đi ý niệm này trong đầu, sao lại vào lúc này hưng binh tác loạn? Huống hồ ai gia nghe nói lúc Lí Trọng Quang kia cùng bọn chúng kết giao, cũng thập phần kích động bọn họ khởi sự, hiện giờ hần lại biến hóa nhanh chóng, thành công thần hàng đầu, có thể thấy được những thứ này đều trong kế hoạch của ngươi. Có cần ai gia nói, các hoàng thúc của ngươi dù không cố ý, cũng ngươi dụ bọn họ hành động hay không?”

Long Triệt bị mẫu hậu nói thẳng chân tướng ra, chỉ phải cười nói: “Mẫu hậu, hài nhi làm như vậy có cái gì sai lầm sao?”

Đoan Nghi thái hậu thở dài nói: “Ai, tuy nói bọn họ là bị trừng phạt đúng tội, nhưng ngươi cố ý nhử cho bọn họ mưu phản, cũng khó bỏ qua tội này, huống hồ bọn họ đều là thân nhân cùng ngươi huyết mạch tương liên, ngươi ắt phải xử lý nhẹ nhàng mới đúng.”

Long Triệt ung dung cười nói: “Bọn họ tâm hoài bất quĩ, vốn phải xử cực hình, tru di cửu tộc, hài nhi chỉ định bọn họ qua trăm thủ, xét nhà diệt tam tộc, đã là thập phần đích khoan hậu. Mẫu hậu còn muốn hài nhi làm thế nào đây?”

Đoan Nghi thái hậu trầm mặc, sau một lúc lâu bỗng nói: “Đúng rồi, ta nghe nói tỷ phu ngươi gần nhất ở trong cung dưỡng bệnh, y rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là bệnh thập phần nguy kịch sao? Nếu không sao chuyện lớn như vậy, mà không thấy y ra mặt chủ trì?”

Long Triệt sắc mặt khẽ biến, vội bồi cười nói: “Tỷ phu lúc trước chinh chiến nhiều năm, nội tạng đều bị tổn

hại, lần trước gặp chuyện y lại sớm dọn ra cung, không chịu hảo hảo nghỉ ngơi, rốt cuộc làm thành bệnh nặng, may mà có các thái y ân cần xem xét, hiện giờ sinh mệnh đã không còn ngại nữa.”

Đoan Nghi thái hậu chú mục nhìn hấn thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười cười nói: “Nếu như thế, người đi đi, ai gia cũng không còn chuyện gì.” Long Triệt chỉ lo đứng dậy cáo từ. Vì vậy đã không chú ý tới ánh mắt đau lòng của thái hậu cùng hai hạt châu lệ lăn tròn nơi hốc mắt.

Khi trở lại tẩm cung, sắc trời đã tối xuống, cùng Vệ Thanh Hồng dùng xong cơm. Long Triệt thừa dịp thời tiết ấm áp, đẩy cửa sổ ra cho trong phòng thêm chút không khí mới mẻ, không ngờ một mùi hoa xông vào mũi, trong viện như được rải đầy một đĩnh ngân phần sáng ngời. Ngẩng đầu nhìn, nguyên lai tối nay trăng tròn, quang hoa sâu thẳm phát ra mạnh mẽ, thật xứng với hoa cỏ cây cối dưới ánh trăng, quả nhiên là một hảo cảnh trí. Không khỏi nổi lên hứng thú, mệnh Liên Hương ở trong viện bố trí, nơi này cùng Vệ Thanh Hồng khoác lên một kiện ngoại y, huề nhau ra ngoài ngắm trăng.

Vệ Thanh Hồng can bản không muốn tùy tâm hấn, nhưng thấy hấn hưng trí cực hảo, thăm nghĩ sao không nhân cơ hội này khuyên nhủ lần nữa. Cho đến nhìn thấy cảnh hoa hảo nguyệt viên (trăng tròn hoa thắm), mới chợt nhớ đến một chuyện, thản nhiên cười nói: “Cảnh đẹp như vậy, thật làm cho ta nhớ đến hai câu thơ, là hai câu thơ đầu tiên ta học, là do tỷ tỷ người a.”

Long Triệt từ khi giam lỏng y, thì chưa từng thấy y cười, lúc này chợt thấy y cao hứng như thế, không khỏi tâm hoa nở phóng (vui vẻ), vội hỏi là thơ gì, đã thấy Vệ Thanh Hồng xuất thần trong chốc lát, rồi mới sâu kín ngâm ra: “Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vi ly nhân chiếu lạc hoa.” Vừa dứt lời, liền nghe “Ba” đích một tiếng, nhìn lại, nguyên lai là Liên Hương mang vào hai chén trà, toàn bộ đã rơi xuống đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn phía Vệ Thanh Hồng, sắc mặt cũng kinh nghi bất định.

Heát chính vaên ñeã tam thaäp tòu chöông

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Vệ Thanh Hồng thật bị phản ứng của nàng hù dọa, vội hỏi xảy ra chuyện gì. Liên Hương lúc này mới phục hồi tinh thần, miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, chỉ là nô tỳ thấy cảnh trí tối nay đẹp đến vậy, Đại tướng quân sao lại ngâm ra một câu thơ thê lương vậy, chẳng phải là sát phong cảnh hay sao?”

Long Triệt không đồng ý nói: “Haiz, Liên Hương, người nghĩ cái gì vậy? Hai câu thơ này ý cảnh thập phần tuyệt đẹp, chỉ có người nghĩ nhiều như thế thôi.”

Vệ Thanh Hồng gật đầu nói: “Đúng vậy, hai câu thơ này ý cảnh quả thật là cực kỳ tuyệt đẹp, nhưng cũng thập phần thê lương. Nhớ ngày đó, ta đôi thi thư cái gì cũng không hiểu, tỷ tỷ người dạy cho ta vốn là một thủ hoàn chỉnh, người cũng biết ta về mặt này vốn không thể dụng tâm, bởi vậy đã quên hai câu đầu, hiện giờ nghĩ đến, câu thơ còn ở, mà công chúa đã sớm đi xa nhiều năm. Cũng như mọi chuyện trên thế gian này, bình thường nhìn qua rất tốt đẹp, thế nhưng đổi lại chỉ là một kết cục bi thương. Cuối cùng chỉ còn lại một bóng trăng lạnh tuyệt, thê lương chiếu hết mọi thăng trầm của nhân gian.”

Long Triệt khụ một tiếng, thâm tình nói: “Tỷ phụ ý tại ngôn ngoại ta hiểu được, bắt quá chuyện của người ta, không phải ta chỉ nghĩ đến sự tốt đẹp, ta đã tính toán qua, lấy tính tình của người, nếu cho người làm hoàng hậu của ta, đại khái không quá có thể. Không bằng điều hòa một chút, người lấy cố dưỡng bệnh ở lại trong cung với ta, ngẫu nhiên cũng có thể hồi phủ trong coi, người muốn vào triều tham chính, cũng không sao a, chỉ cần tỷ phụ ngăn vạ lần dừng ly khai ta, nếu không ta thất hồn lạc phách, có thể biến thành bộ dáng gì ngay cả bản thân ta cũng không biết nữa, tỷ phụ, người không hy vọng thái bình thịnh thế phụ hoàng vất vả đổi lấy phải hủy trong tay ta đúng không, như vậy người chẳng phải càng không còn mặt mũi đi gặp bọn họ hay sao?”

Vệ Thanh Hồng thấy hấn vẻ mặt khờ dại, ánh mắt trong lúc đó lộ vẻ tự tin, không khỏi thở dài, giống như trước vuốt đầu hấn nói: “Triệt nhi a, người chẳng lẽ không hiểu cái đạo lý ‘chuyện trong thế gian này tám phần mười là không như ý người’ hay sao? Người giam lỏng ta trong cung cấm, chỉ là vì làm những chuyện dơ bẩn không chịu nổi này, cứ nhử cứ chi, người cho là có thể giấu giếm được bao lâu? Tục ngữ nói ‘trên

đời này không có cơn gió nào không bay qua tường’, một khi để cho mọi người đều biết, người phải làm sao để kết thúc đây? Người có từng nghĩ tới chưa?”

Long Triệt hừ một tiếng, giữa mi mục đột nhiên nổi lên một cỗ sát khí, bá đạo nói: “Bọn họ biết thì đã làm sao? Ta không biết đây là chuyện dơ bẩn gì, ta sẽ quang minh chính đại cùng người chung một chỗ, người khác thích nói thế nào thì nói như thế. Dù cho là mẫu hậu, đến lúc đó ta nói với nàng là ta bức người, nàng cũng chẳng thể bức người ra sao. Tỷ phu, một đêm nguyệt minh phong thanh (trăng sáng gió mát) thế này, người lại ở đây lo sợ không đâu, chẳng phải cô phụ cảnh xuân hoa thu nguyệt sao.” Nói xong kéo Vệ Thanh Hồng qua, đặt lên môi y một nụ hôn thâm tình. Hắn gần đây mặc dù không dám buộc tỷ phu cùng mình hoan hảo, nhưng những thứ mờ ám thì lại làm không ngừng, tự mình an ủi bản thân nói: mặc dù không ăn được bữa lớn, nhưng ngẫu nhiên có cháo loãng ăn sáng cũng không tồi, hưởng hồ chi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, rồi sẽ có một ngày ăn được bữa lớn.

Vệ Thanh Hồng nào biết suy nghĩ của hắn, chỉ vì Long Triệt từ sau đêm đó, thật thu liễm rất nhiều, càng thêm ôn tồn săn sóc, ngay cả bản thân y cũng vô pháp kiên quyết làm khó xử hắn, bởi vậy mới dung túng những cử chỉ ngẫu nhiên làm càn này.

Đêm nay thời gian khá ngọt ngào, đợi trăng lên đỉnh đầu. Liên Hương hầu hạ hai người bọn họ quay về tẩm cung nghỉ ngơi, nàng như bình thường, ở gian ngoài nghỉ tạm. Nằm trên giường trần trọc qua lại, trong đầu lại nhớ đến lời đêm nay của Vệ Thanh Hồng cùng với một chuyện của mười hai trước, càng nghĩ càng thấy bất an.

Kỳ thật một câu thơ “Đa tình” này, từ lúc nàng bảy tuổi đã nghe qua. Thời điểm đó nàng vẫn là một tiểu cô nương, chẳng hề được đọc sách, chỉ vì mẫu thân nguyên là cung nữ của hoàng hậu, sau khi lập gia đình vẫn thường xuyên vào cung thỉnh, vẫn an, có khi cũng dẫn theo nàng. Hoàng hậu thấy nàng thông minh lanh lợi, được mẫu thân nàng đồng ý, liền cho nàng vào cung, hầu hạ bên cạnh tiểu thái tử.

Như thế qua mấy tháng, chợt có một ngày, trong cung đến một vị cao tăng nước khác, nhìn thấy Long Triệt, thâm dĩ vi dị (kì dị, sâu sa, lạ thường...), đối Hoàng Thượng ngay bên cạnh nói: “Người này quý khí bức thiên đình, giữa trán khí thế như hồng, tương lai tất là một vị thiên tử bất phàm, chẳng những có thể gìn giữ Đại Phàm cơ nghiệp muôn đời, càng có thể kiến lập công lao thiên thu vạn đại.” Hoàng Thượng nghe vậy, tự nhiên cao hứng. Nàng cũng thật thay Long Triệt vui vẻ. Lại thấy cao tăng kia tinh tế quan sát tỉ mỉ Long Triệt chỉ có năm tuổi lần nữa nói: “Tuy rằng hắn cả đời mọi chuyện viên mãn, nhưng chỉ có tình một chữ, đắm chìm quá sâu, lại không thể tính toán kỹ càng để phá ra, ai, đáng tiếc a đáng tiếc, kiếp số ngập đầu có thể bình an vượt qua hay không, chỉ nhìn tạo hóa của hắn.” Nói xong lại lắc lắc đầu, chậm thanh ngâm: “Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vi ly nhân chiếu lạc hoa. Ai, đáng thương a đáng thương.”

Việc này Long Triệt tự nhiên sớm đã quên, nhưng với Liên Hương ký ức lại thủy chung vẫn còn mới mẻ, lúc ấy Hoàng Thượng hỏi cao tăng làm sao mới tránh được kiếp nạn này, cao tăng lại nói những chuyện này đã là định mệnh, không ai có khả năng vấn hồi, tránh cũng không thể tránh. Đã rất nhiều năm trôi qua, nàng chưa từng quên về mặt tiếc hận đau lòng của cao tăng khi đó, tuổi tác dần dần lớn hơn, Long Triệt đã không còn tin cái gọi là định mệnh, nàng cũng không để ở trong lòng. Ai ngờ đêm nay Vệ Thanh Hồng bỗng nhiên nhắc tới, không khỏi khiến nàng nhớ đến chuyện trước đây. Trong lòng bỗng nhiên liền ầm ầm có dự cảm điềm xấu.

Heát chính viên ã tam thaáp nguô chông

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Vào lúc cảnh xuân rực rỡ, ôm được người yêu thương, bản khoản cũng đã trừ bỏ, Long Triệt khoảng thời gian này thật sự là xuân phong đắc ý. Một ngày sau khi tảo triều, Lí Phong hòa Phương Nguyên đi vào thư phòng kiến giá, nhân cười nói: “Hoàng Thượng, mấy ngày này khí hậu ấm áp, hoa viên của thần mặc dù không bằng Ngự hoa viên, nhưng cũng có nhiều loại kỉ chu danh chủng (cây cỏ quý hiếm), hiện giờ tất cả đang nở rộ, thần cả gan, muốn mời Hoàng Thượng đến thưởng thức, không biết thần có được vinh hạnh này chăng?”

Tự Vệ Thanh Hồng bị giam lỏng tới nay, bọn Lí Phong vẫn chưa từng giống dĩ vãng bào căn vắn để (chuyên sâu tìm hiểu, bởi móc..), bởi vậy Long Triệt thập phần vui mừng hân có thể “Thức thời” như thế, lại nghe hân nói vậy, không chút do dự đã đáp ứng. Trở lại trong cung muốn Vệ Thanh Hồng cùng đi. Nào biết bị y thẳng thừng từ chối, không khỏi có chút buồn bã mất mát. Nhưng nghĩ lại, như vậy cũng tốt, y không đi cũng tránh khỏi bị đám người Lí Phong hỏi đông hỏi tây, càng thêm xấu hổ. Bởi vậy cũng không cưỡng cầu, chọn một ngày trời trong nắng ấm, hân mang theo thị vệ Hướng Dương đến trước Tể tướng phủ, để lại Liên Hương trong cung chiếu cố Vệ Thanh Hồng.

Nguyên lai Vệ Thanh Hồng từ một tên quân tiền tiểu tốt đến vô hạn phong quang hôm nay, một đường mà đi, đều là có sự quan tâm của Lí Phong lão Tể tướng này, y đối hân kính như nghiêm phụ. Y bị Long Triệt giam lỏng, buộc làm loại chuyện nghịch thiên loạn luân, tự nghĩ không mặt mũi nào gặp lại vị cựu thần như từ phụ kia, cho nên kiên quyết từ chối không đi. Đợi cho đoàn người Long Triệt rời đi, Liên Hương cùng y ngồi một mình trong cung, thấy nha đầu mình thường vô cùng thông minh nay lại mang vẻ mặt trầm tư, không khỏi cười hỏi: “Người làm sao vậy? Có việc gì khó nghĩ hay sao?”

Liên Hương nhìn y, do dự một lúc lâu sau, mới quả quyết nói: “Đại tướng quân, người từ trước đến nay luôn sáng suốt, chẳng lẽ không cảm thấy việc hôm nay rất kỳ hoặc sao?”

Vệ Thanh Hồng ảm đạm cười nói: “Có cái gì kỳ hoặc? Bất quá là đến nhà thần tử ngồi một chút thôi, chuyện này cũng đâu có gì, ngược lại còn xúc tiến quân thần hòa hợp, có gì không thể chứ.” Nói xong ánh mắt dời về phía hoa cảnh trong vườn, khe khẽ thở dài.

Liên Hương lắc đầu nói: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy, Đại tướng quân trong lòng thật sự nghĩ như thế sao? Nô tỳ thấy ngài tối rõ ràng tính tình của Lý đại nhân. Hân xưa nay cẩn thận, lại không thạo những hành động xu nịnh, sao lại bỗng nhiên thỉnh Hoàng Thượng đến nhà hân ngắm hoa. Hoàng Thượng xuất hành, là chuyện có bao nhiêu nguy hiểm? Đừng nói chuyện ám sát tại đào hoa ao lần đó, dù cho không có, hân cũng nên hiểu nếu Hoàng Thượng ở trên đường hoặc tại quý phủ hân có gì sơ xuất, đó là tội sao trăm, hân sao có thể hồ đồ như thế, chủ động muốn Hoàng Thượng đến đó? Trong chuyện này có mục đích gì, Đại tướng quân người không lo lắng chút nào sao?”

Vệ Thanh Hồng thu hồi ánh mắt, chú mục nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên cười nói: “Hảo nha đầu, lại là có một tâm can thủy tinh thông minh lanh lợi như thế, người nếu thông minh vậy, cũng nên biết Lý đại nhân sẽ tuyệt không đối Hoàng Thượng bất lợi, ta tin tưởng hân so với tin tưởng bản thân ta càng nhiều hơn, sao người cứ cố tình phải nghĩ đến phương diện không tốt thế.”

Liên Hương nói: “Ta thật không lo lắng Lý đại nhân sẽ đối Hoàng Thượng bất lợi, ta chỉ là suy nghĩ không ra dụng ý hân làm như vậy, tựa hồ là muốn dẫn Hoàng Thượng rời cung, nhưng nếu Hoàng Thượng rời cung, hân cũng muốn theo bồi, vậy đâu thể đến gặp Đại tướng quân, vậy hân lại có mục đích gì?”

Vệ Thanh Hồng tâm thần chấn động, vạn không ngờ tới Liên Hương lại thông minh đến tận đây, không khỏi đối nàng nhìn với cặp mắt khác xưa, đang muốn nói chuyện, chợt thấy một tiểu nha đầu hoang mang rối loạn vội chạy tới nói: “Liên Hương tỷ tỷ, nô tỳ vừa rồi thấy thái hậu một hàng hướng đến đây, Đại tướng quân cùng tỷ tỷ nhanh chuẩn bị tiếp giá đi.”

Liên Hương cả kinh dựng lên, kinh nghi bất định (kinh ngạc nghi ngờ) nói: “Hoàng Thượng vừa mới rời cung, thái hậu sao lại đến ngay phía sau.” Nói chưa xong, thân thể chấn kinh, nhìn về phía Vệ Thanh Hồng, thấy y vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, trong ánh mắt lại để lộ ra một tia bi thương, không khỏi thất thanh nói: “Chẳng lẽ chính là vì chuyện này? Lý đại nhân dẫn Hoàng Thượng rời cung, là muốn cho thái hậu đến gặp Đại tướng quân, ngài, ngài sớm đoán được đúng không?”

Vệ Thanh Hồng cười khổ một chút, trầm thanh nói: “Nên đến sẽ phải đến, ta sớm đã nói cho Triệt nhi, trên đời này không có cơn gió nào không bay ra tường. Liên Hương, đừng đứng đây nữa, chuẩn bị tiếp giá thôi, nhớ kỹ, chút nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì, người không được phép xen vào, nghe rõ chưa?”

Liên Hương vội la lên: “Nhưng Đại tướng quân, thái hậu nhất định là đến đây vì ngài, nàng tuy rằng sủng ái nữ tể (con rể) như ngài, nhưng nếu hiểu lầm, cũng tuyệt không dễ dàng khoan nhượng loại chuyện này. Ta thấy nàng hôm nay đến chính là vì vấn tội mà đến. Đại tướng quân, vì tánh mạng cùng sự thanh bạch của ngài, tốt hơn là nên phái người tìm Hoàng Thượng về. Để hân nói rõ ràng đi.”

Vệ Thanh Hồng chỉnh lại thần sắc, trịnh trọng nói: “Chớ có nói bậy, việc này ta có tính toán, ai cũng không được đi quấy rầy Hoàng Thượng, về phần thái hậu ta tự có chừng mực, chuẩn bị tiếp giá.” Nói xong chỉnh trang lại y sam, ngẩng đầu đi ra tẩm cung, quả thấy đoàn người rộn ràng nhốn nháo cách đó không xa, vây quanh Đoan Nghi thái hậu hướng tẩm cung mà đến. Phút chốc đã đến trước mặt, y tâm trạng đau thương, nặng nề quỳ xuống đất, trầm thanh nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Đoan Nghi thái hậu cũng không giống bộ dáng bình thường, chỉ chú mục nhìn y, trong mắt ẩn ẩn ngấn lệ, càng nhiều là thần sắc ngưng trọng lạnh lùng, thật lâu sau mới nói: “Đứng lên đi, có chuyện gì vào phòng nói sau.”

Heát chính viên nề tam thaáp luïc chõông

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Lập tức ba người bước vào phòng, Đoan Nghi thái hậu mệnh những người khác lui ra, độc lưu Liên Hương ở bên, lúc này mới ngồi xuống giân giữ nhìn Vệ Thanh Hồng nói: “Chuyện người cùng Triệt nhi, ai gia đã biết hết, người còn gì muốn nói?”

Tuy rằng sớm đã có chuẩn bị, nhưng vừa nghe đến lời này, Vệ Thanh Hồng trong lòng vẫn nhịn không được nhảy một chút, trên mặt lại không chút nào biến sắc, trầm thanh nói: “Thần không côm lời nào để nói.”

Đoan Nghi thái hậu giân dữ, vỗ án đứng lên nói: “Người còn mặt mũi nói vậy sao, tiên hoàng trước khi lâm chung căn dặn người thế nào? Muốn người hảo hảo dạy Triệt nhi, nhưng người đã dạy hần cái gì đây? Cố gắng dạy hần những chuyện hồi *** hồi đạo (dụ đồ kẻ khác gian ***), ô trọc bất kham này sao, người là tỷ phu của hần a, sao không chịu thay hần suy nghĩ một chút, còn dụ đồ hần cùng người làm ra chuyện đáng khinh này, truyền ra ngoài, người cùng hần còn có thể diện gì nhìn người trong thiên hạ, lãnh đạo chúng thần tử đây?”

Liên Hương vừa nghe lời này, trên mặt không khỏi biến sắc, tình thế cấp bách nói: “Thái hậu. . . .” Một câu còn chưa xong, sớm bị Vệ Thanh Hồng lạnh lùng trừng, những lời muốn nói nhất thời không thể nói ra. Nhưng Đoan Nghi thái hậu lại chuyển hướng về phía nàng, trầm thanh nói: “Thế nào? Người có chuyện muốn thay Đại tướng quân nói sao? Hay là muốn nói loại chuyện này là do Triệt nhi bức bách tỷ phu hần làm? Ai gia nói oan cho hảo nữ tể của ta?”

Chưa đợi Liên Hương trả lời, Vệ Thanh Hồng đã cướp nói: “Thái hậu vạn lần chớ nói như vậy, hết thảy tội nghiệt đều do thần dựng lên, là thần dụ đồ Hoàng Thượng, tất cả tội danh trừng phạt, đều do thần một người gánh vác, chỉ cầu thái hậu niệm Hoàng Thượng tuổi nhỏ, bị thần xúi giục, lại là thân sinh nhi tử của thái hậu, không cần đem việc này truyền ra, giữ gìn thanh danh của hần, thần chết cũng không oán.”

Y vừa nói ra lời này, Liên Hương như bị ngũ lôi oanh đỉnh, chấn ngốc tại chỗ, lại nghe Đoan Nghi thái hậu lúc này hừ mạnh một tiếng, cười lạnh nói: “Ai gia cũng nghĩ như vậy, Triệt nhi tuổi còn nhỏ, nếu không có người dạy những thứ hạ lưu này nọ, hần từ đâu biết được chứ?” Nói xong lại nhìn Liên Hương nói: “Người là người bên cạnh hần, cũng không biết ngăn cản, thật sự là quá thất trách, sau này không được có những sơ sẩy như vậy nữa, nếu không lấy tử tội luận xử.”

Những lời này lại làm Liên Hương hồn phi phách tán, lời thái hậu, rõ ràng là muốn trí Vệ Thanh Hồng vào chỗ chết, quay đầu nhìn về phía Vệ Thanh Hồng, chỉ thấy y sắc mặt bình tĩnh, hiển nhiên là sớm dự đoán được sẽ có kết quả như vậy. Lập tức rút cuộc bất chấp tất cả, quỳ xuống muốn phải bảm báo thật tình, chợt thấy Vệ Thanh Hồng xoay người lạnh lạnh nhìn về phía nàng, gần từng chữ: “Liên Hương, người còn không tạ ơn, việc sau này trách nhiệm trọng đại, người cũng không nên khiến danh dự thánh minh của Hoàng Thượng bị chút tổn hại nào, nếu không ta thành quỷ cũng không sẽ bỏ qua cho người.” Nói xong nhẹ nhàng lắc đầu.

Việc đã đến nước này, Liên Hương mới hiểu được y sớm quyết tâm hy sinh bản thân bảo toàn danh dự cho Long Triệt, không khỏi lệ rơi đầy mặt, bản thân thầm nghĩ: thái hậu cùng Đại tướng quân mặc dù là chí

thân, nhưng dù sao so với hài tử của mình cũng kém một tầng, cho dù nói ra sự thật, nàng vì tương lai Hoàng Thượng, cũng không tất dung Đại tướng quân lại. Ta nếu đem sự thật nói ra, chẳng những là làm chuyện vô bổ, ngược lại phá hủy thanh danh Hoàng Thượng, lãng phí một phen khổ tâm này của Đại tướng quân, ta nếu không nói ra sự thật, đời này kiếp này, lương tâm liệu có được an bình chăng. Trời ạ, ta rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây.

Nàng nơi này lòng nóng như lửa đốt, hoàng thái hậu cũng đã lã chã rơi lệ, ngôn ngữ chậm dần, nước nỏ nói: “Thanh Hồng, người sao có thể hồ đồ như vậy, người có lỗi với công chúa hài nhi của ai gia thì thôi, sao lại dạy dỗ Triệt nhi thành cái dạng này. Những năm gần đây, người đứng giữa các vị Vương gia khổ tâm chu toàn, tận tâm phụ tá Hoàng Thượng, những chuyện này ai gia đều biết, cũng cảm kích người, ai ngờ người lại là vì cái mục đích đáng xấu hổ như thế. Hiện giờ người còn làm ra loại chuyện này, người bảo ai gia làm sao dung người tiếp tục sống trên đời đây, tiếp tục mê hoặc Triệt nhi đây, người. Người. Người thật sự làm cho ai gia thất vọng rồi.”

Một lời này, Vệ Thanh Hồng nghe như tim như bị đao cắt, thật lâu sau mới trầm tĩnh nói: “Nhi thần cô phụ phụ hoàng mẫu hậu, còn cả công chúa sớm thệ, càng đối Đại Phạm triều phạm vào tội lớn tày trời, chuyện tới bây giờ, nhi thần không còn gì để nói, mặc cho thái hậu xử trí, dù cho thiên đao vạn quả, cũng không có nửa câu oán hận.”

Đoan Nghi thái hậu vừa đau vừa khóc, đứng dậy nói: “Người đã nói như thế, tình mẫu tử của người ta cắt đứt từ đây, người dù sao cũng là Đại tướng quân, có công với Đại Phạm triều, ai gia sao có thể xem nhẹ sinh tử của người, người. vậy mặc cho số phận đi, xem có tạo hóa của người vậy.” Nói xong che mặt mà đi. Thật làm Liên Hương có chút ngoài ý muốn, thâm nghĩ thái hậu đến tột cùng là suy nghĩ cái gì.

Vệ Thanh Hồng cũng thấy kỳ quái, nề hà tâm loạn như ma, làm sao cũng không đoán ra dụng ý của thái hậu, suy sụp ngã vào trên giường, cơm trưa chẳng màng đụng vào. Liên Hương chỉ gấp gáp chờ Long Triệt trở về thương lượng, ngặt nỗi Vệ Thanh Hồng không cho nàng rời khỏi bên người nửa bước, biết nàng chắc chắn sẽ phái người thông báo Long Triệt. Cứ thế cho đến khi sắc trời tối xuống, Long Triệt vẫn không quay lại, dự cảm xấu trong lòng nàng càng nồng hậu hơn, trong lúc đang lo âu, chợt thấy một thái giám trong cung thái hậu đi tới, miệng nói phụng thái hậu ý chỉ, ban cho Đại tướng quân một chén bổ thang. Cũng mệnh mọi người lui ra, ngay cả Liên Hương cũng không cho ở lại.

Liên Hương là người thông minh, sớm biết hàm ý, sợ tới mức hồn bay lên tận trời cao, vội vàng lui ra, đang muốn, tìm người đến Tể tướng phủ, chợt thấy Hướng Dương về đến, vẻ mặt khó hiểu nói: “Kỳ quái, sao lại giống như vậy?” Nhìn thấy Liên Hương, vội cười nói: “Người sao lại ra ngoài, không ở bên trong hậu hạ. Ta vừa rồi thấy một tiểu thái giám, thập phần giống ý trung nhân của ta, không biết tỷ tỷ có thể thay ta hỏi thăm một chút là người nào không, ta hảo chiếu theo dáng người của y làm cho tiểu gia khóa kia một bộ y phục.”

Heát chính viên ã tam thaáp thaát chõong

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Liên Hương lúc này làm sao rảnh quản chuyện này cho hần, chỉ giữ hần vội vàng hỏi: “Hoàng Thượng đâu? Người đang làm gì?”

Hướng Dương cười nói: “Hoàng Thượng sớm say, Lý tướng quân bồi ở bên cạnh hần, nhưng người cũng không quên Đại tướng quân, đặc biệt lệnh ta hỏi cung xem y có gì cần phân phó không, nếu không có, có thể đêm nay người sẽ qua đêm trong Tể tướng phủ, ta cũng vì cái này mà chạy trở về.”

Đến tận đây sự tình dĩ nhiên sáng tỏ, Liên Hương chỉ tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi, đang muốn lớn tiếng làm cho hần nhanh đi mang Long Triệt mang về, chợt nghe trong phòng một tiếng gọi lại nói: “Liên Hương, người vào đi, nói cho Hướng thị vệ, ta không có chuyện gì, Triệt nhi dù sao cũng là thiếu niên tâm tính, làm cho hần hảo hảo ngoạn cả đêm đi.”

Trong bóng đêm, Hường Dương cũng không nhìn thấy sắc mặt bi thương của Liên Hương, vọng vào phía trong cao giọng cười nói: “Đại tướng quân đã nói như vậy, ta có thể yên tâm trở về rồi.” Lại cúi đầu bồi cười hướng Liên Hương nói: “Tỷ tỷ tốt xấu cũng đừng quên chuyện của ta, nhớ giúp ta hỏi thăm a.” Nói xong bước đi, chỉ chốc lát sau liền biến mất trong bóng đêm thăm thẳm.

Liên Hương lúc này mất hết can đảm, kéo chân vào trong phòng, thái giám của cung thái hậu sớm không còn bóng dáng, nàng thấy Vệ Thanh Hồng mỉm cười tựa vào tháp, trong lòng đau đớn khôn nguôi, hai giọt châu lệ sớm lăn xuống dưới, nước nở nói: “Đại tướng quân, ngài vì sao. Vì sao không cho Hoàng Thượng trở về? Chỉ cần hẩn về, ngài.”

Vệ Thanh Hồng thản nhiên cười nói: “Nha đầu ngốc, người thường ngày thông minh, hôm nay sao hồ đồ vậy? Người nói Triệt nhi trở về làm gì? Cùng mẫu hậu hẩn tranh cãi một hồi, nói là hẩn bức ta làm theo sự chi phối của hẩn sao? Rồi để cung nhân gièm pha Hoàng Thượng thế nhưng bức bách thần tử loạn luân tương gian truyền ra cho mọi người đều biết sao? Liên Hương, người biết ta sẽ không cho phép chuyện này phát sinh, cho dù tan xương nát thịt, cũng tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào hủy đi thanh danh của Hoàng Thượng. Ha hã, thanh danh của Vệ Thanh Hồng nào có đáng gì? Chỉ cần có thể làm cho Triệt nhi lưu danh sử sách, thì ta đây gánh lấy tiếng xấu muôn đời thì có hề gì?”

Liên Hương trong lòng kịch chấn, hiểu được y nếu không phải tự biết hẩn phải chết, tuyệt sẽ không thẳng thắn thành khẩn thống khoái nói ra tâm ý của mình. Vội lệ rơi đầy mặt quỳ xuống nói: “Đại tướng quân, nô tỳ hiểu được một phen khổ tâm của ngài, nhưng. nhưng nếu ngài ra đi như thế, ngài muốn Hoàng Thượng làm gì đây? Không bằng. Không bằng gọi Hoàng Thượng về, cứu ngài rồi sau đó nghĩ một biện pháp khác.”

Vệ Thanh Hồng lắc đầu nói: “Sau khi cứu ta, còn nghĩ được biện pháp gì nữa? Hẩn là hoàng đế. Nếu để hẩn vì ta mà sinh lòng thoái lui, không bằng ta chết đi, để hẩn không còn lo lắng nữa.” Nói xong ôn nhu nhìn về phía Liên Hương nói: “Còn nữa, người khi nào nghe nói Hạc Đình hồng có giải được vậy? Triệt nhi đã trải qua cái chết của phụ hoàng hẩn, ta sao nhẫn tâm nhìn hẩn tuổi còn nhỏ, lần nữa đối mặt với một hồi sinh ly tử biệt?”

Liên Hương rơi lệ đầy mặt, tê thanh nói: “Hoàng Thượng mặc dù hiện tại không biết, thì có thể giấu hẩn được bao lâu? Hẩn bị kích động hồi cung, lại phải đối mặt với một việc tàn khốc như vậy, huống hồ ngay cả gặp mặt ngài lần cuối cũng không thành, Đại tướng quân, ngài nói hẩn làm sao chịu nổi? Hẩn chỉ là. . . chỉ là một hài tử mười bảy tuổi a.”

Vệ Thanh Hồng ánh mắt dời về phía phương xa, mượn ánh sáng mong manh của chúc quang (nến) có thể thấy trong mắt y ánh lên long lanh, thật lâu sau ôn nhu nói: “Liên Hương, đừng khóc, Hoàng Thượng hẩn. Hẩn sẽ phải trưởng thành trải qua chuyện này, hẩn hẩn càng thành thực hơn. Ai, thân là đế vương, có được quyền lực vô thượng. Thường luôn nghĩ mọi chuyện sẽ theo ý mình. Bởi vậy trong lịch sử có đủ loại quân chủ vì lạm dụng quyền lực mà mất nước. Thương Trụ vương, Tùy Dương đế, kỳ thật căn bản đều là người hùng tài đại lược, chỉ tiếc để cho quyền lực làm hại bọn họ. Bởi vì trước mắt như ý, thì đã không màng nghĩ hậu quả nguy cơ của ngày sau, chung quy rơi xuống kết cục quốc phá nhân vong (nước mất, người chết). Hiện giờ Triệt nhi lại cố chấp với ta như vậy, có khác gì bọn họ? Chỉ mong lần này ta ra đi, có thể khiến hẩn hiểu được đạo lý này, sử dụng thật tốt quyền lực trong tay mình, tạo phúc cho dân chúng thiên hạ, khiến giang sơn Đại Phàm ta thiên thu vạn đại, thì ta dưới cửu tuyền cũng cảm kích trời xanh.”

Liên Hương đến nay mới hiểu được nỗi khổ tâm của Vệ Thanh Hồng, nhớ tới những chuyện dĩ vãng, tìm lại như bị đao cắt, chợt thấy góc miệng y chảy xuống một dòng tơ máu, trên mặt mồ hôi lạnh nhỏ giọt, biết được tính phát tác. Chuyện tới trước mắt, ngay cả nàng dù thông minh lanh lợi, cũng không tránh được kích động thất thố, quỳ đến bên Vệ Thanh Hồng, chỉ nói một câu: “Đại tướng quân.” , rồi cuộc nói không ra lời.

Vệ Thanh Hồng hô hấp đã dần dần mỏng gấp, trùi mền vuốt tóc Liên Hương, hòa nhã nói: “Nha đầu ngốc, đừng khóc. Hãy nghe ta nói, nơi này có một phong thư, đợi ta đi rồi giao cho Hoàng Thượng, nhớ lấy nhất định phải giao vào tay hẩn. Không cần lắm. Ai, nhân sinh trăm năm, chung quy cũng phải chết. Ta tuy chỉ sống 27 năm, lại hưởng hết mọi thứ, huống chi còn có người một thông minh nha đầu như vậy tự mình tiến đưa ta, cả đời này cũng không tính uống phí.”

Liên Hương thấy y sắc mặt dần dần chuyển trắng, trong miệng máu tươi ngày càng nhiều, nước mắt lại rơi như mưa. Chợt thấy y giãy giụa đứng lên, lập tức đỡ lấy, cùng y từng bước đi đến cạnh song cửa, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vầng trăng tròn cao cao treo trên bầu trời, ánh trăng như bạc tỏa ánh sáng khắp muôn nơi. Ánh trăng vào nơi có hoa, thê mĩ nói không nên lời. Vệ Thanh Hồng nở nụ cười, thở dài: “Tôi nay cảnh trí như đang chế giễu con người, sao lại giống hệt như đêm đó. Chỉ tiếc.”

Liên Hương biết y nhớ đến đêm mười lăm trăng tròn cùng Long Triệt ngắm trăng, càng khiến người ta ruột gan đứt từng khúc. Vệ Thanh Hồng hơi thở yếu dần, miễn cưỡng vươn tay nhặt lấy một đóa hoa trên song cửa, tựa vào người Liên Hương, gần từng tiếng run giọng nói: “Đa tình. Chích hũ. Xuân đình nguyệt, do vị. Ly nhân. Chiều lạc hoa. Ai, do vị ly nhân.” Nói chưa xong, đầu đã chậm rãi buông xuống, một giọt lệ lăn tròn tràn ra khóe mắt, vẽ ra một nét đường cuối cùng trên khuôn mặt như ngọc, lại trùng hợp rơi lên đóa hoa.

Liên Hương tim gan như nứt ra, ôm lấy Vệ Thanh Hồng khóc rống không thôi, đến cuối cùng một giọt lệ cũng không chảy ra được nữa, cả người ngược lại như không có cảm giác. Cho đến khi thân thể kia dần dần lạnh xuống, cúi đầu nhìn Vệ Thanh Hồng, thấy y thần sắc an bình, tựa như bình thường, trên người y phục đã được thay đổi từ trước, hẳn nhiên là sớm chuẩn bị chịu chết. Thế là nước nỡ đưa y đặt nằm lên ghế gần trước cửa sổ, chậm rãi đi tìm chiếc áo choàng đỏ thẫm đã tùy Vệ Thanh Hồng Nam chinh bắc chiến, màu sắc sớm không còn tươi diễm như trước, nhẹ nhàng khoác lên người y, như tượng trưng cho chiến công hiển hách của y.

Lúc này trời đã sáng dần, Liên Hương vẫn yên lặng canh giữ bên xác chết, chợt nghe một tiếng bước chân quen thuộc vang lên, biết Long Triệt trở về, càng thêm tâm toái thần thương (tâm như bị nát, thần như bị thương), vài bước đi ra trước cửa cung, chỉ thấy Long Triệt mặt mày hớn hờ, trước cười hỏi: “Tỷ phu còn đang ngủ sao? Đêm qua đã ăn cái gì?” Một câu chưa chĩnh, thấy thần sắc Liên Hương cực khác thường ngày, không khỏi kinh nghi, còn chưa hỏi lại, đã thấy Liên Hương bùm một tiếng quỵ xuống, tê thanh nói: “Hoàng Thượng, Đại tướng quân. Đại tướng quân. y. y đã đi rồi.”

Heát chính vaên ñeã tam thaăp baùt chõông

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Long Triệt giật mình, lảo lảo nói: “Đi? Đi đâu? Tỷ phu y đi đến chỗ ai?” Kỳ thật hẳn vốn thông minh, nhìn thấy bộ dáng này của Liên Hương, sao còn có thể không rõ, nhưng lại cự tuyệt chấp nhận đáp án trong lòng, bởi vậy không ngừng hỏi: “Y. Y đào tẩu sao? Hay là hỏi phủ làm chuyện gì?” Mặc dù hỏi như vậy, cước bộ lại chậm chạp không bước về phía trước, càng chưa phát giác sắc mặt mình sớm đã trắng bệch như quỷ.

Liên Hương thắm đậm cười: “Đại tướng quân nếu có thể đào tẩu, thì tốt rồi. Hoàng Thượng, Đại tướng quân tối qua giờ hơi hôn về bích lạc (ai tạm hiểu là chết vậy), y. y không bao giờ có thể đào tẩu nữa. Vãn. Vãn thỉnh Hoàng Thượng nên bi thương.”

Khoan nói Long Triệt, ngay cả Hưởng Dương cũng sợ hãi vô cùng, vội một đỡ lấy Long Triệt lưng lay sấp ngã, lạnh lùng nói: “Liên Hương, người nói bậy gì đó? Ta tối hôm qua rõ ràng còn nghe thấy Đại tướng quân nói chuyện, trung khí mười phần, sao lại. sao lại.” Lời còn chưa dứt, Long Triệt đã giãy tay hẳn, ngả nghiêng như một trận gió xông vào cung, chỉ gặp bên song một người, trên người khoác một chiến y đỏ thẫm, sắc mặt bình tĩnh tường hòa, tựa như đang ngủ, không phải Vệ Thanh Hồng thì còn ai vào đây?

Long Triệt chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, từng bước một xê di chuyển thân thể, miệng còn lảo lảo: “Tỷ phu. Tỷ phu chỉ là đang ngủ. Ai. Ai nói y hôn về bích lạc, y. y bất quá là đang ngủ mà thôi.” Tuy nói vậy, trong mắt lệ đã sớm tích ra, một mặt run rẩy vươn tay thăm dò hơi thở của Vệ Thanh Hồng, làm sao còn gì nữa, hẳn vẫn chưa tin, lại thăm dò ngực y, từ lâu đã lạnh thấu. Vẫn không chịu tin, nhẹ giọng kêu: “Tỷ phu, người tỉnh tỉnh, Triệt nhi đã về. Người xem thái dương đã xuất hiện rồi, người. Người phải thượng triều. Triệt nhi cũng đã về.”

Hướng Dương kinh ngạc nhìn hết thấy, Liên Hương sớm khóc té trên mặt đất, chỉ tê thanh nói: “Hoàng Thượng, Đại tướng quân y vẫn chưa tỉnh lại, y rồi cuộc vẫn chưa tỉnh lại” . Bên này Long Triệt cắn chặt môi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, thân mình run rẩy như lá rơi trong cơn gió, còn nắm tay Vệ Thanh Hồng, nói linh tinh “Tỷ phu, người thấy lạnh đúng không, Triệt nhi giúp người làm ấm.”. Hương Dương chưa từng trải qua việc thể này, trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý, chân tay luống cuống tiến lên khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, Đại tướng quân. Y đã đi rồi Người. Người phải nén bi thương. Mới được.”

Thân hình Long Triệt lung lay vài cái, một phen ôm lấy Vệ Thanh Hồng , bỗng nhiên sầm lãnh nhìn về phía Liên Hương, lạnh giọng nói: “Là ai. Ta biết tỷ phu tuyệt đối không thể tự mình kết thúc, rồi cuộc là ai?”

Liên Hương chỉ lo ai ai khóc, nhớ tới lời Vệ Thanh Hồng, cũng không biết có nên đem sự thật nói cho Long Triệt hay không, nếu nói, chẳng phải là bỏ đi nỗi khổ tâm của Đại tướng quân sao. Chợt nghe Long Triệt hét lớn: “Hương Dương, tức khắc truyền chỉ, đem Lí Phong, Phương Nguyên, Thái Khang cả nhà áp nhập tử lao, chờ xử trảm.” Nói xong ôm lấy Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, ta trước báo thù cho người, ta biết sau khi báo thù cho người, người sẽ tỉnh lại tha thứ cho Triệt nhi.”

Hướng Dương thấy diện mục hấn dữ tợn, tựa như lệ quỷ, chỉ trong chớp lát, hai mắt đã là hằn đầy hồng ti, càng để lộ ra sát khí vô cùng, lại nghe hấn một bên lạnh lùng lẩm bẩm: “Đây là chuyện trong cung, bọn họ sao lại biết được? Nếu không có mẫu hậu làm chỗ dựa, bọn họ lại sao dám mượn cớ giữ trảm lại, đi làm cái việc đại nghịch này, hừ. Thiên tử phạm pháp, đồng tội thứ dân, mẫu hậu của trảm, cũng tuyệt không có đặc quyền.” Dọa Hướng Dương cả người mồ hôi lạnh, vội kéo Liên Hương nói: “Liên Hương, nàng còn không đứng lên? Hoàng Thượng muốn diên rồi, muốn đi Thái Hậu cung khởi binh vấn tội kìa.”

Liên Hương lúc này mới cả kinh mà tỉnh, vội vàng quỳ đi đến bên cạnh Long Triệt, rơi lệ nói: “Hoàng Thượng thỉnh nén bi thương, người đi lần này, cùng thái hậu mẫu tử trở mặt không quan trọng, thế nhưng lại cô phụ nỗi khổ tâm của Đại tướng quân, người khiến y dưới cửu tuyền cũng không thể tâm an a.” Nói xong không thể không đem tất cả sự tình trải qua nói, vừa khóc vừa nói lại những lời dặn của trước lúc lâm chung Vệ Thanh Hồng.

Lúc Vệ Thanh Hồng qua đời, ngay cả Liên Hương một ngoại nhân đã bị thống như thế, huống chi Long Triệt đối y một mảnh tình si. Lúc trước chỉ dựa vào ý tưởng thù hận cùng lừa mình dối người mà chống đỡ, hiện giờ nghe Liên Hương nói như thế, nhất thời tựa như tất cả khí lực đều mất hết giữa mặt ngã xuống đất, ngất đi. Hai tay lại vẫn gắt gao ôm lấy dĩ nhiên là thi thể đã lãnh cứng.

Lập tức Liên Hương gượng lấy lại tinh thần, cùng Hướng Dương sắp xếp hậu sự cho Vệ Thanh Hồng, tuyên bố ra bên ngoài nói Đại tướng quân vốn có bệnh cũ, hiện giờ bạo bệnh rồi mất. Đoan Nghi thái hậu từ trước đến nay xem Vệ Thanh Hồng như hài tử của mình, hiện giờ không thể không tự tay giết y, kỳ thật cũng thập phần bi thương đau lòng, nên lễ tang dựa theo phẩm cấp Đại tướng quân mà cử hành, cực kỳ long trọng.

Long Triệt từ ngày ấy tự mình thấy thi thể Vệ Thanh Hồng, bệnh không dậy nổi, lúc trước vẫn không chịu đem tỷ phu hấn hạ táng, nói y đang ngủ, tất nhiên còn có thể tỉnh lại, như dĩ vãng vẫn luôn nâng đỡ sủng ái hấn. Thái hậu đành phải mệnh thái y dùng mấy thang an thần được, bởi vậy cả ngày mơ mơ màng màng. Mọi việc không biết. Ai ngờ lại vào ngày đưa tang Vệ Thanh Hồng, hấn lại giống như không có việc gì, tự mình vì Vệ Thanh Hồng đóng quan, vì y tiễn đưa, mãi cho đến mộ địa.

Liên Hương cùng Hướng Dương đối biểu hiện dị thường của Long Triệt cũng cảm thấy bất an, nhìn lên sắc mặt hấn, thấy hấn trầm tĩnh như nước, dò xét không ra một manh mối nào. Đến khi quan tài của Vệ Thanh Hồng đưa xuống mộ địa, Lí Trọng Quang tự mình dương thổ (nga ~ cái này là tập tục giống ở Việt Nam mình nè, người thân nhất, hoặc kính trọng người chết nhất, được phép lấp nắm đất đầu tiên xuống hố a~), chỉ thấy thân thể hấn lung lay mấy cái, tựa hồ muốn xông lên phía trước, lại cuối cùng nhịn xuống. Bên môi chảy ra một dòng máu tươi, lại bị hấn bắt động thanh sắc hủy diệt, nhưng vào lúc này, Liên Hương nhìn thấy trong mắt hấn lóe lên thần sắc cực bi thương, nháy mắt lại chuyển hoá thành một sát khí, phụt chốc, lại khôi phục như thường. Nàng thấy lo sợ, không biết Hoàng Thượng đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, bước tiếp theo hấn muốn làm gì? Chỉ biết trận phong ba này tuyệt không dễ lắng xuống như thế.

Heát chính viên ñeã tam thaáp cõu chõong

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Hết thấy sự tình tựa hồ trôi qua trong bình tĩnh, trừ bỏ Liên Hương cùng Hương Dương, ai cũng không biết dưới mặt ngoài bình tĩnh này kỳ thật lại là ba đào mãnh liệt. Một ngày này, Đoan Nghi thái hậu bỗng nhiên giá lâm thư phòng, thay bọn Lí Phong biện hộ. Nói hết thấy đều chủ ý của nàng. Long Triệt mặc dù đã đoán ra đại khái, nhưng tình hình cụ thể, tỉ mỉ trong đó lại không biết, hiện giờ mới hiểu được, nguyên lai thái hậu sớm biết được việc hấn cùng Vệ Thanh Hồng. Vốn nghĩ là bọn họ hồ nháo một hồi cũng liền xong, ai ngờ mấy tháng trôi qua, Long Triệt không hề có biểu hiện chán ghét mà vứt bỏ, thái hậu luống cuống, vừa tức Vệ Thanh Hồng không biết tự ái, câu dẫn Long Triệt thực tủy tri vị, ngay cả hậu phi cũng không muốn lập. Bởi vậy đi tìm Lí Phong thương lượng. Lí Phong cũng là một kẻ cái ngoan cố, sao có thể chấp nhận loại chuyện này, lúc trước còn không tín, sau lại Vệ Thanh Hồng qua đêm trong cung, không còn vào triều, những thứ này cho thấy y cùng Long Triệt có quan hệ mờ ám, không thể không tín. Hấn mặc dù đối Vệ Thanh Hồng như thân tử, nhưng lại vì chuyện này mà tức giận, liền lừa Long Triệt ra, để thái hậu đi dò xét rõ ràng xem thật hư ra sao. Ai ngờ Vệ Thanh Hồng không chút kiêng dè mà thú nhận, còn nói tiếc cũng không tiếc. Lúc này mới khiến bọn họ hạ quyết tâm trừ Vệ Thanh Hồng. Ngày ấy thái hậu cũng không tại chỗ ban thưởng chết cho yêu tể, đó là vì phải trở về trưng cầu ý kiến Lí Phong. Lí Phong lại hồi phủ tìm Phương Nguyên Thái Khang thương lượng. Kỳ thật Thái Khang đâu chịu đồng ý loại chuyện này, bắt đắc dĩ thái hậu Thừa tướng cùng Phương Nguyên đã quyết định, hấn phản đối cũng vô dụng. Chỉ phải mặc bọn họ làm. Bất quá thái hậu tự nhiên không biết, chỉ nói là tất cả mọi người không có ý kiến, nên việc này đã được định xong. Đây cũng là lý do đến tối Thái hậu mới ban Hạc đỉnh hồng độc chết Vệ Thanh Hồng.

Đến tận đây chân tướng rõ ràng, Long Triệt mặt không chút thay đổi lắng nghe, thái hậu cực lực kể ra nàng cùng bọn họ cũng là bắt đắc mới làm vậy, mong những lời này sẽ dẫn hấn về chính đạo. Hấn nhất nhất đáp ứng. Đối thái hậu đi rơi, lạnh lùng cười, gọi Hương Dương nói: “Phân phó người đi truyền chỉ, ngày mai buổi trưa, đem Lí Phong, Phương Nguyên, Thái Khang ba người tru diệt cứu tộc. Bất luận ai vì họ cầu tình, đồng tội luận xử.”

Hương Dương chỉ nghe ngữ khí hấn chưa bao giờ sầm hàn như thế, lại nhìn vào mắt hấn, tràn đầy vẻ quyết liệt, không hề có chút đồng tình, hấn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ phải đáp ứng. Nghĩ nghĩ lại, nhỏ giọng thăm nghĩ: “Hoàng Thượng, cho dù muốn giết bọn họ, cũng phải định một tội danh, huống hồ là đại tội tru diệt cứu tộc như vậy.”

Long Triệt hừ một tiếng nói: “Bọn họ thông đồng với địch bán nước, hơn nữa cấu kết các Vương gia, ý đồ mưu triều soán vị, tội này còn chưa đủ lớn sao?”

Việc đã đến nước này, Hương Dương chỉ phải buông tha tất cả quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng, luận tội cũng muốn có chứng cứ, ai chẳng biết ba vị đại nhân này cùng Đại tướng quân tình cảm thâm sâu, ai thông đồng với địch cũng không thể là bọn họ thông đồng với địch a, nếu không Đại tướng quân đừng nói đắc thắng hồi triều, chỉ sợ mấy năm trước đã sớm chết trận nơi sa trường. Hiện giờ Hoàng Thượng nếu không xuất ra chứng cứ làm người khác tâm phục khẩu phục, người trong thiên hạ sao lại có thể tâm phục? Còn việc cùng các Vương gia cấu kết, Lý tướng quân là người tối hiểu nội tình, lúc trước vẫn luôn tán thưởng các vị ấy thật có khí khái, không bị các Vương gia dụ dỗ hay sao? Hiện giờ. . . .” Hấn còn chưa dứt lời, đã bị Long Triệt lớn tiếng cắt ngang, lạnh lùng nói: “Hương Dương, ngươi muốn thay bọn họ cầu tình sao?”

Hương Dương nhớ tới lời hấn vừa nói ‘người cầu tình đồng tội luận xử’, trong lòng run lên, vội hỏi: “Thần không dám, nhưng muốn bọn họ chết cũng không sao, nhưng chết oan như thế, thật sự làm người ta tâm sinh bất nhẫn, Hoàng Thượng không niệm mặt khác, cũng nên niệm bọn họ đã từng phụ tá người, lại là người thân thiết với Đại tướng quân. Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự nhẫn tâm nhìn bọn hấn hàm oan chịu khuất mà chết như thế sao?”

“Tâm?” Long Triệt thì thào niệm một tiếng, bỗng nhiên ha ha cười khẽ lên, dần dần tiếng cười chuyển rõ. Tới cuối cùng nhưng biến thành tiếng ghen ngào nức nở, chỉ nghe hấn lẩm bẩm: “Tâm? Trẫm còn có tâm

sao?” Hấn bỗng nhiên nhìn về phía Hướng Dương, gần từng tiếng ép hỏi: “Hướng Dương, người nói trăm còn có tâm sao?”

Hướng Dương bị hấn làm hoảng sợ, lắp bắp nói: “Hoàng. Hoàng Thượng tự nhiên. Là có tâm, hơn nữa Hoàng Thượng. Trách tâm nhân hậu.” Lời còn chưa dứt, liền thấy Long Triệt khom người đối mặt với hấn, lắc đầu cười nói: “Không đúng không đúng, trăm vô tâm, tâm trăm đã sớm đã mất rồi, không, không thể nói mất, bởi vì trăm biết nó ở nơi nào, ngày đó quan tài của tỷ phu ‘phanh’ một tiếng đặt xuống nền mộ, tâm trăm cũng ‘phanh’ một tiếng theo đó bay đi ra ngoài, hiện giờ nó ngay bên cạnh tỷ phu, làm bạn với tỷ phu an giấc nghìn thu rồi.”

Hướng Dương thấy ánh mắt hấn mơ màng, lời nói như khóc như than, thái độ như bị điên, đang vô cùng hoảng hốt, bỗng nhiên thấy Long Triệt thẳng đứng dậy, ngữ khí khôi phục lãnh liệt của ban đầu nói: “Hướng Dương, không cần nhiều lời, đi xuống truyền chỉ.” Nói xong phất tay áo, cười ha ha mà đi.

Thẳng đến thân ảnh Long Triệt biến mất, Hướng Dương lúc này mới phát giác bản thân hấn chân sớm đã mềm nhũn, toàn thân đều ướt đầm mồ hôi lạnh. Hấn nào dám chậm trễ, đứng lên đi như bay vào phòng Liên Hươg. Nguyên lai Liên Hươg giúp xong tang sự của Vệ Thanh Hồng, thân tâm đều tổn hại, cũng chỉ có thể ở trong phòng nghỉ ngơi. Lúc này nghe Hướng Dương nói một lần sự tình đã trải qua, không khỏi kinh hãi, nàng nghĩ thái hậu có thể khuyên Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý, ai ngờ lại hại cả đám người Lí Phong. Bằng tâm mà nói, chính mình cũng hận bọn họ ngoan cố không chịu hiểu, hại chết Vệ Thanh Hồng, nhưng nếu để mặc, Đại Phạm triều sẽ mất đi rất nhiều trung thần, hành động của Hoàng Thượng lại càng thêm kỳ quái cao ngạo, trong triều nếu không ai dám nói, vậy một phen khổ tâm của Vệ Thanh Hồng chẳng phải hóa thành nước chảy. Bởi vậy giây dựa ngồi dậy, lại nghe Hướng Dương thúc giục nói: “Cô nãi nãi, nàng nhanh lên chút đi, Hoàng Thượng nếu thấy không ai truyền chỉ, phái người khác đi, đến lúc đó đã chậm rồi.”

Liên Hươg cũng vội la lên: “Người chỉ thúc giục ta thì làm được gì, trừ bỏ Đại tướng quân, ai có thể ngăn được Hoàng Thượng?” Bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, vội vội vàng vàng từ dưới gối xuất ra một phong thư, bản thân nói: “Ta thật sự là hồ đồ, sao có thể quên đại sự như vậy. Đại tướng quân tâm tư chu đáo cẩn thận, hoặc là sớm đoán trước được tai họa của hôm nay, nói không chừng phong thư này mới là lược được duy nhất có thể cứu bọn họ.” Nói xong lấy thư, cùng Hướng Dương chạy đến tẩm cung của Long Triệt.

Heát chính vaen ñeä tòu thaăp chöông

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Quả không ngoài hai người sở liệu, Long Triệt đang ở trong tẩm cung nghiêng người ngưng thần suy nghĩ. Liên Hươg thấy tình cảnh này, trong lòng không tránh khỏi bi thương, nàng biết tẩm cung này chính là nơi ghi lại tất cả những thăng trầm của Long Triệt cùng Vệ Thanh Hồng, có lẽ Long Triệt chỉ có ở nơi này, mới có thể có một chút cảm giác còn sống. Mấy ngày nay nàng mặc dù không hầu hạ như hình với bóng, nhưng cũng biết Long Triệt mất đi Vệ Thanh Hồng, quả thật không khác gì cái xác không hồn.

Long Triệt đang hồi tưởng lại đủ loại hỉ nộ ái ố mà hấn cùng tỷ phu đã trải qua, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, ngẩng đầu thấy là bọn họ, cười nhạo một tiếng nói: “Hướng Dương, sao thế? Lại thỉnh một người đến giúp người nói tình sao?”

Hướng Dương ấp úng nói không ra lời, ngược lại Liên Hươg vội nói: “Hoàng Thượng hiểu lầm, nô tỳ chỉ vì bỗng nhiên nhớ đến Đại tướng quân trước khi lâm chung, phò thác nô tỳ giao cho Hoàng Thượng một phong thư, nên mới đến đây, vừa vặn gặp Hướng thị vệ.”

Long Triệt cả kinh, run giọng nói: “Tỷ phu. Tỷ phu y để lại thư cho trăm sao? Người. Người sao không sớm đưa cho trăm?” Nói xong một phen đoạt lấy. Chính là tay lại run lên bần bật, làm sao cũng không xé được miệng phong thư.

Liên Hương áy náy nói: “Mấy ngày nay bởi vì bận rộn mà loạn, huống hồ nô tỳ trong lòng tràn đầy áp lực, nên đã quên, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Nói xong cầm lại phong thư, chỉ xé một cái, lấy hoa tiên (giấy viết thư) ra đưa cho Long Triệt.

Long Triệt trong mắt rưng rưng, ngay cả môi cũng biến sắc, nhanh chóng gạt đi, trước nhìn thoáng qua toàn bộ, trên hoa tiên chữ viết rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, quả nhiên là Vệ Thanh Hồng tự tay viết, lúc này mới nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên mặt viết:

Hoàng Thượng tại thượng:

Lúc mở xem phong thư này, thì đã là lúc vĩnh biệt, tình đến đỉnh điểm sẽ thành biển hận, xưa nay đều thế. Người hữu tình khó thành quyến thuộc, huống hồ người ta quân thần tương thân, sao dám hy vọng xa vời có được cái chết yên bình. Thần trước khi ra đi, là cam tâm tình nguyện, không oán trời trách đất. Người nếu thật tình với thần, cũng nên theo sở nguyện của thần, không được trút giận lên người khác, bằng không dưới cửu tuyền, thần cũng khó có thể nhắm mắt.

Thần chịu ơn thiên ân, cùng Hoàng Thượng chung sống mười năm, bản thân trải qua mấy độ thu lương, mặc dù không dám nói rõ như lòng bàn tay, lại tự nhận cũng biết một phần. Hoàng Thượng hùng tài đại lược, tâm tàng tâm kế hơn người, lòng chứa muôn vạn bình hùng, gặp nguy không loạn, ngộ sủng không kiêu, quả thật là một quân vương bất thế kỳ tài xưa nay, thiếu niên đã như thế, tương lai thành tựu càng không thể lường được. Tin tưởng quang huy vô tận nhất định vĩnh viễn sẽ được sử sách khắc ghi, thiên thu muôn đời được tán dương, một thiên chi kiêu tử (người tài giỏi) như thế, sao có thể bị hủy trong tay thần, bởi vậy chước tự sổ ngôn (vài lời dư thừa), vọng Hoàng Thượng nhất thiết ghi nhớ trong lòng.

Thứ nhất: sau khi thần đi, không được ý chí sa sút tá rệu tiêu sấu, trong tâm trong mắt chỉ nhớ đến thần. Cầm được thì cũng buông được chính là hành vi của đại trượng phu, huống hồ là quân vương. Thanh minh trước mộ phần một ly rượu nhạt, đã đủ an ủi lòng thần, đừng nên giữ mãi vướng bận trong lòng, nếu có thể quên đi, thì thần trên trời có linh thiêng, cũng vô cùng cảm kích.

Thứ hai: hiện giờ Đại Phạm triều tuy là tứ hải thái bình, nội ưu (mối lo xuất phát từ nội bộ) đã diệt hết, nhưng hoạ ngoại xâm vẫn còn, vọng Hoàng Thượng chớ quên chuyện xưa, không sinh tâm tự cao, chăm lo việc nước, gìn giữ vạn lý giang sơn của Đại Phạm, thân hiền thần, xa tiểu nhân, khiến lập vạn thế cơ nghiệp.

Đã đến lúc chia tay, tâm không khỏi đau như thắt, vội vàng để lại vài lời, khó có thể bày tỏ chút tình của thần, chỉ vọng Hoàng Thượng lấy thiên hạ vi niệm (niệm: ghi nhớ, ý nghĩ suy nghĩ), bảo trọng long thể. Hai điều trên, nếu nếu làm trái dù chỉ một chút, thần dùng linh hồn đã chết của mình thề, suốt cả đời người, không thể tương mộng (nằm mộng thấy nhau?). Nếu vì cái chết của thần mà trút giận lên người khác dù chỉ là một người hay một con súc vật, thì trăm năm sau, dưới cửu tuyền, tuyệt không tương kiến; thề thế sinh sinh, vĩnh bất tương phùng.

Thần Vệ Thanh Hồng tuyệt bút

Hoa tiên không một lời tự trong bàn tay đang run rẩy rơi xuống, Long Triệt sớm lệ rơi đầy mặt, Liên Hương đang muốn tiến lên nhìn xem trong thư viết gì, đã thấy hần chợt đập đầu vào bàn, tê thanh hét lớn: “Tỷ phu, người thật nhẫn tâm, người thật nhẫn tâm, người xem thường cái tình cảm quân thần loạn luân này, không muốn ta tưởng người niệm người, vậy thì vì sao lại lợi dụng tình yêu cùng một lòng si mê của ta để áp chế lại chính ta. Tỷ phu, người nói a, người nói cho ta nghe a.” Nói xong lại ra sức đập đầu vào bàn, trên trán máu sớm chảy như trút, thêm gương mặt đầy nước mắt của hần, thê lương nói không nên lời.

Liên Hương cũng ở một bên rơi lệ, biết hần đau lòng cực kỳ, tất yếu phát tiết một phen, nên không ngăn cản, giờ lại thấy hần đập đầu mạnh như vậy, vội cùng Hướng Dương bước lên ôm lấy, khóc ròng nói: “Hoàng Thượng không cần quá thương tâm, Đại tướng quân đối với người cũng không phải vô tình, người cũng không thể cô phụ y mới đúng.”

Long Triệt giọng khàn khàn nói: “Y đối ta hữu tình? Ha ha, người xem trong thư y viết cái gì? Người ta quân thần loạn luân tương thân, sao dám hy vọng xa vời có được cái chết yên bình. Nếu có thể quên đi, thì thần trên trời có linh thiêng, cũng vô cùng cảm kích. Ha ha ha, đến cuối cùng y vẫn là lấy thần tử tự xưng, y thế nhưng còn muốn ta quên đi y, ha ha ha, y vẫn là.”

Liên Hương thấy hấn móng tay đã kháp vào thịt, máu tươi thuận theo khe hở chảy ra đầm đìa, hấn lại hoảng nhiên không cảm thấy gì, vội vội vàng đánh gậy nói: “Không phải như thế, Hoàng Thượng. Đại tướng quân trước khi lâm chung, hai câu di ngôn cuối cùng vẫn là ‘ Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vi ly nhân chiếu lạc hoa ‘. Người xem y đã lấy người cùng y hợp làm ly nhân, nếu không có tâm tồn tình ý với người, sao lại phải đem hai câu thi này lưu cho người.

Heát chính viên ã tồ thaáp nhaát chồông

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Long Triệt suy sụp ngã ngồi trên ghế, trong mắt lệ tựa như sơn tuyết rả rích bất tận, thật lâu sau mới hồi hận đan xen nói: “Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vi ly nhân chiếu lạc hoa. Ta hiểu rồi, nhớ lại những lời một đêm kia, bị tỷ phụ vô tình nói ra . Kỳ thật y đã sớm nhắc nhở ta, nhạc cực tất sinh bi, phạm chuyện gì cũng không thể đều như người ta mong muốn, mặc dù ta là hoàng đế cũng không ngoại lệ. Là ta quá đắc ý, căn bản không hề để những lời y nói trong lòng, người chân chính hại chết y là ta, hung thủ kỳ thật chính là bản thân ta, là bản thân ta a.” Nói xong hai tay ôm đầu, khóc ròng không thôi.

Liên Hương buồn bã nói: “Không sai, Đại tướng quân dạy dỗ người từ nhỏ đến lớn, hiện giờ y dùng sinh mạng của bản thân dạy người một khóa cuối cùng, dạy cho người một đạo lý thân là quân vương để hiểu nhất lại khó làm được nhất, Hoàng Thượng, người. Người ngàn vạn lần đừng cho để một khang nhiệt huyết của y hóa thành đông lưu chi thủy (nước chảy về biển đông, ý nói, bỏ ra vô ích), thì Đại tướng quân dưới cửu tuyền, mới có thể mỉm cười đi gặp tiên hoàng cùng công chúa.”

Long Triệt thất thần đem mảnh hoa tiên nhìn một lần lại một lần, bỗng nhiên thở dài một hơi, đối Hường Dương phát tay nói: “Thả đám người Lí Phong ra đi.” Nói xong lại vuốt ve mảnh hoa tiên, ngẩng đầu đối hai người thê thảm cười: “Các người cũng xuống đi, để trầm yên lặng một chút, không có truyền triệu, không được tiến vào quấy rầy.”

Hường Dương cùng Liên Hương liếc nhau, thấy hấn đột nhiên trông tựa như một lão nhân gần đất xa trời, chỉ nói hấn bi thương cực kỳ, sinh tâm bi quan, nào dám rời đi, lại thấy Long Triệt lại cười nói: “Các người không cần miên man suy nghĩ, trầm dù có tâm đi theo tỷ phụ, để y biết được, tất không chịu tha thứ trăm, ai, dưới cửu tuyền, tuyệt không tương kiến. Thế thế sinh sinh, vĩnh bất tương phùng, trăm. sẽ chờ trăm năm sau tương tụ (gặp nhau) , làm sao. Dám cứ như thế này đi gặp y.”

Liên Hương nghe thấy mà tan nát cõi lòng, nhưng cũng yên lòng, cùng Hường Dương rời đi. Chỉ để lại Long Triệt tĩnh tọa trong căn phòng tràn ngập những hồi ức đẹp đẽ.

Lần ngồi này trải qua ba ngày, trong ba ngày này hấn ngay cả cơm nước cũng không chạm vào. Liên Hương cố nhiên lo lắng không thôi, ngay cả Đoan Nghi thái hậu cũng mất chủ trương, phải xông vào, lại bị Hường Dương ngăn cản. Chỉ nói Hoàng Thượng có lệnh, bất luận kẻ nào, nhất là đám người thái hậu lại càng không được phép vào tẩm cung nửa bước. Nàng một mình ban chết Vệ Thanh Hồng, đối Long Triệt khó tránh khỏi hổ thẹn, nào dám ngạnh vào. Mọi người chỉ có thể chìm trong lo lắng, chợt thấy cửa tẩm cung mở ra, Long Triệt thần thanh khí爽 tiêu sái bước ra, mặt tuy gầy đi tròn một vòng, nhưng tinh thần thật hoàn hảo. Đoan Nghi thái hậu nhẹ nhàng thở ra trước, lại nghe Long Triệt nói: “Mẫu hậu đến đây, vừa lúc, hài nhi cũng đang muốn tìm người.” Lại hỏi Hường Dương: “Lão Tể tướng cùng Phương Nguyên, Thái Khang đã mời tới chưa?”

Hường Dương khom người nói: “Phụng Hoàng Thượng ý chỉ, Lý đại nhân bọn họ đã chờ bên ngoài nửa ngày .”

Long Triệt gật đầu, cười nói: “Tốt lắm, cho bọn họ vào đi, trăm có chuyện muốn nói với bọn họ.” Lại nhìn phía Liên Hương nói: “Người cùng Trọng Quang, Hường Dương ở đây trông chừng, không cho bất cứ ai vào.” Nói xong lại bước vào, Đoan Nghi thái hậu mặt lộ vẻ bất an, cũng chỉ có thể vào theo, tiếp theo là đám người Lí Phong đến. Cửa tẩm cung “Ba” một tiếng đóng lại.

Liên Hương cùng Hường Dương khiến lui mọi người, đi đến tảng đá dưới một gốc đại thụ ngồi, ánh mắt đều nhìn về hướng tấm cung, không biết Hoàng Thượng đến tốt cùng có chủ ý gì. Ánh mắt Lí Trọng Quang lại chuyển đến mặt bọn họ, bỗng nhiên trầm thanh nói: “A tỷ, chân tướng mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào, người hiện tại cũng nên nói cho ta biết chứ?”

Liên Hương bị hấn làm hoảng sợ, nói: “Người nói cái gì? Cái gì chân tướng?”

Lí Trọng Quang hổ mục rưng rưng, giọng khàn khàn nói: “Người lúc trước hướng ta cam đoan ra sao? Nói Đại tướng quân ở trong cung, tất nhiên vô sự. Nhưng bây giờ thì sao? Xưa nay có bệnh cũ, bạo bệnh rồi mất? Những lời này người dung hồng hài tử thì được thân thể, Đại tướng quân, ta tối rõ ràng. Sao bỗng nhiên bạo bệnh qua đời? Chuyện tới giờ, người cũng nên cho ta một câu giải thích?”

Liên Hương nhìn khuôn mặt đê đê bi thống cực kỳ không khỏi thở dài, nhẹ giọng nói: “Có một số việc, vẫn là không biết thì tốt hơn, Trọng Quang, người chỉ cần kế thừa nguyện vọng của Đại tướng quân, hảo hảo phụ tá Hoàng Thượng là được. Mặt khác đừng nên hỏi nhiều như vậy.”

Nàng vừa nói xong, Lí Trọng Quang nghi hoặc, trầm thanh hỏi: “Chẳng lẽ là Hoàng Thượng? Thật là Hoàng Thượng sợ Đại tướng quân công cao chấn chủ, vĩ đại bất điều, cho nên âm thầm hạ độc thủ sao?”

Liên Hương nhanh tay che miệng hấn, vội vàng trách mắng: “Người muốn chết sao. Nói lung tung gì đó?”

Lí Trọng Quang một phen đẩy nàng ra, cổ chấp nói: “Ta mặc kệ sống chết chỉ muốn có một lý do, a tỷ, người không sợ kết cục hiện giờ của Đại tướng quân chính là tương lai của ta sao?”

Không chờ Liên Hương trả lời, Hường Dương đã vội la lên: “Lý tướng quân, người chớ oan uổng Hoàng Thượng, hấn đối Đại tướng quân một lòng thắm thiết, sao có thể hạ độc thủ, nếu không có thái hậu. . . .” Lời còn chưa dứt, đã bị Liên Hương lớn tiếng ngăn lại, nhìn ánh mắt Lí Trọng Quang khiếp sợ, liền biết đê đê đã biết hơn phân nửa, chỉ phải bắt đắc dĩ nói: “Tóm lại, chuyện này bị thương tổn sâu nhất chính là Hoàng Thượng cùng Đại tướng quân. Người không được phỏng đoán lung tung như vậy, chỉ uổng công làm tổn thương linh hồn người đã chết cùng tâm của Hoàng Thượng.” Nói xong kéo hấn đang ngồi xuống, ánh mắt vẫn nhìn về phía tấm cung, ước chừng lại qua nửa canh giờ, mới thấy hai cánh cửa của đại môn đang đóng chặt”Chi nha” một tiếng, chậm rãi mở ra .

Heát chính viên nề tồu thaăp nhồ chồong

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Ba người không khỏi đứng lên, mặt lộ vẻ khấn trương, chợt thấy thái hậu chạy vội ra trước, thường ngày cao nhã phong nghi không còn sót lại chút nào, mới ra cửa, lại che mặt chạy đi, khiến một đám nha đầu thái giám chân tay luống cuống, vội vàng đi theo. Ba người đang kinh ngạc, lại thấy Lí Phong Phương Nguyên đỡ nhau bước ra. Hai người bước đi lảo đảo, một bộ thất hồn lạc phách, rồi đột nhiên dường như già hơn hai mươi tuổi. Độc Thái Khang theo sau, dù trên mặt cũng có nước mắt, nhưng không giống bọn họ thất thổ như vậy.

Liên Hương vội đi lên bồi cười hỏi, ba người chỉ nhìn nàng một cái, không đáp mà đi, bóng dáng thê lương vụn vặt, nàng càng kinh ngạc, mệnh thân đệ theo sau hộ tống, bản thân cùng Hường Dương đi vào tấm cung, thấy Long Triệt ngẩn ngơ nhìn ba người đã đi xa ngoài cửa sổ, hai mắt đỏ bừng, trên khuôn mặt rõ ràng có năm đường chỉ gân (dấu tay), hai hàng thanh lệ uốn lượn, khóe miệng lại lộ ra một mặt cười tàn khốc.

Liên Hương đang định tự mình lên hỏi, lại nghe Long Triệt nhẹ nhàng nói: “Người muốn biết bọn họ xảy ra chuyện gì phải không? Kỳ thật cũng không có gì, trầm chẳng qua gọi bọn họ vào, đem chân tướng nói cho bọn họ, rồi mới cho bọn họ xem phong thư này của tỷ phụ mà thôi. Ha ha ha, ngay lúc đó biểu tình của bọn họ, thật là làm cho trẫm thống khoái cực kỳ, ha ha ha.”

Liên Hương trong lòng chấn động, đến tận đây dĩ nhiên hiểu được, nhớ đến thái hậu Lí Phong đám người, đều là những người cực kì than thiết với Vệ Thanh Hồng, bất quá bởi vì sinh tiền hiểu lầm, Vệ Thanh Hồng

vì bảo vệ thanh danh cho Long Triệt mà không chịu làm sáng tỏ, bởi vậy mới nhin đau ban chết cho y, hiện giờ biết được chân tướng, tâm sao có thể không đau như cắt. Năm đường chỉ ngân kia tất nhiên là thái hậu lưu lại. Khó trách lúc đi ra ngoài, bộ dáng họ thê thảm đến vậy, ngay cả thái hậu cũng không chú ý phong nghi mà chạy đi. Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy buồn bã, thở dài: “Hoàng Thượng người hà tất phải làm vậy, Đại tướng quân là vì người. . . .” Lời còn chưa dứt, đã bị Long Triệt ngắt ngang, lớn tiếng nói: “Cái gì gọi là ‘hà tất phải làm vậy’ ? Tỷ phu hàm oan mà chết, trăm sao có thể để y chết rồi mà lưng còn mang nỗi oan này. Hừ, trăm nơi này đau đứt gan đứt ruột, cũng tuyệt không sẽ để hung thủ hại chết y sống khá giả. Trăm không thể giết bọn họ, nhưng bọn họ cũng phải phụ trách sự ngu xuẩn cùng tự cho là đúng của mình. Trăm muốn bọn họ cả đời này sống trong áy náy cùng lương tâm khiển trách. Muốn bọn họ giống trăm, vĩnh viễn cũng phải không được giải thoát, mãi cho đến chết.”

Liên Hương thấy hấn lại kích động, vốn định nói loại trừng phạt này chưa chắc là thứ Đại tướng quân nguyện ý nhìn thấy, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, trầm ngâm một lúc lâu, Long Triệt bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Liên Hương, đi chuẩn bị mấy món tỷ phu thích ăn nhất, lấy một bình nữ nhi hồng y thích uống nhất đến đây, tối nay trăm bồi y một đêm cuối cùng.”

Liên Hương theo lời mà đi, cũng không hiểu hấn nói lời này là ý gì, sau một lúc lâu mọi thứ đã đầy đủ, Long Triệt mệnh nàng lui xuống, đối diện với không trung bày một chén rượu, một đôi đũa, trước nâng lên chén rượu, cô tịch nói: “Tỷ phu, người mặc dù vô tình, bỏ Triệt nhi một mình mà đi, Triệt nhi cũng không dám tùy hứng đi theo, chỉ cầu trăm năm sau, có thể tuân theo nguyện vọng của người. Tối nay là đêm cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tỷ phu hãy tạm tha thứ cho Triệt nhi làm càn tướng niệm một phen, từ nay về sau, tương vong vu thế, tương niệm vu tâm (quên hết tất cả, chỉ còn lại nỗi nhớ trong lòng). Tỷ phu người trên trời nhìn cho kỹ, nhìn xem Triệt nhi có vi phạm di huấn của người không, nếu Triệt nhi không vi phạm, tỷ phu cũng không thể quên trăm năm chi ước. Nếu không lên trời xuống đất, Triệt nhi hóa thành lệ quỷ, cũng tuyệt không buông tha người.” Nói xong đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Tối ngày thứ hai, Liên Hương mới mệnh các tiểu nha đầu vào dọn dẹp, chỉ thấy một bàn chén vỡ nát. Long Triệt mặc long bào, sắc mặt trầm tĩnh, nhìn thoáng qua đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, trầm thanh nói: “Từ nay về sau, trong cung không được phép làm những món ăn này, trăm cũng sẽ không uống nữ nhi hồng. Liên Hương, theo trăm vào triều thôi.”

××××××××××××××××××

Hai năm sau

Một lễ trừ tịch náo náo nhiệt nhiệt trôi qua, trong nháy mắt đã đến lúc hồng nhan trở về, hoa khai tự cấm (hoa nở như gấm). Vệ Thanh Hồng mất đi trong chốn hoàng cung phong vân biến huyền này, sớm trở thành mây khói lướt qua, đừng nói những cung nữ thái giám, liền ngay cả Long Triệt, tự sau một đêm kia cũng không còn nhắc đến tỷ phu mà hấn ái luyện chí thâm nữa (yêu say đắm sâu sắc).

Liên Hương ý dưới một gốc đào, yên lặng nhìn một đôi bích nhân(chỉ người đẹp như ngọc) đi phía trước, thấy buồn bã, thầm nghĩ: Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vì ly nhân chiếu lạc hoa. Quả nhiên thế gian này tối đa tình, kỳ thật cũng bất quá là một gương lạnh nguyệt. Hoàng Thượng lúc trước đối Đại tướng quân yêu mến vô cùng, thậm chí không tiếc hết thảy, chỉ vì để có được y, hiện giờ lại như thế nào, ngay cả nhắc cũng chưa từng nhắc lại, tiết thanh minh mười lăm, bất quá là phái người đi tế rượu nhật thức ăn mà thôi, thật may hấn còn nhớ Đại tướng quân thích nhất uống nữ nhi hồng, ai, chẳng lẽ thời gian thật sự vô tình như thế, dù có tình yêu khuyển tâm ra sao cũng không ngăn được nó gặm nhấm sao?

Nàng đang trầm tư, chợt thấy một nha đầu đến trước mặt nàng, cười nói: “Tỷ tỷ suy nghĩ cái gì? Hoàng hậu nương nương gọi tỷ đây. Còn lo đứng đây ngăn người.”

Liên Hương bừng tỉnh, bước lên phía trước đi cười nói: “Nương nương có gì phân phó?” Đã thấy Lí hoàng hậu mặt mày hớn hờ nói: “Cũng không có gì, bất quá nhìn người ở đó ngăn người, lại không hề ngắm cảnh đẹp này, mới nhắc nhở người một tiếng thôi.”

Long Triệt một bên cười nói: “Nàng ta xưa nay đã như vậy, nàng cho là mỗi người đều giống nàng, chỉ dụng tâm trước cảnh xuân hoa thu nguyệt thôi sao?” Nói xong chuyển hướng Liên Hương nói: “Gió có chút lớn, người trở về lấy cho hoàng hậu một kiện y phục.”

Liên Hương đáp ứng đi, nơi này bắt quá còn lại vài cung nữ sai sử, đều thức thời không tiến lên quấy rầy Hoàng Thượng hoàng hậu, chỉ xa xa nổi gót theo sau.

Nguyên lai hoàng hậu này là tôn nữ của Lí Phong, Long Triệt năm trước lập nàng làm hậu, hai người thật ân ái vô cùng, mỗi ngày chơi cờ ngắm hoa, thuận hòa vui vẻ, Lí hoàng hậu kia cũng là một người hiền đức, ôn nhu an tĩnh, bởi vậy hai người cùng một chỗ cực kỳ hòa hợp. Bọn họ như thế, cũng làm cho Đoan Nghi thái hậu dần yên lòng, nhưng Lí hoàng hậu mãi vẫn không có tin tức tốt truyền ra, không khỏi làm người ta có chút nóng vội.

Heát chính viên nề tồ thaáp tam chông

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Một trận gió nhẹ thổi qua, mấy cánh hoa hoa đào rung rinh từ từ bay xuống, Long Triệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cúi người nhặt lên đặt trong tay. Lí hoàng hậu cười nói: “Hoàng Thượng tựa hồ phá lệ thiên vị hoa đào, may mắn giờ đang lúc hoa khai, nếu đến tiết hoa lạc, lạc hồng từng trận, sợ người còn thương tiếc đến ngần nào đây.”

Long Triệt dùng đầu ngón tay vuốt ve cánh hoa trong tay thật lâu sau, mới mỉm cười nói: “Hoàng hậu nói phải, trăm cũng bắt quá là cảm khái nhất thời mà thôi.” Nói xong chậm rãi ngẩng đầu, đang muốn nói thêm gì đó, không kềm được mà chấn động, cánh hoa trong tay rơi xuống đất, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tỷ phu. Tỷ phu.” Một bên hô to một bên chạy về phía trước. Lí hoàng hậu còn chưa kịp nói gì, hắn đã chạy đi xa.

Lí hoàng hậu trong mắt ánh lên một tia cô đơn, thấy thân hình Long Triệt đột ngột ngừng lại, mới dẫn mấy cung nữ tiến lên, hòa nhã nói: “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì? Dọa nô tì sợ hãi a.”

Long Triệt sau một lúc lâu mới nỗ lực đứng dậy, quay đầu lại gượng cười nói: “Không có gì, chắc là vừa rồi gió che mờ tầm mắt, nên nhìn lầm người.” Lời còn chưa dứt, một hàng lệ sớm chảy xuống. Nhớ đến vừa rồi, trong hoảng hốt hắn nhìn thấy Vệ Thanh Hồng đứng bên gốc đào, mỉm cười nhìn hắn. Ai ngờ chạy đến trong niềm vui khôn xiết, mới hay chẳng qua là một ảo ảnh, phần đau lòng này, mặc dù chấn cố che dấu ra sao, thì cũng nào có che dấu được.

Tưởng niệm chính là một thứ như thế, một khi đã bắt đầu, thì rất khó ngăn lại được. Long Triệt mặc dù ra sức tỏ ra bình thường, thể nhưng nỗi đau trong lòng lại càng mãnh liệt không ngừng không nghỉ, chỉ phải thần nhiên ra lệnh: “Hoàng hậu, trăm thấy hơi mệt mỏi, muốn dưới gốc đào nghỉ ngơi một lát, các người đến nơi khác ngắm cảnh đi.”

Lí hoàng hậu sâu kín nhìn hắn một cái, ôn nhu nói: “Vâng, nô tì tuân chỉ.” Nói xong một bên mang mấy cung nữ theo lối cũ trở về, một bên không ngừng quay đầu nhìn lại, nhưng hoa đào như những đám mây mang màu sắc rực rỡ, trong chốc lát đã không còn thấy gì.

Nơi này Long Triệt đoán được mọi người đều đã đi xa, rất cuộc nhịn không được, thân thể chợt theo thân cây ngã xuống, khóc rống nói: “Tỷ phu, người hãy thương xót Triệt nhi, để ta sớm ngày giải thoát đi, người có biết hai năm này Triệt nhi sống như thế nào không? Triệt nhi không dám nhớ người, thậm chí không dám nghĩ đến những thứ có quan hệ với người. Mỗi khi nghĩ đến, sẽ không ngừng lại được. Vậy người bảo Triệt nhi làm sao để quên đây, tỷ phu, người là người duy nhất trong lòng Triệt nhi, không nghĩ người, vậy nghĩ gì đây? Ta mặc dù trước mặt người khác miễn cưỡng vui cười, nhưng ai có thể thấu hiểu nỗi khổ trong lòng ta, ta luôn mong đến đêm tối, bởi vì sẽ được nhìn thấy người trong mộng, nhưng ta cũng sợ đêm tối, ánh trăng rất sáng, như người của hôm đó, ta không dám nhìn, e sợ không chế không được bản thân, đi theo người. Tỷ phu, Triệt nhi không không gượng nổi nữa, thật sự không gượng nổi nữa. Tỷ phu, người có oán ta không? Người không hiểu tâm của Triệt nhi, cũng không muốn hiểu cảm thụ của Triệt nhi, người chỉ nghĩ đến giang sơn Đại Phạm, thiên hạ lê dân, người sẽ không tha thứ cho ta đúng không? Dưới cửu tuyền, tuyệt bất tương kiến, thế thế sinh sinh, vĩnh bất tương phùng.” Hắn vừa khóc vừa lặp lại những câu này, một nỗi sợ tự nhiên sinh ra trong lòng. Vội đứng lên, lau khô gương mặt đầy nước mắt, hai tay chà xát trên thân đào thô ráp, suýt nữa phá da xuất huyết, lúc này mới hít sâu một hơi, sửa sang lại y quan.

Lại nói Liên Hương, cảm y phục trở về, không thấy Hoàng Thượng hoàng hậu, chỉ phải đi về phía trước. Nhìn thấy Long Triệt bị thương ngã dưới gốc đào khóc kể. Nàng nghe xong, cảm giác như mình mới tỉnh mộng, lúc này mới hiểu được Long Triệt vì sao lại vô tình đến tận giờ, nguyên lai chỉ vì hai câu cuối cùng của Vệ Thanh Hồng. Nàng nghĩ đến vận mệnh của hai người, cùng với nỗi dày vò khắc cốt ghi tâm hai năm nay của Long Triệt, cũng không nhịn được chìm vào bi thương, lâm vào hôn đoạn thần thương, không đành lòng phá đi lớp mặt nạ Long Triệt miễn cưỡng mang lên, mắt thấy hắn đứng lên, nơi này nàng vội vàng hồi thân, theo lối cũ trở về.

Đi được một lúc, chợt thấy hoàng hậu cùng đám cung nhân ngồi trong một cái đình ở ngã rẽ, vội lau khô nước mắt, bồi cười đi đến nói: “Nương nương tới nơi này, làm nô tỳ tìm một hồi.” Nói xong đem áo choàng giũ ra, thay Lí hoàng hậu phủ lên. Đã thấy nàng nhìn đào viên phía xa xa, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhìn nàng, mỉm cười nói: “Liên Hương, người hầu hạ Hoàng Thượng từ nhỏ đến lớn, đương nhiên hiểu rõ người, người nói người có phải là một người vô tình không?”

Liên Hương không ngờ nàng lại hỏi vấn đề này, nếu là lúc trước, nàng tự nhiên thấy Long Triệt vô tình, nhưng hôm nay biết được khúc chiết trong đó, làm sao còn có thể nói ra những lời này, trầm tư trong chốc lát, mới cười đáp: “Cái khác nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết Hoàng Thượng đối nương nương săn sóc tỉ mỉ, thật rất đa tình, hơn nữa cũng rất chuyên tình.”

Lí hoàng hậu cười nói: “Đúng vậy, đáp án này thật hảo.” Lại thông thả lẩm bẩm: “Con người muốn học tự dối bản thân, nếu không mỗi ngày trôi qua đều sẽ không sống nổi. Ta là như thế, Hoàng Thượng sao có thể chưa từng nếm qua? Ai, ta là kẻ đến chuộc tội, chỉ thương thay Hoàng Thượng, thật không hiểu người còn có thể gượng được đến bao giờ.”

Những lời này thanh âm rất nhỏ, ngay cả Liên Hương cũng không nghe được hết, nhưng nhìn sắc mặt bi thương của nàng, không khỏi kinh nghi, thầm nghĩ: hay là nương nương cũng đã biết gì rồi sao? Nhưng ta thấy Hoàng Thượng chú ý đến nàng, vậy hẳn phải đấu được mới đúng.

Nàng nơi này suy nghĩ, Long Triệt sớm bước đến, Liên Hương ngưng mắt nhìn lại, phát giác trong mắt hắn không còn chút vẻ bi thương, mặt đầy hân hoan bước vào đình. Mặc dù vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy, đến tận giờ cũng không thể không nghi ngờ, đó chẳng qua là một giấc mộng Nam Kha .

Heát chính vaên ñeã tồu thaăp tồu chồông

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Đảo mắt lại là một năm trôi qua, Long Triệt đã hai mươi tuổi , tự Vệ Thanh Hồng mất ba năm trước, hắn càng thêm thành thực thêm không ít, khoan nói những thần tử tầm thường, ngay cả mấy cự thần, cũng không thiếu kính sợ. Cũng may hắn mặc dù tâm kế ngày càng thâm trầm khó dò, lại thủy chung tuân theo di huấn của tỷ phụ, nhân hậu yêu dân. Từ thần tử đến bách tính, không ai không yêu quý. Danh vọng hôm nay hắn có đã vượt xa phụ hoàng hắn. Đại Phạm triều có một vị minh chủ như thế, không cần phải nói càng thêm phồn vinh cường đại, một ít tiểu quốc nơi biên cương, vừa kính phục vừa sợ hãi, sợ bị tấn công, nên đều xưng thần tiến cống, chỉ riêng Mông Cổ không chịu hàng phục, nhưng cũng không dám xâm phạm biên giới. Long Triệt nghĩ đến nguyện vọng của tỷ phụ, nên không dễ dàng động can qua. Hơn nữa đã có vạn triều thần phục, tâm cũng động lại, hắn bất giác cũng không còn lạc thú.

Một ngày này vừa vận thời tiết ẩm, lại là tiết hoa lạc. Liên Hương sáng sớm đã thức dậy, đối diện với cả trời lạc hồng thương cảm thở dài. Nguyên lai hôm nay là ngày kỵ của Vệ Thanh Hồng. Không biết Long Triệt trong lòng còn bi đến đến mức nào nữa đây. Tức thì gượng gợn tinh thần hồi phục sơ tảo, tiến vào hầu hạ.

Đi vào tẩm cung, trời vừa mới sáng, chỉ thấy trong viện thật yên lặng, ngẫu nhiên vài tiếng chim hót. Mấy nha đầu thái giám thấy nàng, đều lặng lẽ cười xua tay, nàng biết hắn còn chưa thức dậy, hiện giờ nàng đã thắng vì nữ quan, thân phận so với trước tôn quý hơn nhiều, ban đêm hầu hạ chờ sự tất nhiên không cần phải nàng . Nhưng ban ngày, Long Triệt vẫn còn thói quen nàng đứng bên cạnh làm bạn, nên nàng mỗi ngày đều phải đến. Chúng cung nữ cũng biết thân phận nàng, không dám ngăn đón. Liên Hương lặng lẽ đi vào nhìn, chỉ thấy trên long sàng, liêm mạc rủ xuống, yên tĩnh không tiếng động, liền biết người còn đang

ngủ. Lại hỏi cung nữ gian ngoài, cũng nói tối hôm qua đã truyền chỉ, hôm nay miễn triều. Rồi rầu rĩ ngồi một hồi, không thấy thú vị, nên bỏ đến hậu viện.

Hậu viện kia là một cánh rừng nho nhỏ, có đầy các loài hoa cỏ, quả nhiên là điệu ngũ hoa hương (non xanh nước biếc), càng có vẻ thanh u nhã trí, khiến người khác vô cùng thoải mái.

Liên Hương chậm rãi đi trong rừng, một đường ngạc nhiên, vì sao trên mặt đất lại sạch sẽ đến vậy, ngay cả một mảnh lạc hoa cũng không thấy. Ngẩng đầu nhìn trên cây, chỉ thấy tuy có hoa nở, nhưng từ lâu đã không còn dáng vẻ phồn hoa. Bản thân suy nghĩ nói: “Là người nào dụng tâm chịu khó, quét tước sạch sẽ đến vậy?”

Càng đi lại càng tò mò, trong phút chốc, liền nhìn thấy phía trước có nhân ảnh, đang ngồi chồm hổm tìm kiếm lạc hoa. Nàng không khỏi cười, thầm nghĩ thái giám này cũng quá ngốc rồi, dùng chổi chẳng phải càng thêm thuận lợi sao. Vừa muốn lên tiếng nhắc nhở, người nọ đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, đứng dậy quay đầu lại nói: “Người sao mới sáng sớm đã đến đây?”

Liên Hương lúc trước vì sắc trời còn tối, vẫn chưa nhìn rõ, lúc này nghe được thanh âm, suýt nữa sợ hãi kêu ra tiếng, vội che miệng lại, nhẹ giọng kêu: “Trời ạ, Hoàng Thượng, người sao lại ở trong này?” Lại nhìn trong tay hắn cầm một túi to, ngạc nhiên nói: “Người đang làm gì vậy?”

Long Triệt cũng ngơ ngác nhìn túi lạc hoa đã đầy hơn nửa trong tay mình, thật lâu sau mới cười khổ nói: “Liên Hương, người biết hôm nay là ngày gì không?”

Liên Hương tự nhiên biết, chính là không dám nói, nàng nghĩ Long Triệt đã đang hết sức quên đi, nàng sao nhẫn tâm khiến hắn nhớ lại. Nhưng lại không biết nói thế nào, lại nghe Long Triệt nhẹ nhàng nói: “Trẫm biết người quên không được ngày này, trẫm cũng vậy. Ngày hôm qua ban đêm trẫm chợt nghĩ đến, sinh mệnh con người như một đóa hoa, có lúc nở rộ, cũng có ngày héo tàn, trẫm nghĩ nếu có thể làm cho lạc hoa đầy đất trở về trên cây, tỷ phụ y. y có thể sẽ trở về. dù chỉ trở về cho ta nhìn một cái.” Vừa nói, trong giọng nói đã có ý nghẹn ngào.

Liên Hương sững sờ đương trường, hành động này của Long Triệt thật buồn cười, sao hắn lại có loại ý tưởng vô căn cứ này chứ. Nàng lại cười không nổi, chỉ có nước mắt đảo quanh trong mắt. Xem tình hình này, Long Triệt tắt từ đêm qua đã bắt đầu thu nhặt lạc hoa, cho nên mới truyền chỉ hôm nay miễn triều, trên mặt đất mới có thể sạch sẽ như thế. Hắn khinh công cực cao, bởi vậy các cung nữ cũng đều mờ mịt không biết Hoàng Thượng kỳ thật không ở trong cung. Nhìn kỹ đôi mắt, sớm đỏ bừng sưng phù, hẳn là do đêm tối cực kỳ cố sức tập trung nhìn mọi vật. Cũng có lẽ quang lóe lên, lại bị miễn cưỡng bức về.

Long Triệt thấy nàng chỉ đứng lặng nơi đó, nhìn thứ trong tay mình ngây người một lúc, bỗng nhiên thê thảm cười nói: “Trẫm đang làm gì đây. Dù nhặt hết lạc hoa trên đất, nhưng sao có thể cho chúng trở về trên cây. Cho dù miễn cưỡng gắn lên, thiên hạ to lớn, chẳng lẽ có thể đem tất cả lạc hoa nhặt lên sao? Ha ha ha, trẫm thật là ngu ngốc. May mắn chỉ bị người nhìn thấy, nếu bị người khác nhìn đến, chỉ sợ không biết xuất ra bao nhiêu trò cười đây.” Nói xong bỗng nhiên cầm túi to trong tay ra sức ném đi.

Túi giữa không trung mở ra rơi lả tả, hơn phân nửa túi lạc hoa như mưa rơi xuống, nhất thời làm kẻ khác hoa mắt. Liên Hương vội xông về phía trước, khóc ròng nói: “Hoàng Thượng cần gì phải làm vậy, lưu lại những thứ này, cho dù chỉ là ý nghĩ cũng tốt mà.”

Long Triệt thân hình rung động, cười lạnh nói: “Còn có ý nghĩ gì chứ? Ta mỗi lần đối gạt bản thân, cuối cùng lại phát hiện bất quá đều là một hồi mộng đẹp. Mộng vỡ tan một lần lại một lần, tâm cũng chết một lần lại một lần. Còn có ý niệm gì có thể nghĩ ra trong đầu.” Nói xong đỡ lấy Liên Hương nói: “Hôm nay không biết làm sao, từ tối qua tâm thần đã bất ổn, khống chế không được bản thân. Chỉ sợ cần phải náo nhiệt một chút, mới có thể tỉnh tâm lại, mới thể cười vui như cũ. Liên Hương, người bảo Hường Dương đi truyền chỉ, hôm nay trẫm muốn trong Ngự hoa viên đại yến quần thần, ngày đêm tận hoan. Phàm quan viên trên tứ phẩm, đều phải đến đông đủ. Còn có mẫu hậu, nàng mỗi ngày cũng trôi qua trong đau khổ, cũng nên để nàng đến khuây khỏa một chút.”

Liên Hương miệng đáp ứng, muốn đỡ hắn đi qua cánh rừng rậm rờ trùng trùng điệp điệp này. Nàng biết những cánh lạc hoa đó trong lòng Long Triệt, không chỉ đại biểu cho sinh mệnh sớm tàn của Vệ Thanh Hồng, mà còn là giấc mộng tận sâu trong đáy lòng hắn. Long Triệt nhìn hai mắt nàng, bỗng nhiên dùng

sức giẫm đạp lên những cánh hoa hồng nhạt, trong khoảnh khắc như muốn nghiền nát hết thảy, một bên lẩm bẩm: “Si tưởng ngu niệm (suy nghĩ ý tưởng ngu ngốc, vọng tưởng), hà tất phải thương tiếc.” Nói xong bước qua.

Liên Hương như nghe được thanh âm của một tâm hồn vỡ nát lần nữa nữa bị mãnh mẽ xé ra, ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao ngất của Long Triệt phía trước, trong lòng càng tăng thêm sầu lo, thầm nghĩ: Hoàng Thượng cứ cường ép ức chế tâm ý tưởng niệm như thế, chỉ sợ không hoàn toàn là tốt, liệu có thể nào.
. Thật sự ứng như lời vị cao tăng kia nói sao? Nghĩ đến đây, trên người không khỏi lạnh run, từ sâu trong đáy lòng chợt sinh ra một nỗi sợ hãi.

Heát chính viên nề tồ thaặp nguồ chồông

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Quần thần lần lượt đến, tất cả không hiểu ra sao, thầm nghĩ hôm nay không phải tất niên không phải ngày lễ, Hoàng Thượng có ý gì? Tối đại diện, sớm có mấy thái giám đứng chờ, nhìn mọi người đã đến đủ, muốn dẫn người bước vào. Chợt thấy ngoài cửa lại đến hai người, đi lại nặng nề, đỡ nhau đi vào, không phải Lí Phong hòa Phương Nguyên thì còn ai vào đây.

Nơi này có người thấy bọn họ mặt lộ vẻ bi thống, liền lập tức nhớ tới hôm nay chính là ngày kỵ của Vệ Thanh Hồng, vội bước lên đỡ lấy, một bên nghĩ muốn xoa dịu nỗi bi thương của hai người, nói: “Lão Đại nhân, Thái Khang đại nhân hôm nay không trở về kinh thành sao? Lẽ ra ngài ấy cũng nên đi mới phải, tuy nói ngài ấy đã từ chức, nhưng dù sao cũng từng là phụ chính đại thần, Hoàng Thượng hẳn cũng rất nhớ mong.”

Phương Nguyên gượng cười nói: “Không có, đã lâu hẳn không liên lạc với chúng ta. Phòng ở cũng chỉ là để mấy gia nhân nhìn, chưa từng trở về.” Nói xong càng thêm buồn bã. Từ Vệ Thanh Hồng chết, Thái Khang giận bọn họ không nghe hấn khuyên bảo, quá mức vô tình, giận dữ từ quan ẩn cư, lại càng không cùng bọn họ lui tới. Hai năm trước ngày kỵ của Vệ Thanh Hồng, hẳn còn trở về cùng nhau tảo mộ, xong việc mới rời đi, năm nay ngay cả về cũng không về. Nói vậy là thời gian càng dài, oán hận càng sâu, càng thêm khó giải. Người bên ngoài không biết những lời này càng khiến bọn họ xúc động, những tưởng có thể trấn an, lại không biết chỉ tăng thêm thương tâm mà thôi.

Đang thở dài, bọn thái giám đã dẫn chúng thần tử đi vào Ngự hoa viên, chỉ thấy thái hậu ngồi ngay ngắn tại chủ vị, sắc mặt cũng có ý thăm đạm. Long Triệt bồi bên cạnh, cao hứng phấn chấn, cùng hoàng hậu nói chuyện, thường thường còn cười lớn hai tiếng, tựa như đã quên hôm nay là ngày gi.

Lí Phong Phương Nguyên nhìn đến cảnh tượng này, lại nhớ đến Vệ Thanh Hồng vô tội bị ban chết, càng thấy tâm như bị đao cắt. Bất đắc dĩ lại là do bọn họ hạ thủ, nguyên nhân cũng là vì cái gọi là ‘đem Long Triệt dẫn về chính đạo’. Hiện giờ nhìn hấn đối Vệ Thanh Hồng không còn chút vương bận, tâm lại thấy thương cảm bi thương, nhưng không thể nói ra ngoài. Thủ đoạn kia của Long Triệt hạ rất ngoan, tra tấn ba lão đầu đến mức không còn lòng dạ dùng cơm nước, đêm không thể ngủ yên, càng thêm tâm lực lao lực quá độ, thân thể cũng ngày càng suy yếu. Thái hậu ngày ngày sắm hối trước Phật tổ, Lí Phong Phương Nguyên cũng chỉ mang chức quan, Trên thực tế đã vô lực vì triều đình làm việc .

Chúng thần thấy Hoàng Thượng cao hứng như thế, nào dám mất hứng, càng không có ai dám nhắc đến ngày kỵ của Vệ Thanh Hồng nữa chữ. Liên Hương yên lặng đứng bên hầu hạ, thấy Long Triệt mượn rượu tìm vui, vung tay múa chân, thái độ đắc ý vô cùng, càng cảm thấy kinh tâm. Bất giác trời đã tối đen, một vầng trăng tròn lẳng lẳng hiện lên nơi đỉnh đầu. Chợt thấy Lí hoàng hậu nhẹ nhàng đứng dậy, cho nàng một ánh mắt, Liên Hương hiểu ý, vội đi theo sau, đi vào một chỗ yên lặng, mới nghe Lí hoàng hậu vội vàng nói: “Liên Hương, thái độ hôm nay của Hoàng Thượng, cực khác với dĩ vãng, hôm nay là ngày kỵ của Đại tướng quân, người không nói ra, ai gia cũng biết tâm người chắc chắn không thể quên. Huống hồ đêm qua một đêm không thấy thân ảnh người, người theo người đã lâu, thấy người hành xử như thế, có thể xảy ra chuyện khác thường gì không ?”

Liên Hương trong lòng cả kinh, lời Lí hoàng hậu làm nàng lo lắng, cũng vội hỏi: “Nô tỳ không dám lừa gạt nường nường, Hoàng Thượng dĩ vãng chưa bao giờ từng như vậy. Nô tỳ cũng thập phần lo lắng, nường nường vẫn là khuyên người sớm rời yến, có lẽ qua đêm nay, ngày mai biết đâu mọi chuyện sẽ như thường.”

Lí hoàng hậu nói: “Ai gia cũng đang có ý này, chỉ sợ thể cô lực mỏng, Hoàng Thượng đối xử với người cùng người khác bất đồng, người theo ta đi khuyên bảo ngại vậy. Còn nữa đây là chuyện lớn, bỏ qua tôn ti lễ nghi gì đó đi, người cũng không được chối từ.” Nói xong dẫn theo Liên Hương, vội vàng trở lại yến, ôn ngôn khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, vui cũng đã vui cả ngày, chắc người cũng mệt mỏi, không bằng nô tì hầu hạ người hồi cung nghỉ ngơi.”

Long Triệt đang cuồn ầm mấy chén mỹ tửu, nghe được lời ấy, không khỏi chậm rãi buông chén rượu xuống, không nói gì, Liên Hương cũng vội khuyên nhủ: “Đúng vậy, Hoàng Thượng, trong các vị đại nhân cũng có người tuổi tác đã cao, không bằng cứ như vậy mà tan thôi.”

Long Triệt tựa đầu nhìn Liên Hương, mới cất tiếng cười to nói: “Tan, nói cho cùng. Liên Hương, đã tan, kỳ thật sớm đã tan không phải sao?” Hắn bỗng nhiên đặt mạnh chén rượu xuống bàn, ánh mắt bức bách nhìn tâm phúc thị nữ đang thấp thỏm lo âu, gần từng chữ: “Liên Hương, hôm nay là ngày gì? Người đã quên sao? Hôm nay chính là một ngày có tan không tụ a. Ba năm trước đây vào buổi tối đó.”

Nháy mắt, trên mặt mọi người đều biến sắc, thái hậu vội đứng lên nói: “Triệt nhi người say. Mĩ cảnh lương thần (cảnh đẹp ngày đẹp) thế này, sao lại nhớ đến chuyện thương tâm.”

Long Triệt trong mắt hoàn toàn thanh minh, nào có nửa điểm men say, lại chứa nỗi bi thương không thể nói hết, nhìn thái hậu nói: “Nguyên lai mẫu hậu cũng nhớ rõ, phải, ngài đương nhiên nhớ rõ, ba năm trước đây cũng vào lúc này, ngài ban cho tỳ phụ một chén độc thang, khiến chúng ta từ nay về sau thiên nhân vĩnh cách (kẻ sống người chết vĩnh viễn cách biệt), có tán không tụ.” Nói tới đây, thân mình lão đảo nghiêng ngả một chút, vội vịn vào bàn, mới không đến mức ngã sấp xuống.

Trừ bỏ số ít đại thần đang ngồi biết, còn lại chỉ biết Vệ Thanh Hồng vì bạo bệnh mà chết, vạn không biết bên trong lại chứa một bí mật lớn đến vậy, nhất thời đều ngây dại. Chỉ thấy Long Triệt ánh mắt sang quắc nhìn Lí Phong Phương Nguyên, gần từng chữ: “Các người. hai vị ái khanh tỳ phụ tối tín nhiệm ỷ lại, xem như phụ huynh, các người không quên một màn của ba năm trước đúng không. Trầm trọng phủ các người đối tửu cao ca (uống rượu ca hát), tỳ phụ ở trong cung hàm oan mà chết, làm trầm ngay cả y mặt y lần cuối cũng không thể.” Lời còn chưa dứt, Liên Hương đã quỳ xuống khóc ròng nói: “Hoàng Thượng thật sự say, sao lúc này lại nhắc đến việc ấy.”

Long Triệt nắm lấy nàng nói: “Đứng lên, trầm là thiên tử, trầm muốn làm gì thì sẽ làm cái đó, vì cái gì không cho trầm nói, trầm ghen đã ba năm, ghen sắp chết rồi. vì cái gì còn không cho trầm nói.”

Lúc này yến tiệc đã sớm ồn ào nghị luận, Đoan Nghi thái hậu thấy rối cuộc giầu không được nữa, lệ rơi như mưa nói: “Người nói đi, tất cả đều nói ra. Người ba năm nay khổ sở, người nghĩ ta cũng bọn họ tốt hơn sao? Ba người chúng ta, người nào không phải xem Thanh Hồng là hài tử của mình. Chỉ vì sinh hiểu lầm, nhấn tâm ban chết y. Người. Người cho chúng ta sẽ không hối hận sao? Nỗi dày vò trong lòng ta cùng hai vị đại nhân, Thanh Hồng trên trời có linh thiên, tất cũng biết được.” Nàng nói chưa xong, Lí Phong hòa Phương Nguyên ở dưới sớm bị thương ngã xuống ghế, ngay cả đứng cũng không nổi.

Heát chính viên nề tồu thaáp luïc chồông

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Long Triệt cả người sụp ngã xuống, Liên Hương cùng Lí hoàng hậu sợ tới mức vội dìu hắn đứng lên, đã thấy trên mặt hắn nổi lên một tia đỏ ửng diễm lệ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên trời cao nói: “Tỳ phụ a, không phải là Triệt nhi không tuân theo di huấn của người, mà thật sự ba năm nay quá dài, đã hao hết tất cả tâm thần của Triệt nhi, hiện giờ ta không thể gượng nổi nữa rồi, tỳ phụ người ở trên trời có linh, cũng biết một mảnh chân tâm của Triệt nhi. Dưới cửu tuyền, chớ để trách cứ tránh né ta, nếu không Triệt nhi chết không nhắm mắt, nhất định sẽ hóa thành lệ quỷ, trong tam thế này truy tìm tung tích người, một ngày

không thấy, vĩnh không quay đầu lại.” Nói xong bên môi lộ ra một nụ cười thê khổ, nghiêng đầu qua, ngất đi.

Lập tức trong cung tựa như thiên thác địa hãm (trời sụp đất lún), sắc mặt mỗi người đều kinh hoàng. Chúng thần tử đều canh giữ ở gian ngoài, các thái y tiến tiến xuất xuất, mặt đều lộ vẻ ưu sầu. Như thế qua nửa ngày, có người nhin không được, giữ một người lại hỏi: “Hoàng Thượng hiện giờ đến tột cùng ra sao, có gì đáng ngại lắm không?”

Thái y bị giữ lại thở dài nói: “Các đại nhân không cần khó xử hạ quan, hạ quan thật sự không biết.” Nói xong lắc đầu mà đi. Nơi này mọi người tâm như chết một nửa, nếu không liên quan đến tánh mạng, thái y kia sao không nói thật. Lập tức mỗi người đều bị thống nóng lòng.

Lại nói trong tầm cung, Lí thái y y thuật tối tinh đã vì Long Triệt xem mạch vài lần, được phương cũng đã xuất ra năm sáu bản. Thái hậu hoàng hậu còn có Liên Hương ba người đều khấn trương nhìn lão, thật lâu sau mới thấy lão bỏ tay xuống, lắc đầu nói: “Thái hậu, thứ cự thần vô năng. Tánh mạng của Hoàng Thượng, chỉ có thể xem tạo hóa, trời cao thương xót. Thần thật sự bất lực.”

Không chờ thái hậu trả lời, Lí hoàng hậu đã vội la lên: “Lý đại nhân, thỉnh ngài tận sức, Hoàng Thượng bất quá sáng nay mới phát bệnh, ba năm nay, ngày ngày vui cười, thân thể khỏe mạnh, sao chỉ trong nhất thời, đã kết luận vô được khả y (hết thuốc cứu) chứ?”

Lí thái y thâm ý nhìn vào mắt hoàng hậu, mới trầm thanh nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng vài năm nay có thật sự có ngày ngày như ý hay không, tin tưởng ngài rõ ràng nhất. Ai, Hoàng Thượng ngài ấy là một người chí tình chí nghĩa, nếu thật có thể biểu lộ ra hi vọng ái ố, có thể còn kéo dài được vài năm. Chỉ riêng chuyện làm việc nghịch tâm, cường ức tâm tư. Ngày thường dù không khác thường nhân là mấy, nhưng một khi duy trì không được, tâm tư thoát ra, đáy lòng tẫn bi, tình khí tẫn diệt (bi thương mất hết, tình khí cũng chẳng còn). Quả thật không ai có thể cứu được.” Nói xong lại lắc đầu thở dài.

Đoan Nghi thái hậu lúc này mắt đã khóc sưng lên, bị thống nói: “Lý đại nhân, người nhìn Triệt nhi lớn lên, chỉ vọng người có thể cứu hần lần này. Người cũng biết, Triệt nhi chưa có tử tự, một khi ra đi, chẳng phải giang sơn Đại Phạm này sẽ mất sao. Ta chỉ cầu người thay thiên hạ dân chúng suy nghĩ một chút.”

Lí thái y vội quỳ xuống, đôi mắt già cũng rơi lệ: “Lời thái hậu, cự thần không phải chẳng hiểu được. Thật sự là tương tự nhập cốt, không còn phương pháp, nếu có biện pháp gì khác, cự thần thà rằng không cần tánh mạng của bản thân, cũng muốn hộ Hoàng Thượng chu toàn. Thái hậu nói như thế, sẽ chiết sát cự thần.” Nói xong chỉ dập đầu không thôi.

Rất hậu vừa nghe lời này, sắc mặt trắng bệch, lại nghe Lí thái y nói: “Thái hậu vạn lần không cần đau buồn, trong thiên hạ cao nhân ẩn sĩ rất nhiều, người có y thuật cao hơn cự thần cũng rất nhiều. Thái hậu không ngại thiếp (dán) báo cáo rộng rãi, tìm kiếm diệu thủ, Hoàng Thượng rất được lòng dân, nói không chừng sẽ có chuyển cơ.” Nói xong lại lạy ba lần, lau nước mắt trên mặt, mới cáo lui đi ra ngoài.

Bên ngoài chúng đại thần sớm loạn như ruồi bọ mất đầu không hề có chủ ý, thấy Lí thái y đi ra tự nhiên cũng muốn níu lại, Lí thái y nhìn Lí Phong Phương Nguyên ngờ ngác ngồi đó liếc mắt một cái, thở dài một tiếng, cũng không tiếp lời, lắc đầu mà đi.

Nơi này liền có người lo lắng nói: “Giờ phải làm thế nào đây? Hoàng Thượng chưa có tử từ, hoàng vị phải truyền cho ai?”

Tên còn lại nói: “Suy nghĩ cũng đúng, cũng may vài vị Vương gia kia, ban đầu đã định chém, sau lại không biết vì sao vẫn chưa hành hình, tính ra cũng là hoàng tộc hậu duệ, thật sự không có cách nào khác, cũng chỉ có thể thỉnh bọn họ đi ra chủ trì đại cục.”

Một câu chưa xong, đã nghe một thanh âm mãnh mẽ phần nộ nói: “Tên kia mặt người dạ thú, dù là hoàng tộc, nhưng sao xứng ngôi lên ngôi cửu ngũ này, chỉ sợ không quá mấy ngày, thái bình thịnh thế này đã tan biến.” Mọi người vừa xoay người lại, thấy Lí Phong run rẩy đứng lên, râu tóc đều dựng, hiển là tức giận vô cùng.

Lập tức liền không ai dám lên tiếng, chỉ thấy Lí Phong lại thở dài một tiếng, bị phần nói: “Ông trời a, ta hại Thanh Hồng chết oan, là tự làm bậy không thể sống, nếu ông mở mắt, hãy lấy cái mạng già này, mà tha

cho Hoàng Thượng đi, người là thiên tử, là thiên tử tối anh minh của Đại Phạm Triều a.” Nói xong lão lệ rơi xuống, người khác nhìn thấy cũng tâm sinh thê lương.

Liên Hương đi ra, thấy chúng thần như vậy, nội tâm cũng buồn bã, hơi do dự một chút, liền bước nhanh rời đi, đuổi theo Lí thái y quỳ xuống nói: “Lý đại nhân, Hoàng Thượng thật không thể cứu sao? Nếu ông biết có vị cao nhân nào, thỉnh nói ra, vô luận khó làm bao nhiêu, Liên Hương cùng đệ đệ nhất định toàn lực ứng phó, không tiếc thương thân vẫn mệnh (bị thương hay chết).”

Lí thái y lắc đầu nói: “Cô nương chớ nói lời ngốc nghếch, nói có thể ngoại cao nhân, đơn giản là để trấn an thái hậu. Người sớm cho người chuẩn bị dần hậu sự của Hoàng Thượng thôi. Thứ ta nói những lời thương tâm, nếu muốn Hoàng Thượng có chuyển biến tốt đẹp, trừ phi Vệ tướng quân sống lại, ngoài ra không còn phương pháp gì. Ai, tạo hóa trêu người, đáng tiếc a đáng tiếc.” Nói xong tập tễnh đi. Lưu lại Liên Hương ngơ ngác đứng nơi đó, nước mắt như trên châu đứt dây không ngừng chảy xuống. Bởi vậy không có thấy được Hướng Dương đã đến sau nàng, chỉ nhìn phương hướng Lí thái y đi mà trầm tư.

Heát chính viên ñeã tòu thaáp thaát chồong

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Liên Hương nơi này gục khóc nửa ngày, không còn cách nào đành trở về, thỉnh linh Hướng Dương phía sau chạy lên, cả giận: “Người ở trong này làm gì? Hoàng Thượng đã như vậy, còn không biết ở lại bên trong hầu hạ, còn có thể thêm vài ngày.” Nói xong khóc lên.

Hướng Dương cũng không có biện giải, chỉ nghiêng đầu, bỗng nhiên nói: “Cô nương, vừa rồi Lí thái y nói nếu muốn Hoàng Thượng có chuyển biến tốt đẹp, trừ phi Đại tướng quân sống lại có phải hay không?”

Liên Hương càng thêm bị thương, gật đầu nói: “Nói là nói như thế, nhưng Đại tướng quân đã quá thế ba năm, trong quan tài chắc cũng chỉ còn lại một đồng xương khô, thì trong casket được gì, nói ra lời này cũng bằng người chưa nói gì.” Nói xong lại khóc lớn lên.

Hướng Dương gấp đến độ chân tay luống cuống, lắc đầu nói: “Cô nương ngày thường là người thông minh trầm ổn, sao đến lúc khẩn cấp cần thiết lại chẳng làm được việc gì thế này, còn có rất nhiều chuyện chờ cô nương xử lý đó. Hơn nữa, trong lòng ta có một ý tưởng, chỉ dám cùng cô nương nói, cô nương cứ như vậy, bảo ta mở miệng thế nào đây? Nếu thật là ta nghĩ nhiều, hại cô nương vui mừng không công một hồi, chẳng lẽ không phải càng là tội không thể tha.”

Liên Hương lau lệ, miễn cưỡng nói: “Người nói cũng phải. Có ý tưởng gì cứ nói đi, đã đến nước này, còn có chuyện gì vui nữa chứ?”

Hướng Dương lúc này mới trầm ngâm lại, thật lâu sau nói: “Cô nương, y ta cân nhắc, Đại tướng quân chưa chắc đã chết thật.” Hắn vừa nói ra, hết như tiếng sấm vang lên giữa trời trong, khiến Liên Hương chấn động đại ra ngay lập tức, sau một lúc lâu mới hồi thần lại, cả giận nói: “Lời này sao có thể nói lung tung? Đại tướng quân chết là ta tận mắt nhìn thấy, không phải người cũng thấy sao? Đến khi chôn cất quan tài, từ đầu đến cuối có qua tay người khác không, sao giờ này lại nói mấy lời này, an ủi người khác cũng không cần dùng đến biện pháp này.”

Hướng Dương vội la lên: “Cô nương, ta chỉ là phỏng đoán, đây chỉ là trong lúc không có biện pháp nghĩ đến thôi. Cô nương hãy nghe ta nói hết lời. Cô nương có nhớ đêm Đại tướng quân chết, ta có nói với cô nương có gặp một tiểu thái giám giống ý trung nhân của ta không?”

Liên Hương thấy hắn nói trịnh trọng như vậy, không giống bộ dáng lung tung an ủi, không khỏi cẩn thận nhớ lại, nói: “Một đêm kia ta tâm thần đại loạn, làm sao nhớ được nhiều, bất quá tựa hồ như có chuyện này.”

Hướng Dương nói: “Có thể chứ. Sau chuyện ngày đó, cô nương tự nhiên không còn lòng dạ nào thay ta tìm kiếm, nhưng ta đã tự mình âm thầm thẩm tra, hỏi người ở khắp nơi, bọn họ đều nói trong cung không có thái giám nào như vậy. Cô nương không biết chứ, ý trung nhân của ta lớn lên cực kỳ mỹ mạo thanh tú,

nếu có một người như vậy tồn tại, tất sẽ làm người khác chú ý. Cho dù là một kẻ cực kì bình thường, ta tìm kiếm suốt ba năm, vẫn là không tìm thấy người này. Huống chi ba năm nay trong cung cũng không thả người ra ngoài. Bởi vậy ta đã sinh ra nghi ngờ.”

Liên Hương nói: “Vậy thì đã sao. Chuyện đó cùng Đại tướng quân có quan hệ gì?”

Hướng Dương cười nói: “Cô nương người đã quên, ta lúc trước nói qua, ý trung nhân của ta chính là một thư đồng thủ hạ của Thái Khang đại nhân.” Vừa dứt lời, Liên Hương đã “A” một tiếng hoảng hốt, run giọng nói: “Người. Người là nói. Người là nói.”

Hướng Dương gật đầu nói: “Phải, cô nương ngẫm lại xem, Thái Khang đại nhân cùng Đại tướng quân giao tình rất thâm hậu. Lúc Lão Thừa tướng quyết định sự sống chết của Đại tướng quân, ngài ấy không phải cũng có mặt sao? Có lẽ ngài ấy không nỡ để Đại tướng quân hàm oan mà chết, bởi vậy mới nghĩ một biện pháp để thư đồng của mình trà trộn vào cung nghĩ cách cứu viện thì sao?”

Liên Hương ngay cả thân thể cũng đứng không nổi, ngã ngồi trên một tảng đá lớn, một bên kích động nói: “Quả thật chuyện này có thể, Thái Khang đại nhân không chỉ là một người khôn khéo bình thường, ngay cả Đại tướng quân cũng phải sợ ba phần, huống hồ chung quy ta cảm thấy chuyện của Hoàng Thượng cùng Đại tướng quân, ngài ấy sớm đã biết được, thậm chí còn trợ giúp, ngài ấy lại là người đầu tiên biết chuyện thái hậu ban chết Đại tướng quân, có lẽ thật sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng. nhưng. Đại tướng quân chết là chính mắt ta nhìn thấy, ngài ấy có thể nghĩ được biện pháp gì?”

Nàng đang trầm tư, Hướng Dương đã vừa cười nói: “Cô nương chỉ biết y khôn khéo, chắc còn chưa biết về mặt y dược ngài ấy cũng là một đại hành gia (người giỏi về một mặt nào đó) đúng không? Cũng không trách cô nương, chỉ sợ khắp thiên hạ chẳng mấy ai biết được chuyện này. Ta cũng là từ chỗ Viên Viên nghe được đấy. Cô nương sinh trưởng ở thâm cung, không biết thiên ngoại hữu thiên, nhất là trên giang hồ, những loại quái dược nhiều không đếm xuể. Biết đâu sẽ có một loại dược có thể cứu Đại tướng quân hoặc làm y giả chết khiến người khác không biết được thì sao?”

Liên Hương chỉ thấy tâm mình đang đập mãnh liệt, bỗng nhiên nói: “Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ cùng người đi tìm Viên Viên của người, hỏi cho rõ ràng, nếu. Nếu quả thật trời cao mở mắt.” Những lời còn lại nàng không dám nói nữa, sợ rằng kết quả lại khiến nàng vui mừng vô ích.

Hướng Dương nói: “Cô nương biết cưỡi ngựa không?” Thấy Liên Hương gật đầu, hân vui vẻ nói: “Như thế rất tốt, ta bây giờ đi dẫn ngựa, cô nương đi nhìn Hoàng Thượng. Viên Viên từ trước đến nay chỉ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân, chưa chắc sẽ nói, chúng ta chỉ cầu y nói cho chúng ta biết nơi ở, sau đó đi tìm Thái Khang đại nhân mới là thượng sách.”

Liên Hương gật đầu nói: “Hảo, theo ý người nói vậy.” Nói xong vội vàng chạy về tẩm cung, thấy dược thang trên bàn không hề thay đổi, thái hậu đã khóc đến hôn mê bất tỉnh, Lí hoàng hậu đằng kia vội việc dán hoàng băng, quảng tìm danh y.

Heát chính viên ã tồ thaáp baùt chồõng

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Lí hoàng hậu thấy nàng đến đây, vội la lên: “Liên Hương, người đi đâu vậy, thật khiến người ta sốt ruột muốn chết, Hoàng Thượng ngài ấy không hề động đến thang thủy (nước thuốc), người mau đi khuyên nhủ người, có lẽ người sẽ nghe lời người.”

Liên Hương đáp ứng, cầm lấy bát thang đến bên Long Triệt, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng hãy uống dược đi, thân thể như vậy sao có thể gánh nổi trọng trách của thiên tử, lại thống trị thiên hạ thế nào?” Chỉ thấy bên môi Long Triệt lộ ra một mặt mỉm cười, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Liên Hương, đừng lo lắng, thân thể này kỳ thật đã sớm không còn dùng được, bất quá là trăm miễn cưỡng duy trì đến hôm nay. Hiện giờ ngũ tạng câu phần (ngũ tạng đều không tốt), không ăn nổi thứ gì, chắc là nó cũng muốn giải thoát rồi. Như vậy cũng tốt, hồn phách trăm có thể bay đi tìm tỷ phụ. Liên Hương, chẳng lẽ người còn không biết, trăm muốn nhất chính là gì sao?”

Liên Hương nghe hần nói, rõ ràng là một lòng muốn chết, quả như Lí thái y nói đích”Tương tư nhập cốt” , sao còn đường sống. Thở dài, buông bát, đi đến cạnh hoàng hậu nói: “Nương nương, ta nghe Hướng Dương nói hần biết một vị danh y, nhưng người này hành tung bất định, tính tình cổ quái, không dễ dàng chịu cứu người, nếu nữ tử cần y, có thể người này sẽ mở một lối thoát, nô tỳ muốn cùng Hướng Dương đích thân đi một chuyến, năm ngày sau, vô luận tìm được hay không, nô tỳ nhất định trở về.”

Lí hoàng hậu do dự một chút nói: “Không thể phái người khác đi sao? Nơi này còn phải trông cậy vào người mà.”

Liên Hương nói: “Chỉ e để người khác đi, nói chuyện không cẩn thận, ngược lại làm chuyện càng xấu thêm, nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không trì hoãn, Hoàng Thượng xưa nay thân thể khỏe mạnh, mặc dù hiện giờ mắc bệnh, dấu vậy ắt cũng chống đỡ được vài ngày.” Nói xong bái biệt hoàng hậu bước ra cửa, nghe có mấy đại thần ở xa xa nghị luận nói: “Ai, lẽ ra Hoàng Thượng yêu một nam tử cũng không sao cả, cho dù đối phương là Đại tướng quân, chỉ cần hai người nguyện ý, người khác cần gì phải can thiệp. Hiện giờ chuyện đến nước này, phải thu thập thế nào đây? Lại nói đều là do lão Thừa tướng quá mức cố chấp, hiện giờ hai vị lương đồng đều ra đi, hối hận thì được cái gì?”

Người còn lại nói: “Tuy rằng nói là vậy, nhưng ngàn vạn lần đừng nói trước mặt lão đại nhân, sao có thể nhần tâm làm ngai ấy thêm thương tâm, ai, ta xem lão Đại nhân chỉ trong một ngày đã già đi không ít, chỉ sợ không phải là điềm lành, ai.”

Liên Hương nhìn Lí Phong hòa Phương Nguyên cuộn mình ở một góc, trong lòng không nỡ, thầm nghĩ: ai, hai vị đại nhân chịu tra tấn cũng đã đủ rồi, không biết Hướng Dương đoán có chính xác không, nếu quả nhiên trời cao phù hộ, Đại tướng quân quả thật chưa chết, tất nhiên là giai đại vui mừng. Trải qua vài năm nay, thái hậu cùng hai vị đại nhân nhất định cũng đã nghĩ thông.

Vừa ra khỏi cửa, Hướng Dương sớm dắt hai con ngựa chờ trước. Hai người lên ngựa, một đường hướng phủ củ của Thái Khang ở kinh thành mà đi, chỉ thấy đường phố phồn hoa, dân chúng hoà thuận vui vẻ. Liên Hương thở dài: “Nếu người đoán sai, Hoàng Thượng đi theo Đại tướng quân, cái thái bình thịnh thế này không biết rồi sẽ ra sao.”

Hướng Dương nói: “Ta xuất thân từ bình dân, tối biết dân chúng tâm tư. ‘Làm người thời loạn còn không bằng làm chó thái bình’, dân chúng chỉ cầu ăn no mặc ấm, cả đời bình an, thì cần gì chạy đi quản hoàng hậu phi tử của Hoàng Thượng là nam hay là nữ. Lý đại nhân cùng thái hậu bọn họ chính là rất cố chấp, tự cho là đúng, nếu không làm sao có thể gây ra nông nổi hôm nay. Y ta nói, có Đại tướng quân ở, Hoàng Thượng như hổ thêm cánh, hiện giờ Hoàng Thượng có được lòng dân như vậy, đến lúc đó chỉ sợ người người thay hai người bọn họ lập bài vị trường sinh ấy chứ.”

Liên Hương nghe được câu ” Làm người thời loạn còn không bằng làm chó thái bình” , thở dài: “Lời này rất có đạo lý, có thể thấy được điều dân chúng mong muốn nhất là gì. Ai, ta hiện tại rất sợ, vạn nhất không như người đoán, vậy bảo ta. bảo ta làm sao chấp nhận nổi đây.”

Khi đang nói chuyện đã đi vào đến phủ củ của Thái Khang, vào đến nơi, chỉ thấy mấy người hầu đang đứng dưới thái dương sưởi nắng nói chuyện, một nam hài xinh xắn đứng giữa vừa nhìn thấy bọn họ, nhần hai hàng mi nhỏ nhần lại nói: “Hướng Dương, đã nói trước người không được lại đây, còn như vậy nữa ta sẽ không để ý tới người .”

Liên Hương liền biết đây nhất định là Viên Viên người trong lòng của Hướng Dương đích, vội vàng bồi cười nói: “Là ta bức Hướng thị vệ tới, có một chuyện rất quan trọng muốn thỉnh giáo đệ đệ. Vạn mong đệ không cần từ chối.”

Viên Viên đánh giá nàng hai mắt, xoay người nói: “Có chuyện gì vào rồi nói sau. Nếu vị này chính là Liên Hương cô nương, các người đến vì chuyện gì đại khái ta cũng đã biết.”

Heát chính viên ã tồ thaáp cồu chồong

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Liên Hương mừng rỡ, một bên cười hỏi: “Đệ đệ sao biết ta?”

Viên Viên vào phòng, miễn cưỡng nói: “Đại nhân chúng ta đã sớm nói về người, nếu ta còn không biết, sao có thể xứng đi theo bên cạnh đại nhân. Các người nhất định là vì chuyện ba năm trước mà tới đúng không?” Nói xong nhìn Hướng Dương liếc mắt một cái: “Ta biết người nhất định sẽ liên tưởng đến ta. Nhưng lại kéo dài đến tận giờ, cũng thật là cái đầu heo.”

Liên Hương vừa nghe lời này, rõ ràng thừa nhận y chính là tiểu thái giám kia, không khỏi vui mừng quá đỗi, run giọng nói: “Đại tướng quân. y. y quả thực còn tại nhân thế sao?”

Viên Viên cười nói: “Chuyện này ta không biết, nhưng đại nhân chúng ta nói, nếu Liên Hương cô nương đến đây, thì nói cho cô nương biết ngài ấy ở đâu, nếu là người khác đến, như nhau không cần để ý, kẻ càn quấy thì đánh đuổi đi.” Nói xong đưa cho bọn họ một tờ giấy nói: “Đây là nơi ở hiện tại của đại nhân chúng ta, khoải mã hai ngày đêm là đến.” Nói xong nhìn sắc mặt kích động của Liên Hương, mở miệng cười nói: “Đại nhân đã nói cô nương không đơn giản, bây giờ nhìn thấy bất quá cũng chỉ có vậy, thiếu trầm ổn không có kiên nhẫn.”

Liên Hương rơi hai giọt lệ, mới nói: “Đệ đệ nào có biết được tâm tình hiện tại của ta. Thái Khang đại nhân. Thái Khang đại nhân cầu ngài ấy không làm ta đi một chuyến vô ích.” Nói xong lại ô ô khóc lên, miễn cưỡng ức chế, thậm trọng cất hờ hững: “Đa tạ đệ đệ.” Nói xong cùng Hướng Dương bước nhanh lên ngựa, một khắc cũng không trì hoãn, đi về phía đông nam.

Dọc theo đường đi non sông gấm vóc, lục dương liễu rủ (cây xanh liễu rủ), cảnh trí đẹp không thể tả hết, Liên Hương cùng Hướng Dương chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức, cách nơi ở của Thái Khang càng gần, thì phát hiện cảnh sắc càng thanh u. Liên Hương nói: “Quả nhiên là nơi Thái Khang đại nhân chọn.” Một câu chưa xong, chỉ thấy mảnh rừng phía trước có một phi diêm, hai người mừng rỡ, vội vàng đến phụ cận, liền thấy một tòa phủ đệ hiện ra trước mắt.

Đợi cho người vào thông báo, Thái Khang đầy mặt tươi cười đi ra đón tiếp, một bên cười nói: “Khách quý giá lâm, không thể tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Liên Hương thấy hân thần tình tươi vui, thăm nghĩ hai ngày trước là ngày kị của Vệ Thanh Hồng, Thái Khang sao có thể vui mừng như thế được, đã biết những gì mình nghĩ đã đúng bảy tám phần, cảm thấy kích động, rồi lại không dám lộ mãng, sợ Thái Khang không chịu nói ra sự thật. Miễn cưỡng ổn định tâm thần, gượng cười nói: “Đại nhân thật biết cách tìm thú nhàn tản, chọn một nơi thật hảo, không hỏi chính sự, quả thật là rất nhàn tản.”

Thái Khang cười nói: “Đâu có, đã làm cô nương chê cười. Một nơi thanh u như vậy, nguyên chỉ nên lập vài căn nhà tranh, trồng vài hàng giậu mới giống chứ, nề hà ta thiên tính không sống được những ngày kham khổ, so với không được với vị bằng hữu kia của ta. Cuối cùng đành lập một tòa phủ đệ thế này, thật sự là hổ thẹn hổ thẹn.”

Liên Hương trong lòng vừa động, vội hỏi: “Nguyên lai đại nhân nơi này còn có tri âm, chẳng biết có thể giới thiệu hay không, vừa vặn để nô tỳ nghe vài lời cao luận.”

Thái Khang mỉm cười nói: “Vị bằng hữu kia của ta trời sinh tính không màng danh lợi, cũng không muốn gặp ngoại nhân.” Nói xong lại chuyển lời: “Cô nương vốn là người hầu trong cung, không biết vì sao lại đến nơi này?”

Giờ phút này Liên Hương sớm đoán được vị bằng hữu kia của hân là Vệ Thanh Hồng không thể nghi ngờ. Lập tức bắt chập chuyện khác, vào phòng còn chưa ngồi xuống, đã quỳ xuống nói: “Thái Khang đại nhân, trước mặt người quang minh không nói chuyện dư thừa, vị bằng hữu kia của ngài nhất định là Đại tướng quân rồi. Liên Hương vô tình tham cứu chuyện y chết mà sống lại, chỉ cầu đại nhân khai ân, để nô tỳ đi gặp y.” Nói xong liền muốn dập đầu.

Thái Khang vội nâng dậy, cười nói: “Tự ngày ấy Viên Viên nói với ta gặp qua Hướng thị vệ, ta đã biết việc này nhất định có một ngày sẽ bị vạch trần. Nếu cô nương đã đến đây, nói vậy Hoàng Thượng hân cũng đã biết. Ta dặn bọn hạ nhân vừa gặp cô nương, thì phải bảo cô nương đến chỗ ta. Bốn ý cũng không muốn giấu giếm. Cô nương sao cần hành đến đại lễ thế này.”

Liên Hương mừng rỡ nói: “Như thế Liên Hương đã tạ đại nhân, đại ân tình hôm nay, chỉ có thể để ngày sau báo đáp, Khẩn cầu đại nhân lập tức mang nô tỳ đi gặp Đại tướng quân, nếu chậm trễ. nếu chậm trễ.” Nói xong lại nhịn không được bi thương từ trong lòng dấy lên, vội ép mình nhịn xuống.

Thái Khang nói: “Cô nương không cần nóng vội, nói vậy là Hoàng Thượng bức cô nương phải làm nhanh rồi. Yên tâm, gặp mặt là chuyện đương nhiên, nhưng có một chuyện, cô nương biết ta cũng là nguyên ý chu toàn chuyện tốt của Hoàng Thượng cùng Thanh Hồng. Nề hà lão hữu này thật sự quá mức ngoan cố, từ ta cứu y, cũng đã khuyên y nên tìm một cơ hội thích hợp mà quay về, nói ngọn nguồn mọi chuyện cho Thái hậu, phụ tá Hoàng Thượng xử lý triều chính. Nhưng y lại nói cái gì Hoàng Thượng đã đắm chìm quá sâu, nên nhân cái chết của y mà buông tay, từ đó cưới thê sinh con, quân thần hòa hợp. Chờ một thời gian sau, tự nhiên sẽ quên hết. Bởi vậy còn nói gì cũng không trở về, suýt nữa còn muốn động võ với ta. Lại cảnh cáo ta nếu dám mật báo, nhất định không dẽ dàng buông tha. Cô nương nói, y là người Hoàng Thượng trân ái, nếu ngày sau sóng gió qua đi, ta có thể có kết cục tốt đẹp sao. Cho nên ta mới giấu đến tận giờ.”

Liên Hương vội vàng gật đầu nói: “Nô tỳ hiểu được sự lợi hại trong đó, đại nhân chỉ cần dẫn đường, nô tỳ sẽ khuyên bảo Đại tướng quân, đại nhân biết không, Hoàng Thượng.” Lời còn chưa dứt, liền bị Thái Khang ngắt lời nói: “Cô nương hiểu được là tốt rồi. Tính tình Thanh Hồng ta tối rõ ràng, cô nương đi đến đó không cần nói gì nhiều, chỉ cần nói dối, Hoàng Thượng vì tưởng niệm quá mức mà sinh bệnh nặng, nói càng nặng càng tốt, nói còn một hơi thôi cũng tốt, như vậy mới có cơ hội khiến y hồi tâm chuyển ý. Đợi cho đến khi trở về, mặc dù biết chúng ta nói dối, khi đó vẫn còn Hoàng Thượng che cho cô nương, chuyện gì cũng không sợ.”

Liên Hương vừa nghe lời ấy, cất tiếng khóc lớn nói: “Đại nhân a, cần gì nô tỳ phải nói dối, Hoàng Thượng vốn đã sinh bệnh nặng, hiện giờ đã qua một ngày, chắc cũng chỉ còn một hơi. Trừ phi Đại tướng quân về, nếu không người khác cũng không cứu được người.”

Thái Khang hoàn toàn không nghĩ đến việc lời nói dối của mình lại trở thành sự thật, mặt biến sắc nói: “Sao lại như thế, Hoàng Thượng còn chưa lưu lại tử từ mà.” Nói xong cũng không kịp thay y phục, vội vàng dẫn theo nàng đi ra ngoài, một bên an ủi nói: “Thanh Hồng ở cách nơi này không xa, chẳng qua bí mật một chút. Chốc lát thì sẽ đến thôi, cô nương trước hãy nói về bệnh tình của Hoàng Thượng ra sao a?”

Cứ vừa đi vừa nói như thế. Thái Khang cũng đã hiểu được, thở dài: “Thì ra là thế, ta tính Hoàng Thượng cho dù có cuồng dại đến mấy, cũng có thể kéo dài vài năm, ai ngờ lại đến nhanh như vậy, đều là Thanh Hồng sai, sao lại bảo một kẻ cuồng dại ức chế nổi tương tư nhập cốt chứ. Cũng may vị được như y cũng có phần linh nghiệm. Ai, xưa nay để vương lắm kẻ bạc tình, khó có được người như Hoàng Thượng đa tình đến tận giờ. Ta Thái Khang thật sự bội phục.” Nói xong chỉ một hàng giậu trước mặt nói: “Nơi đó chính là nơi Thanh Hồng ở, thật là, y vẫn còn tâm tình chơi với hoa cỏ a, chờ xem chút nữa là ai lo lắng đây.” Liên Hương cùng Hường Dương ngừng mắt nhìn, quả thấy trong một tiểu viện nho nhỏ, một người đang đưa lưng về phía bọn họ tưới nước cho chậu hoa lan. Mặc dù đã cách xa ba năm, Liên Hương lại sớm nhận ra bóng dáng này chính là Vệ Thanh Hồng.

Heát chính viên nề ngu thaáp chõông

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều vô cùng kích động, “Đại tướng quân” ba chữ chỉ có thể xoay tròn trong miệng, lại không cách nào bật phát thành tiếng, khó khăn lắm Liên Hương mới trấn định được tâm thần, mới vừa hô lên một câu “Tướng quân”, lệ sớm đã rơi như mưa, nơi này Thái Khang đẩy ra hàng giậu, dẫn hai người đi vào.

Vệ Thanh Hồng nghe được có người gọi, vội quay đầu, vừa thấy Liên Hương Hường Dương, không khỏi giật mình đứng nơi đó, trong mắt hiện lên thần sắc vừa mừng vừa sợ, giây lát mới nổi giận dưng dưng nhìn Thái Khang nói: “Ta đã nói thế nào với người, bây giờ người cuối cùng vẫn là không nghe, người. Người. Người.”

Thái Khang ủy khuất nói: “Sao lại nói ta chứ, người hỏi rõ nguyên nhân rồi hãy trách tội, thật là, hết như hai lão bảo thủ Lí Phong Phương Nguyên.” Hấn vừa dứt lời, Liên Hương đã xông lên trước, quỳ gối bện Vệ Thanh Hồng khóc nói: “Đại tướng quân, từ biệt ba năm, nô tỳ chỉ nghĩ ngài đã tiên hành, hiện giờ tái kiến, như cách xa mấy kiếp, may mà tướng quân thân thể khỏe mạnh, thật là phúc của dân chúng Đại Phạm. Chỉ tiếc Hoàng Thượng ngài ấy. Hoàng Thượng người.”

Vệ Thanh Hồng trên mặt dù bình tĩnh, nhưng nghe xong mấy câu này, kỳ thật cũng thập phần cảm khái, Cho đến nghe khi nghe đến câu cuối, trong lòng không khỏi trầm xuống, vội hỏi: “Hoàng Thượng hấn xảy ra chuyện gì? Liên Hương, người nói mau, khóc khóc cái gì a? Hay là. Hay là.” Nói xong sắc mặt lập tức trắng bệch, thân mình lung lay lão đảo, may mắn Thái Khang đỡ lấy, mới không ngã xuống.

Liên Hương nức nở gật đầu nói: “Đại tướng quân đoán cũng đã chuẩn chín phần, Hoàng Thượng bỗng nhiên bệnh nặng, lúc nô tỳ đi đã là cảnh thủy thang không màng, đến giờ này chẳng biết còn được mấy khẩu khí. Vạn mong Đại tướng quân từ bi, xem như vì một lòng say mê của Hoàng Thượng, cứu hấn lần này. Ủy khuất mà Đại tướng quân chịu, nô tỳ biết rất rõ, nên không cầu vì Hoàng Thượng, chỉ cầu tướng quân suy nghĩ thay cho thiên hạ sinh linh.”

Vệ Thanh Hồng vừa nghe Long Triệt bệnh nặng, sao còn chú ý đến mặt khác, kéo Liên Hương lên run giọng hỏi: “Hoàng. Hoàng Thượng hấn. Thân thể luôn khỏe mạnh, sao lại. sao nói bệnh là. Bệnh nặng như vậy?”

Không chờ Liên Hương nói, Thái Khang đã ở bên nói: “Còn không phải vì người sao. Liên Hương đã nói qua với ta, trong thư tuyệt mệnh người viết nếu Hoàng Thượng làm trái di huấn của người, thì dưới cửu tuyền, tuyệt bất tương kiến, thể thể sinh sinh, vĩnh bất tương phùng. Hoàng Thượng si tình, người nếu đã chết, liền mang một lòng cuồng dại phó thác hết vào trăm năm sau, bởi vậy nào dám vi phạm. Cho nên ngày ngày cường ức tương tư, cười vui qua ngày. Cuối cùng phát bệnh. Người có biết không, làm việc nghịch tâm, lúc đầu quả thật như thường, nếu có một ngày không khống chế được tinh thần, tâm tư sẽ như con dê, như một con dê vỡ ra khi gặp hồng thủy không thể cứu vãn được nữa. Bây giờ bất quá là đến bước cuối cùng thôi.”

Hấn nói chưa xong, Vệ Thanh Hồng đã gấp đến độ sắc mặt đều thay đổi, liên tục thúc giục nhanh chóng hồi kinh, ngay cả một vài vật dụng đơn giản cũng không kịp thu thập. Thái Khang nhìn bộ dạng này của y, trong lòng mừng thầm, yên lặng nói: ai, từ xưa đến nay, cương thường luân lý bốn chữ này, cũng không biết chặt đứt hạnh phúc của bao kẻ hữu tình, chỉ mong lúc này đây, hai người bọn họ đã trải qua trùng điệp đau khổ thế này, có thể bạt vãn kiến nhật (rẻ mây nhìn thấy ánh mặt trời), cùng nhau sống đến bạc đầu, thì quốc vận của Đại Phạm cũng sẽ cao hơn một tầng a.

Lập tức bốn người thẳng tiến về quý phủ của Thái Khang, chọn lựa hai con khoái mã, lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, Thái Khang sợ trên đường sẽ không còn nhà dân, muốn đợi nghỉ một đêm rồi lên đường, Vệ Thanh Hồng sao có thể chờ nổi. Ngay cả Hướng Dương Liên Hương hai người cũng không nguyện trì hoãn, bởi vậy hấn chỉ đành theo bọn họ.

Trong bất giác bốn người bay phóng như tên, đã qua một ngày một đêm, nhìn thấy phương đông ánh dương quang dần hiện ra, Thái Khang đã mệt mỏi nói: “Chúng ta đi một đường, khoan nói ngủ, ngay cả một rãnh nước cũng chưa đến, ta không chịu nổi nữa, phía là một thôn trấn, mặc kệ như thế nào trước dùng chút rượu cùng đồ ăn rồi hãy tiếp tục lên đường.”

Vệ Thanh Hồng không nói, chạy đi một đoạn nữa mới mở miệng: “Cũng tốt, người là một văn nhân, khó chịu nổi xóc nảy thế này, không bằng người cùng Liên Hương hai người ở lại đây dùng chút trà bánh, ta cùng Hướng thị vệ tiếp tục chạy đi.” Nói xong cười khổ một chút nói: “Người cũng biết ta mà, Triệt nhi đã bệnh thành như vậy, ta nào có tâm tư ăn thứ gì, chỉ cầu trời cao thương xót. Nếu là. Nếu là. Nếu là.” Nói ba lần “Nếu là”, lại chung quy không dám nói ra phần còn lại, tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

Thái Khang nói: “Người cũng không cần lo lắng như vậy. Nếu nói đây là bệnh tương tư, cũng là bệnh trong thiên hạ khó cứu chữa nhất cũng dễ cứu chữa nhất. Hoàng Thượng mặc dù tương tư nhập cốt, bất quá là tình ý triền miên, không muốn ăn uống, thân thể người vốn rất tốt, chỉ có mấy ngày sao có thể chết đối. Đến lúc đó chỉ cần người ngồi bên cạnh người, bảo đảm bách bệnh tiêu hết, cần gì phải để ý nhiều như vậy.”

Vệ Thanh Hồng cũng biết Thái Khang nói có lý, lại chẳng nghe vào tai được, tâm chỉ còn nghĩ đến Long Triệt, kiên trì phải tiếp tục chạy đi. Thái Khang nghe xong, cũng không thể làm gì, đành phải tiếp tục đi theo. Ngựa chạy không ngừng như thế lại qua tiếp một ngày một đêm, lúc cảm thấy xương cốt toàn thân sắp rớt ra, cửa thành cũng hiện ra trong tầm mắt. Hắn liền niệm một tiếng phật hiệu: “A di đà phật, mạng già này cuối cùng cũng được bảo toàn.” Nói xong vuốt lông mao của ngựa nói: “Đã phiền các người trung tâm như vậy, theo chúng ta chạy hai ngày hai đêm không ăn không uống, lão gia ta nhất định hảo hảo khao thưởng các người.” Nói xong gọi Liên Hương, phân phó vài thứ một phen, lại nói: “Lần này vào thành, ta về phủ chuẩn bị trước vài thứ, dù sao cũng không có chuyện gì cần ta, kiến giá trở về cũng không sao. Phiền toái cô nương nếu thấy Lí Phương hai vị đại nhân, nhắn bọn họ đến quý phủ của ta nghị sự.” Nói xong xuống ngựa vào thành, tự cố gắng lấy tay đâm đâm vai lưng mà đi.

Lại nói trong cung, qua bốn ngày này, Long Triệt hơi thở càng mỏng manh hơn, cả người đều hôn mê, ngay cả di ngôn cũng không lưu lại một câu, trong lời thì thảo nghe ra vài câu “Tỷ phu chờ ta” linh tinh. Thái hậu đã khóc ngắt vài lần, trên người cũng nhiễm bệnh. Chỉ còn Lí hoàng hậu cố gắng nén bi thương mà xử lý mọi sự, gian ngoài lại có chúng đại thần nghị luận sôi nổi. Đang lúc đang bận rộn, chợt có người báo Liên Hương đã mang theo thần y tiến cung. Lí hoàng hậu vừa mừng vừa sợ, vội sai người gọi vào. Lúc đó Liên Hương thấy Lí Phong Phương Nguyên, đã thay Thái Khang truyền lời lại, chúng đại thần đều nhìn “Thần y” mang diện trá hắc sa (khăn che mặt màu đen) đứng bên nạng, vui sướng không thôi, không ngừng nói “Ngần lần xin rửa lòng từ bi, cứu Hoàng Thượng trong cảnh nước lửa” linh tinh. Nghe được tuyên triệu, Liên Hương mỉm cười, dẫn “Thần y” vào phòng trong, đối Thái hậu hoàng hậu nói: “Nương nương, thần y cá tính quái gở, nếu có người sẽ không chịu thi triển diệu thủ, chúng ta vẫn là nên ra ngoại thành đợi một lát.”

Thái hậu cùng Lí hoàng hậu không tránh khỏi cũng nói vài câu cầu xin, mới theo Liên Hương ra ngoài, trong lúc nhất thời phòng trong chỉ còn lại có Vệ Thanh Hồng cùng Long Triệt đang hôn mê.

Heát chính viên ãe nguõ thaăp nhaát chõng

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Vệ Thanh Hồng sớm chờ suốt ruột, vừa thấy mọi người rời đi, liền xông về trước vài bước, xốc lên sa trường, chỉ thấy Long Triệt hai mắt nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, môi không chút huyết sắc, mặt gầy không còn chút thịt, xương gò má cao cao nổi lên. Hiển nhiên là mệnh không còn bao lâu. Nhất thời chỉ cảm thấy tâm như thể bị sinh sinh cắt đi, cổ họng ngọt tanh, y vội lấy khăn tay tiếp được, thật là một ngụm máu tươi. Vội trấn định tâm thần, dùng đôi tay run rẩy xoa lên khuôn mặt của Long Triệt, một bên cúi đầu gọi: “Triệt nhi, Triệt nhi, người tỉnh mau, nhìn tỷ phu, là tỷ phu đến thăm người a.”

Thanh âm dù thấp, nhưng cũng đủ truyền vào tai Long Triệt. Chỉ thấy hắn từ trong hôn mê mỉm cười, lẩm bẩm nói: “Tỷ phu, tỷ phu, ta nghe được thanh âm của người. Tỷ phu không trách Triệt nhi chứ, tỷ phu nhất định cũng hiểu được Triệt nhi không phải cố ý vi phạm di huấn của người. Thật sự là Triệt nhi chống không nổi loại tưởng niệm khắc cốt này. Tỷ phu, người đi ra cho Triệt nhi nhìn người đi.” Nói xong đôi tay vùng loạn lên trong không trung.

Vệ Thanh Hồng lúc trước vẫn không nghĩ có thể cứu được người, một lòng sợ Long Triệt vì cái chết của y mà tưởng niệm quá độ, không nói hoang phế triều chính, chỉ nói khiến thân thể mình suy yếu. Mới lập ra di chúc như thế, ai ngờ lại suýt trí Long Triệt vào tử địa. Trong lúc nhất thời vừa hối hận áy náy vừa cảm động khổ sở, trong lòng ngũ vị tạp trần (5 vị lẫn lộn, chỉ cảm xúc hỗn độn không ổn định), lại thấy Long Triệt không chịu tỉnh lại, miệng ra sức kêu to, không khỏi vừa vội lại sợ, nhanh chóng dùng sức lay lay thân thể hắn, nức nở nói: “Triệt nhi, tỷ phu ở trong này, người mở to mắt, mở to mắt là có thể thấy được. Tỷ phu. Ta chưa chết a.”

Long Triệt thần trí hôn mê, nghe được thanh âm của Vệ Thanh Hồng, chỉ nghĩ mình sắp chết, sắp cùng tỷ phu thân ái gặp mặt nơi hoàng tuyền, vì thế toàn tâm tìm kiếm, lại tự chặt đứt sinh cơ của mình, mong sớm chút làm hồn phách rời khỏi thân thể, cùng Vệ Thanh Hồng gặp lại. Hiện giờ lại nghe thanh âm kia nói “Tỷ phu chưa chết” . Lập tức không khỏi xuất ra một thân mồ hôi lạnh, mặc dù nghi ngờ, lại nghĩ muốn biết rõ việc này rồi tính sau. Nói cũng buồn cười, hắn thần trí mặc dù đã mơ màng trầm trầm, chỉ vì trong

lòng đặt việc gặp lại Vệ Thanh Hồng lên hàng đầu, bởi vậy suy nghĩ vẫn còn rõ ràng, biết nếu đối phương đang ở dương gian, hẳn lại chết, thì không thể xoay chuyển để sống lại. Nếu đối phương đang ở âm phủ, chính mình cho dù hoàn dương, cũng có thể chết lại, lợi hại trong đó, trong cơn hôn mê vẫn có thể phân tích rõ ràng. Vậy nên cáo biệt cái chết vài câu, cuối cùng mở mắt ra một chút. Chỉ vì nhắm mắt quá lâu, trong lúc nhất thời thấy không rõ lắm, chỉ biết trước mắt tựa như có một nhân ảnh.

Vệ Thanh Hồng thấy hẩn tỉnh lại, mừng rỡ vô cùng, ôm lấy bàn tay khô gầy của hẩn, run giọng nói: “Triệt nhi, người nhìn rõ chưa? Ta là tỷ phụ, ta. Ta thật sự không có chết a. Nếu. Nếu người chết, đến âm phủ sẽ tìm không được ta, chỉ có thể làm một oan hồn oan uổng nhất trong trăm năm qua mà thôi.” Nói xong nước mắt tuôn rơi. Đã thấy Long Triệt mở mắt lớn hơn, trong lòng biết hẩn đã thấy rõ y, lại càng vui sướng, sắc mặt lộ ra vui mừng, hòa cùng nước mắt, thật sự là quái dị nói không nên lời.

Long Triệt trừng mắt nhìn, lại chớp chớp, rõ ràng thấy rõ, người trước mắt không thể nghi ngờ chính là Vệ Thanh Hồng hẩn ngày nhớ đêm mong. Hẩn còn nghi ngờ là người khác mang mặt nạ giả trang, nỗ lực vươn tay sờ tìm trên mặt y, không thấy đường nói hay thứ gì tương tự. Vệ Thanh Hồng thấy hẩn biết phân biệt y là thật hay giả, thần trí hiển nhiên đã tỉnh táo lại, không khỏi mừng rỡ, chợt nghe Long Triệt chần chờ nói: “Tỷ phụ, ta. Ta là không phải đã đã chết chứ? Nếu không người sao có thể chân thật mà ngồi đây như thế?”

Vệ Thanh Hồng vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, Triệt nhi, lúc trước ta được Thái Khang cứu, ai, khúc chiết trong đó, một lời khó nói hết, ngày sau tất sẽ nói tỉ mỉ với người. Người nhanh khỏi bệnh mới quan trọng hơn.” Lời còn chưa dứt, Long Triệt đã trở mình ngồi dậy, lẩm bẩm nói: “Oan chết ta rồi.” Lại lớn tiếng gọi: “Liên Hương, mau mang thức ăn cho trẫm.” Vừa nói một bên cũng không quên gắt gao ôm lấy Vệ Thanh Hồng, rất sợ y chạy mất.

Lúc đó Thái hậu mọi người đều ở gian ngoài chờ tin tức, thấy nửa ngày không động tĩnh, trong lòng chính đang lo âu, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Long Triệt, mặc dù không phải trung khí mười phần, lại rành mạch. Càng vui hơn khi hẩn muốn ăn. Lập tức vui mừng niệm vài tiếng Phật hiệu, liền muốn vào xem, bị Liên Hương cản lại: “Thần y chưa đi ra, Thái hậu xin chờ trong giây lát, để nô tì mang cơm vào, xem tình trạng Hoàng Thượng thế nào.” Nói xong tự đi vào phòng bếp lấy vài thứ cháo nhuyễn cùng điểm tâm tinh xảo, niệu niệu bước vào cửa phòng.

Đập vào mắt nàng là thân thể cao gầy của Long Triệt đang ôm chặt Vệ Thanh Hồng, một đôi mắt đỏ bừng chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt của Vệ Thanh Hồng, như thể nhìn thế nào cũng không đủ. Lập tức liền buông tâm. Trong mắt rưng rưng, đem khay để lên chiếc bàn trước giường, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng thỉnh dùng bữa, chưa kịp tinh tể chuẩn bị, người trước dùng chút điểm tâm, chút nữa sẽ mang đến vài món phong phú hơn.”

Long Triệt sao còn để ý nhiều vậy. Lúc này xác định người trước mắt thật là Vệ Thanh Hồng, lập tức thấy bụng kêu vang, sợ một chút không cẩn thận mà chết đói, như vậy sẽ thật sự cùng tỷ phụ âm dương phân cách, tạo thành thiên cổ kì oan. Chỉ khổ toàn thân vô lực. Liên Hương vội dứt hẩn vài muỗng cháo, lập tức ăn một ngụm lớn. Mới thấy có chút tinh thần, cầm lấy bát cháo, không dung đến muỗng, dồn sức uống hết hai chén cháo.

Heát chính viên ñeã nguõ thaáp nhò chõông

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Vệ Thanh Hồng sợ hẩn ghen, vội nhanh chóng thay hẩn võ lưng, Liên Hương lúc này đã hoàn toàn yên lòng, thầm nghĩ Thái Khang đại nhân nói không tồi, bệnh tương tư này thật là khó cứu cũng dễ cứu nhất trong thiên hạ, lúc trước Hoàng Thượng bệnh thành bộ dáng gì? Ngay cả Lí thái y đều nói không thể cứu, hiện giờ Vệ Thanh Hồng bắt quả ngồi bên hẩn nói nói mấy câu, nhưng lại so với linh đan diệu dược gì đó còn tốt hơn. Nghĩ đến đây, sầu lo trong lòng tiêu tán hết, không khỏi trêu ghẹo nói: “Hoàng Thượng chỉ một ít cháo sao lại ăn thơm ngon đến vậy? Lúc trước không phải nói ‘ngũ tạng câu đốt, ăn không được thứ gì’ sao?”

Long Triệt sợ Vệ Thanh Hồng nghĩ hắn một lòng muốn chết mà trách cứ, vội hung hăng trừng mắt nhìn Liên Hương một cái, bên này chợt dạ nhìn tỷ phu của hắn nói: “Tỷ phu. Đừng nghe nha đầu kia nói bậy, lúc trước không biết ra sao, thật sự khó chịu vô cùng, không muốn ăn uống. sao có thể giống bây giờ khẩu vị đại khai.” Nói xong lại nhanh uống vài ngụm cháo. Thấy lúc này không đến nỗi chết nói, mới thở phào nhẹ nhõm.

Liên Hương vừa cười nói: “Khẩu vị đại khai này cũng thật nhanh, chưa bao lâu, đã uống sạch cháo. Chẳng lẽ nói thiếp thần được Đại tướng quân này thật sự linh nghiệm.”

Vệ Thanh Hồng chỉ mỉm cười nhìn Long Triệt ăn chúc, được nghe Liên Hương nói vậy, thở dài: “Ai, thần được gì chứ? Triệt nhi rơi vào bước đường hôm nay, đều là do ta. Sớm biết như thế, ta sẽ không viết những lời tuyệt tình như vậy.”

Long Triệt nghe ra, trong lời nói rõ ràng chứa vô hạn áy náy. Hắn là kẻ thông minh, lập tức đã nghĩ đến việc có thể hảo hảo lợi dụng sự áy náy của tỷ phu với mình để mưu kế lâu dài. Vệ Thanh Hồng không nhìn thấy ánh mắt hắn trở mình thay đổi, nếu biết hắn trong lòng có chủ ý này, chỉ sợ sẽ bị chọc giận ngắt đi.

Liên Hương thấy Vệ Thanh Hồng sắc mặt lo lắng, cười nói: “Đại tướng quân không cần sầu lo, Thái Khang đại nhân đã tìm đến Lí Phương nhị vị đại nhân, hắn là đang thương nghị việc này. Ý tứ của Thái Khang đại nhân, là trước để Đại tướng quân ủy khuất hai ngày, thăm dò ý đồ của Thái hậu cùng hai vị đại nhân, sau đó mới kiến nghị hành sự (hành sự theo tình huống, hoàn cảnh). Cho nên ngài ấy mới nói ta thay Đại tướng quân bịa một thân phận thần y để tiến cung, ai, Thái Khang đại nhân mưu tính sâu xa, quả thật thông minh vô cùng.”

Long Triệt bỗng nhiên hừ một tiếng nói: “Còn thương nghị cái gì? Ba năm trước đây trăm đã bị bọn họ lừa gạt, ba năm sau bọn họ còn muốn làm một lần nữa sao?” Nói xong một phen tóm lấy Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, trăm sẽ không cho người trốn đâu, tuyệt không cho người cơ hội trốn đi.”

Liên Hương cố nén cười nói: “Hoàng Thượng rất nóng vội, Thái Khang đại nhân chính là vì ngài lo lắng, đừng quên, nếu Thái hậu cùng hai vị đại nhân vẫn phản đối, cảm thụ Đại tướng quân sẽ như thế nào đây? Người không thể chỉ lo cho khoái hoạt của bản thân a.”

Long Triệt kiên định nói: “Ta mặc kệ bọn họ nghĩ gì, chỉ cần tỷ phu không chán ghét ở cùng ta, chỉ cần thế là đủ.” Nói xong chuyển hướng Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, người vì sao tránh được một kiếp, hiện tại có thể nói cho ta biết chưa.”

Liên Hương vội la lên: “Hoàng Thượng, chuyện này nhất thời không vội, Thái hậu đã đợi ngoài ngoài thính hồi lâu, người trước vẫn là nên nhẫn một chút, giấu được các nàng rồi lại cùng Đại tướng quân ôn chuyện.”

Long Triệt cười lạnh nói: “Khiến cho các nàng đợi thêm chút nữa đã sao? Mẫu hậu không phải nói ba năm nay nàng cũng bị dày vò rất khổ sở đó thôi? Hiện giờ tỷ phu trở về, nàng phải nên vui mừng mới đúng.” Vừa dứt lời, liền thấy ánh mắt lãnh liệt của Vệ Thanh Hồng nhìn thẳng hắn, trong lòng không khỏi kêu hồng rồ. Phải biết Vệ Thanh Hồng rất nặng hiếu đạo, nếu không tiên hoàng Thái hậu cũng sẽ không yêu thương y như thế. Hắn dù vì bất cứ nguyên nhân nào, mà bàn luận về mẫu thân như vậy, trong mắt y đều là loại hành vi bất hiếu tối thống hận. Hướng chi y mặc dù bị Thái hậu ban chết, lại không hề oán hận, cảm tình với Thái hậu cũng khá sâu đậm, tâm niệm thay đổi thật nhanh, Long Triệt đã biết Vệ Thanh Hồng nổi giận, sợ y cứ như vậy phẩy tay áo bỏ đi. Vội gắt gao giữ chặt cánh tay y, trong miệng kêu lên: “Bụng hảo khó chịu, chắc là do đói bụng vài ngày, nhất thời ăn vào quá nhiều, ôi, đau quá.” Nói xong yếu ớt ngã xuống.

Vệ Thanh Hồng tin là thật, làm sao còn để ý việc trách cứ hắn, vội cúi người nhìn kỹ, một bên đối Liên Hương nói: “Mau mời ngự y lại đây, nhìn xem có trở ngại gì không?” Liên Hương quá hiểu tính tình chủ tử nhà mình, cười nói: “Không có gì đâu, một chốc sau thì sẽ tốt hơn thôi. Nhưng hiện giờ phải làm sao đây? Hoàng Thượng cố ý không cho người rời đi, không bằng nô tỳ mời Thái hậu đến, nói rõ chân tướng, dù sao sớm hay muộn cũng phải biết mà.”

Vệ Thanh Hồng biến sắc, lắc đầu nói: “Không thể, ta. Ta sống tạm nhân thế, đã là khi quân, hiện giờ lại đến đây gặp Triệt nhi, làm lỡ tiền đồ của hắn, sao có thể mặt gặp mẫu hậu.”

Long Triệt có tâm biện bạch vài câu, bắt đắc dĩ vừa rồi trang bệnh, giờ nói chuyện chẳng phải lộ ra, chỉ nghe Liên Hương vội la lên: “Ai nha Đại tướng quân của ta, sao người đến giờ vẫn bảo thủ như thế, khó trách Thái Khang đại nhân cũng tức giận.” Một câu chưa xong, chợt nghe gian ngoài một thanh âm hiền lành hơi kích động nói: “Là Thanh Hồng ở bên trong sao?”

Heát chính vaên ñeã nguõ thaăp tam chõong

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Vệ Thanh Hồng ngẩn ngơ chốc lát, lập tức muốn đứng dậy tránh đi, chợt nghe rèm cửa khẽ động, Đoan Nghi Thái hậu được Lí hoàng hậu dìu vào. Đôi mắt lập lòe lệ hoa, chỉ đánh giá gương mặt Vệ Thanh Hồng, mới chậm rãi thở một hơi nói: “Trời cao phù hộ, quả nhiên là Thanh Hồng, ai gia. Ai gia.” Nghẹn ngào thành tiếng, lại không nói nên lời.

Long Triệt lập tức cảnh giác ngồi dậy, ánh mắt cẩn thận nhìn mẫu hậu hẩn, Vệ Thanh Hồng lại thở dài một hơi, tiến lên vài bước, quỳ xuống nói: “Tội thần giả chết sống tạm, thật không mặt mũi nào gặp thái hậu, vốn nghĩ lão tử sơn lâm (chết già nơi núi rừng), nề hà Hoàng Thượng bệnh nặng, tính mệnh thập tử nhất sinh, thật xuất phát từ bất đắc dĩ.” Y còn chưa dứt lời, Đoan Nghi Thái hậu đã kéo y ôm vào trong lòng, khóc rống nói: “Hài nhi của ta, khó cho người mấy năm nay rồi. Người. Người sao trước đây không nói rõ ràng nguyên do, một mực thay tên nghịch tử này giấu giếm. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ mẫu hậu là loại người vô lý chỉ vì hài tử mà không chịu tiếp thu người khác hay sao? Cũng khó trách người nghĩ như thế, từ xưa đến nay, đế hoàng gia đa phần đều vậy, làm sao giống bình đầu bách tính (dân chúng búi tóc húi cua ý chỉ những dân chúng bình thường), mặc dù không phú quý, nhưng cũng vui vẻ ấm áp.” Nói xong vừa nức nở khóc rống nói: “Người đi không quan trọng, nhưng người có biết ba năm nay mẫu hậu, mỗi khi nhớ đến việc người chết oan trong tay ta, tựa như lấy tâm can bị cắt xẻo. Vừa rồi Lý đại nhân phái người truyền tin cho ta, do dự vài lần mới dám đến gặp người, mẫu hậu. Mẫu hậu thật không còn mặt mũi nào gặp người a, lúc trước không phân tốt xấu, chỉ bằng lời nói của một phía đã vội định tội người, thật sự là.”

Liên Hương vừa nghe Thái hậu thao thao không thôi, chủ tử nhà nàng mắt như ác lang ở bên nhìn chăm chú, hiển nhiên là do chuyện ba năm trước đây đã tạo thành bóng ma khó tiêu tán, dẫu Thái hậu có thống khổ thêm nữa, hẩn cũng thật khó có thể tin, vội cười nói: “Thái hậu, hôm nay Hoàng Thượng nguy bệnh đã hết, Đại tướng quân lại khởi tử hồi sinh, đúng là song hỷ lâm môn, sao lại khóc chứ?”

Thái hậu lúc này mới thu nước mắt lại, kéo tay Vệ Thanh Hồng ngồi trước giường, nhìn hài tử của mình nét mặt mang cười, miệng nói đã khiến mẫu hậu lo lắng, đôi mắt lại tràn đầy ý tứ cảnh cáo. Nàng lúc này sao còn chấp nhất chuyện này, chỉ cần hài tử sống lại, dù có muốn nàng chết hơn trăm vạn lần, cũng không hề có thốt ra lời oán than. Chợt thấy Lí hoàng hậu bước lên trước, hướng Vệ Thanh Hồng nhẹ nhàng hành lễ, miệng gọi Thanh Hồng ca ca. Long Triệt kinh ngạc không nhỏ, vạn không nghĩ tới Lí hoàng hậu thế nhưng lại là cứu trúc (người quen cũ) của Vệ Thanh Hồng. Mắt thấy Vệ Thanh Hồng đứng lên, đối Lí hoàng hậu cười nói: “Chỉ chớp mắt, Tuệ Tiêm đã lớn như thế, ngày càng xinh đẹp duyên dáng, hơn nữa còn là một quốc gia chi mẫu, ai, ba năm, thương hải cũng hóa tang điền (biển xanh cũng hóa ruộng dâu).”

Long Triệt tĩnh tâm nghe y nói, dù không phải không có cảm khái, cũng tràn ngập yêu thương, trên trán mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống. Liên Hương đứng bên thấy, ngạc nhiên nói: “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?” Vệ Thanh Hồng vội quay đầu, cũng kinh ngạc nói: “Là thân thể quá hư nhược sao? Xem mồ hôi chảy ra kìa. Liên Hương, mau truyền Lí thái y đến.”

Long Triệt có nỗi khổ khó nói, trước mắt trong tay công cụ có thể lợi dụng cũng chỉ có bệnh, bởi vậy càng làm ra vẻ, chỉ si mê quán quýt lấy Vệ Thanh Hồng không cho y rời đi. Chốc lát đã đến cơm tối, bốn người đã nhiều ngày chưa ăn uống, hiện giờ sầu lo tiêu tán, không tránh khỏi ngồi vây quanh nhau, tận tình dùng cơm rượu.

Tàn tích được dọn xuống, ngoài cửa liền đưa tin: “Lý đại nhân Phương đại nhân cầu kiến Hoàng Thượng cùng Đại tướng quân.” Thái hậu vội mệnh tiến vào, thấy Vệ Thanh Hồng không được tự nhiên, vội an ủi y

nói: “Không cần sợ, có ai gia. Người cứ ở trong này như vậy, hai vị đại nhân kia chắc lại áy náy, ai, khoảng thời gian cực khổ này cũng nên kết thúc.”

Liên Hương kéo Lí hoàng hậu, hai người tránh ra ngoài, đi vào hậu viện, Lí hoàng hậu gấp gấp hỏi thực hư: “Liên Hương, người nói Hoàng Thượng lúc này làm sao vậy?”, Liên Hương mới cười trả lời: “Vừa rồi Hoàng Thượng nói với ta, người có lỗi với ngài rất nhiều, ngàn lần mong ngài thay người giấu giếm, bằng không nếu để Đại tướng quân biết được, khoan nói y yêu thương ngài như thế, mà dù cho không nhận thức, cũng sẽ không tha cho Hoàng Thượng. Vì vậy Hoàng Thượng mới khẩn trương sợ hãi như vậy.”

Lí hoàng hậu cười nói: “Thì ra là thế, người thế nhưng cũng có hôm nay, sớm biết người sợ Thanh Hồng ca ca như vậy, ta khi trước nên cáo một trạng mới đúng.”

Liên Hương nói: “Hoàng Thượng còn nói, chỉ cần nương nường thay người che giấu, ngày sau tất có báo đáp, để nương nường rời khỏi nơi nước sôi lửa bỏng này. Lời này nô tỳ cũng không hiểu được, Hoàng Thượng đối nương nường từ trước đến nay luôn sẵn sàng.” Nàng còn chưa dứt lời, Lí hoàng hậu đã cười khổ nói: “Đó bất quá là diễn cho ngoại nhân xem. Ta cùng với người làm phu thê gần ba năm, kỳ thật là hữu danh vô thực. Cứ mỗi đêm, nhìn người trần trọc, trong lúc ngủ mơ chỉ kêu gọi một cái tên, thân là thê tử của người, phần chua xót này của ta nào có ai biết được.” Nói xong thở dài nói: “Liên Hương, người chẳng lẽ vẫn chưa hiểu, trong rất nhiều giai lệ (người đẹp), Hoàng Thượng vì sao lại cố tình chọn ta, người là vì trả thù tội mà gia gia đã thiếu Thanh Hồng ca ca a. Những điều này ta cũng gia gia ngay từ đầu đã biết.”

Liên Hương đến tận đây mới vừa bình tĩnh đại ngộ, thay Lí hoàng hậu thở dài thương xót, lại nghe nàng nói: “Gia gia ngày đó chỉ bằng lời nói phiến diện của Thanh Hồng ca ca, trong cơn phần nộ không hỏi rõ ràng, đã cùng Thái hậu hợp mưu ban chết y, tạo nên hậu họa hôm nay. Đây đều là nhân quả tuần hoàn, báo ứng đúng tội, ta cũng không lời nào oán hận. Hiện giờ cuối cùng hữu tình nhân sẽ thành quyền thuộc.” Nói chưa xong, lệ đã rơi xuống.

Liên Hương vội an ủi nói: “Nương nường không cần đau buồn, hiện giờ Hoàng Thượng tuy rằng không có khả năng để Đại tướng quân rời đi, nhưng nhất định cũng sẽ vì ngài trải sẵn con đường sau này, nếu không Đại tướng quân quyết sẽ không thuận theo.” Nói xong lại nói: “Khúc mắc trong lòng mọi người suốt ba năm nay, nói vậy trong nửa ngày này, cũng đã tiêu tán, chúng ta đi vào thôi.” Nói xong cùng Lí hoàng hậu vào trong, đã thấy Thái Khang đang hướng Hoàng thượng tình tế giảng thuật quá trình cứu Vệ Thanh Hồng ngày đó.

Heát chính viên ã nguõ thaáp tồu chõong

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Nguyên lai ngày đó đám người Lí Phong hợp lực đem Long Triệt quá chén xong, hấn liền vội vàng tiến cung gặp thái hậu, biết được Vệ Thanh Hồng đối với việc y dụ dỗ Hoàng Thượng không hề e dè mà thú nhận. Không khỏi tức giận đến râu tóc đều dựng lên, hấn nghĩ đây là việc liên quan đến tánh mạng, Vệ Thanh Hồng sao dám nói dối, lại không biết Vệ Thanh Hồng thật hữu tình với Long Triệt, vì bảo vệ danh dự của hấn, không tiếc tánh mạng thanh danh của bản thân. Bởi vậy mới nổi giận dưng dưng tìm Thái Khang Phương Nguyên thương nghị. Kỳ thật chủ ý đã định. Thái Khang mắt thấy khuyên bảo bọn họ không được, hướng chỉ nghĩ lại trong cung còn có thái hậu, dẫu cho hôm nay không động thủ, ngày khác cũng tất trừ Vệ Thanh Hồng. Nên đến cuối cùng chỉ làm bộ không đồng ý phẩy tay áo bỏ đi. Ngâm tâm tâm phục thư đồng Viên Viên của mình, mệnh y cải trang tiến cung. Ngâm đổi bát độc thang trong tay thái giám thành một bát thang do hấn điều chế. Cũng là một loại dược giả chết.

Long Triệt nghe đến đó ngạc nhiên nói: “Này dược giả chết này, trăm cũng khi có nghe nói, nhưng lại không biết sau khi thi thể tử phu nhập quan, người đang ở đại lao, vậy người làm sao mà không khiến y chết ngộp.”

Thái Khang cười nói: “Chuyện này có đáng gì, ta mặc dù ở trong ngục, Viên Viên lại ở bên ngoài, ta sớm nói cho y cách làm. Bởi vậy trước khi quan tài nâng tiến cung, Viên Viên đã trà trộn vào đoàn người nâng quan, tìm khoảng trống tạo mấy lỗ nhỏ bên cạnh, không cẩn thận sẽ nhìn không thấy. Thanh Hồng tuy chết giả, nhưng người không thể không hô hấp, chỉ nhờ vào da hấp khí, dù có tiêu hao cũng không tiêu hao

bao nhiêu không khí, chỉ vài lỗ cũng đủ để y dùng . Đợi cho quan tài hạ táng xong, ta chỉ sợ Hoàng Thượng bị thống không chịu rời đi, ai ngờ Hoàng Thượng chỉ nghĩ đến việc báo thù, nấn ná trong chốc lát, nói vài lời ngoan tâm liền trở về bố trí . Viên Viên đợi trời tối một mình đến mộ, thần không biết quỷ không hay đào thi thể y lên, không tin hiện tại Hoàng Thượng phái người đi thăm dò xem, trong quan tài kỳ thật bất quá chỉ là quan tài rỗng mà thôi.”

Long Triệt tán thưởng nói: “Ái khanh quả nhiên thông minh, nếu không có người suy nghĩ chu đáo, trăm cùng tỷ phu nào có được hôm nay, người muốn ta trăm ban thưởng thứ gì, cứ việc mở miệng, cho dù là Vạn lí giang sơn này.” Mới vừa nói xong, liền thấy Vệ Thanh Hồng lạnh lùng nhìn về phía hắn, vội cúi đầu lúi ra (le lúi a), giả vờ uy nghiêm nói: “Vạn lí giang sơn này, trăm cũng có thể chia cho người một phần nhỏ.” Nói xong lại khụ hai tiếng. Thái Khang cùng Liên Hương sớm nhận không được nở nụ cười.

Chuyện còn lại Long Triệt đã biết, hắn rất hiểu tính tình tỷ phu, sau khi được cứu liền mượn cơ hội này ẩn cư, để bản thân trải qua cái gọi là ‘cuộc sống của một người bình thường’. Thái Khang lại biện bạch đủ điều, nói bản thân thật có tâm tác hợp, chỉ vì không biết đám người Thái hậu Lí Phong quan niệm có chuyển biến hay chưa, mà Vệ Thanh Hồng lại dùng võ lực bức ép, bởi vậy mới kéo dài tới hôm nay ..., tóm lại là phải sạch bản thân. Long Triệt vui mừng còn không kịp, sao còn có thể trách hắn, như cũ quan phục nguyên chức, không đề cập tới.

Nói sau đám người Thái hậu cùng Lí Phong, bị ba năm dày vò, lại thấy Long Triệt không có Vệ Thanh Hồng , suýt nữa thiệp hiểm, tâm cố chấp này không khỏi hóa thành bụi bặm. Hơn nữa Thái Khang ở bên mở miệng, ba người sao còn theo đuổi việc làm ngu ngốc ba năm trước. Đơn giản thuận theo hai người. Bọn họ mặc kệ, trong triều đại thần mừng rỡ chu toàn chuyện tốt của Hoàng Thượng, ai còn bằng lòng nhiều lời lên tiếng, chẳng qua việc giết thích Vệ Thanh Hồng chết mà sống lại, thật mất một phen trắc trở, đối ngoại chỉ nói mệnh chưa đến hồi tuyệt, gặp kỳ nhân cứu giúp, Thái Khang biết rõ dân ý, lại thêm rất nhiều điều thần kỳ vào, dân chúng ngu muội, nào biết phân rõ thật giả, đầu đường cuối chợ ngược lại nói chuyện say sưa, càng khiến chuyện này truyền đi thêm huyền hoặc .

Long Triệt lúc này cảm thấy mỹ mãn, y theo tính tình thâm nghĩ suốt ngày cùng Vệ Thanh Hồng quán lấy nhau, hưởng chi bọn người Thái hậu đã ngầm đồng ý. May mắn Vệ Thanh Hồng mặc dù miễn cưỡng đồng ý toại nguyện cho hắn, cũng không chịu ở lại trong cung, mỗi ngày cứ như thường lệ thượng triều, hạ triều vẫn hồi phủ đệ, bất quá lúc chạng vạng tìm cái cơ tiến cung cùng hắn nhĩ tán tư ma (vành tai và tóc mai chạm vào nhau , xì thật là nói chi cho dài dòng thẳng ra là ‘thân cận’ thôi chứ gì), an ủi nỗi tương tư của hắn. Một tháng cũng bất quá hơn mười quay hồi phủ. Long Triệt mặc dù tâm tồn bất mãn, cũng không dám oán giận. Chúng đại thần Hoàng Thượng độc sủng Đại tướng quân, phạm có oan khuất khổ xử, đều đến trước mặt y khóc lóc kể lể. Long Triệt mỗi lần cũng vì thế mà ai huân. Hận đến nghiêng răng dương, không nghĩ đến tỷ phu trở về, gặp nhau chưa được mấy ngày, lại thành bùa hộ mệnh giúp thần tử. Chính là nghĩ đến việc hai người trải qua cực khổ mới có thể ở cùng nhau, lại cảm thấy mỹ mãn.

Một đêm này rất đẹp, Long Triệt trở về cung, nhìn nhân gian một mảnh thanh huy (ánh sáng dịu dàng chiếu rọi nhân gian), lại nhận không được than thở. Liên Hương ở bên cười trộm, Vệ Thanh Hồng đem qua đã tới, sớm nói tối nay sẽ không đến nữa, cho nên Long Triệt mới rầu rĩ không vui. Thế là nói: “Một ngày lương thần mỹ cảnh như thế, Hoàng Thượng vì sao lại ủ rũ không vui.”

Long Triệt oán hận trừng mắt liếc nàng một cái, nói: “Vì cái gì vì cái gì? Người rõ ràng biết trăm vì cái gì.” Một lời chưa xong, chợt nghe một thanh âm quen thuộc nói: “Rốt cuộc là vì cái gì vậy? Một đêm hoa hảo nguyệt viên thế này, mà lại ở nơi đây than ngán thở dài.”

Long Triệt mừng rỡ, quay lại nói: “Tỷ phu.” Quả thấy Vệ Thanh Hồng từ ngoài cửa thi thi nhiên nhiên đi đến, bước lên phía trước ôm lấy cổ y, cười nói: “Ta nhớ người muốn chết.”

Vệ Thanh Hồng đến nay vẫn không quên những hành vi thân mật của hắn như vậy, xấu hổ khụ hai tiếng, Liên Hương hiểu ý, khiến một đám người hầu hạ đi xuống, nàng lại cười nói: “Hoàng Thượng đã quên, đem qua mới thân thiết xong, sao hôm nay đã nghĩ muốn chết.”

Long Triệt không để ý tới nàng, hừ một tiếng, hỏi Vệ Thanh Hồng nói: “Tỷ phu, người sao lại đến nữa? Chẳng lẽ là muốn cho ta một kinh hỉ hay sao? Người có tâm như vậy, trời cao thật sự ngày càng tốt với ta”

Vệ Thanh Hồng mặt ửng hồng, quát lên: “Nói bậy gì đó? Ta bắt quá thấy tối nay ánh trăng rất đẹp, nhớ đến thần sắc kinh hoàng của Liên Hương đêm đó, tất có duyên cớ, bởi vậy muốn đến hỏi thôi.”

Y vừa nói xong, Long Triệt cùng Liên Hương đã biết y cũng là xúc nguyệt động tình (ngắm trăng động tình), có chút tưởng niệm Long Triệt, bởi vậy mới vì ước đến đây. Long Triệt vui sướng không cần phải nói, Liên Hương lại cười nói: “Đại tướng quân không cần lấy nô tỳ làm ngại ngùng, việc này đã qua hơn ba năm, vì sao hôm nay mới nhớ đến. Bất quá ta đêm đó thất thố, cũng xác thực có nguyên nhân, hiện giờ nói ra nghĩ chắc cũng không sao.” Thế là kể lại chuyện cao tăng lần nữa, Long Triệt cùng Vệ Thanh Hồng đều cảm khái không thôi.

Hai người một bên ngắm trăng nói chuyện một bên bước chậm, bắt giác đi vào bờ hồ sen, chỉ thấy dưới ánh trăng lá sen một mảnh vô biên vô hạn, càng tôn lên ngàn đóa sen hoặc phấn hoặc trắng, hoặc nở rộ hoặc phong nhụy, quả nhiên xinh đẹp vô cùng. Long Triệt nhân tiện nói: “Ta thường chỉ cảm thấy hoa đào rơi như mưa là cảnh đẹp nhất thế gian, không nghĩ đến cảnh phù dung thịnh phóng (hoa sen nở rộ) này, cũng có một phen phong tình khác.”

Vệ Thanh Hồng nói: “Người bắt quá nhìn thấy vài lần, đều ở vào tiết lạc hoa, nên khắc sâu ấn tượng với cảnh sắc thế mỹ kia thôi. Kỳ thật hoa nở sao lại không đẹp? Cẩm tú phồn hoa mới là cảnh thế nhân yêu thích nhất.”

Long Triệt nói: “Tỷ phu nói cũng phải, hiện giờ tiết lạc hoa đã đi xa, ta xem kia hai câu thơ kia cũng nên sửa lại, tuy rằng nhạc cực tất sinh bi, nhưng bi cực cũng sẽ là thái bình, tỷ phu ý người thế nào?”

Vệ Thanh Hồng biết hẳn nói đến chính là hai câu thơ “Đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vị ly nhân chiếu lạc hoa”, không khỏi cười nói: “Người muốn sửa như thế nào?”

Long Triệt nói: “Nếu phải sửa, liền phải sửa cả bài thơ, mới có thể áp vận (gieo vần).” Một lời vừa ra, sớm ngâm thành một thủ, thì thầm: “Hồng độ thiên nhai kỉ hưng suy, long mộ anh tư ám bồi hồi, đa tình chích hữu xuân đình nguyệt, do vị tình si chiếu hoa khai (Chân trời cánh nhạn mấy hưng suy Hào hùng tư thế long bồi hồi Chỉ vì trăng xuân mới đa tình Hoa khai do bởi người tình chung).” Nói xong vừa cười hì hì vừa nói: “Tỷ phu, người chính là cánh hồng nhạn bay qua lại nơi cuối chân trời, bao lần chịu khúc chiết, mà ta là phi long ngưỡng mộ tư thế oai hùng, bồi hồi bên cạnh người, chúng ta cứ như vậy ở cùng nhau cả một đời, hứa đi, ai cũng không được đổi ý.” Nói xong nhanh kéo Vệ Thanh Hồng ngồi xuống khúc hành lang.

Vệ Thanh Hồng sắc mặt càng hồng, hừ một tiếng nói: “Đây mà cũng là thơ sao? Thơ tục vô cùng. Ý cảnh ban đầu một chút cũng không còn. Còn nữa, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói hồng nhạn cùng long có thể ở cạnh nhau. Ta mặc dù không hiểu thơ, người cũng đừng lừa ta chứ. Còn cái gì mà ám bồi hồi, rõ ràng là ám hạ thủ (ngầm ra tay, ý Hồng ca là chỉ chuyện Long ca lén lút ra tay để có được ca a~~ cái này gọi là ngưỡng quá thành giận a =))) mới đúng.”

Long Triệt bị phê bình, lại không hề lưu tâm đến, vẫn vô lại cười nói: “Tỷ phu nói rất đúng, mấy năm nay ta vì ra tay với người, mà chỉ chọn học những thứ hữu dụng, nên hoang phế thi từ ca phú. Kỳ thật hà tất phải nghiêm túc làm gì, cái gọi là thơ, bất quá trợ hứng cho người ta mà thôi, trước mắt hạnh phúc mới là là tối trọng yếu.” Nói xong xuất kỳ bất ý (ra tay bất ngờ), một tay ôm Vệ Thanh Hồng vào lòng, thật sâu hôn xuống.

Vệ Thanh Hồng muốn giãy ra, lại không thể giãy ra được, trong chốc lát bản thân cũng chìm vào trong đó, dưới ánh trăng chỉ thấy hai con người thâm tình trầm đắm trong ái luyện của lẫn nhau không thể thoát ra, một trận gió mát lướt qua, lướt qua một lần cả hồ sen, tựa như đang làm chứng nhân cho cảnh đẹp nhất thiên hạ này.

Heát chính viên ãi nguõ thaăp nguõ chõng

– Toàn văn hoàn –

56. Chương 56

CHƯƠNG 56 PN1

Phiên ngoại: Long Vệ

Ta gọi là Long Vệ, năm nay bảy tuổi, là vị thái tử duy nhất của Đại Phạm triều, bởi vì không có huynh đệ tỷ muội, cho nên nhất định ta sẽ thuận thuận lợi lợi lớn lên, rồi kế thừa hoàng vị. Ngoại tổ mẫu thường nói: cả Đại Phạm triều, phụ hoàng ta là lớn nhất, ta chính là nhân vật lớn thứ hai, đương nhiên, nàng nói phải uyển chuyển hơn nhiều lắm, nhưng ý tứ chính là ý tứ này, ta sẽ không tính sai đâu.

Nhưng gần nhất, ta lại đổi địa vị của mình sinh ra hoài nghi, bởi vì ta bỗng nhiên phát hiện di phụ (dượng) ta kính yêu nhất hình như mới là người lớn nhất, phụ hoàng cái gì cũng nghe theo y, hơn nữa mỗi ngày đều phải có y làm bạn mới có thể đem tinh lực đặt ở phương diện trị quốc. Điều này làm ta thập phần thập phần không vui, thật không phải bởi vì điều này biến ta thành nhân vật lớn thứ ba, mà là di phụ bất quá là tỷ phụ của phụ hoàng, vì cái gì phải cả ngày theo bồi hần, ta là ngoại sanh (cháu ngoại trai) của di phụ, y không phải càng nên chơi đùa với ta nhiều hơn sao?

Không cần hoài nghi, ở mặt này, ta thập phần thập phần thống hận phụ hoàng. Nhớ rõ lúc ta còn nhỏ, di phụ ôm ta vào lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, một bên cười nói ta thật đáng yêu. Đó là ta lần đầu tiên biết đến cảm giác khoái hoạt, kết quả còn không được bao lâu, phụ hoàng liền bế ta đi, nói cái gì ta là thái tử, từ nhỏ không thể quá mức cưng chiều, còn nói sau này không cho phép di phụ ôm ta hôn ta. A a a a, ta thật sự rất là tức giận, ta là ngoại sanh của di phụ, vì cái gì không thể ôm ta hôn ta (vì phụ hoàng người ghen =))). Nếu không thể cưng chiều, vậy hoàng tổ mẫu cả ngày đều hống ta, hần sao không nói một câu, cho nên, ta chán ghét phụ hoàng nhất.

Theo ta lớn dần, lại càng đến càng phát hiện phụ hoàng ta thật sự ích kỷ vô cùng, hừ, ta nói là có căn cứ nha. Phụ hoàng thường nói với ta muốn ta nhanh lên lớn lên, như vậy hần là có thể sớm một chút đem hoàng vị truyền cho ta, bởi vì hoàng vị là thứ cao nhất, tối trân quý trong thiên hạ. Lúc ấy ta tuổi nhỏ thật đúng là vì hần quá mức hào phóng như thế mà cảm động một phen, bất quá qua vài ngày, ta lại thấy kỳ quái, nên đi hỏi Liên Hương a di, vì sao phụ hoàng có hoàng vị thứ tối trân quý này, mà lại muốn ta nhanh lớn lên thay thế hần? Hần không phải hần thực thích làm hoàng đế hay sao? Kết quả Liên Hương a di nói cho ta biết, hoàng vị tuy rằng trân quý, nhưng trong lòng phụ hoàng, còn có thứ so với kia vạn lí giang sơn càng trân quý hơn. Xem đi, ta chỉ biết hần không hảo tâm như vậy mà, nhưng mà cái thứ trân quý hơn này là cái gì, Liên Hương a di không nói cho ta biết, ai, nàng thật sự thông minh, biết ta nhất định sẽ tìm cách đoạt lấy, bất quá phụ hoàng ta cũng không dễ chọc, nào có thể dễ dàng đoạt đến như vậy a. Nhưng ta đã sớm có hảo chủ ý, đợi cho ta có được thứ đó trong tay, phải đi đưa cho di phụ, y nhất định thật cao hứng, nói không chừng còn có thể ôm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, còn khen ta thật giỏi nữa. Ai, phụ hoàng là một con đại hồ ly, ta thật sự rất sợ di phụ bị hần khi dễ.

Cái gì, người nói ta lo lắng vớ vẩn sao, nói cho người, lời này ta chính là có chứng cứ rõ ràng. Ngay sau giờ Ngọ hôm trước, ta trộm tiến vào thư phòng của phụ hoàng, muốn thử thời vận xem có thể tìm được vật tối trân quý gì đó hay không, kết quả ta thấy phụ hoàng đặt di phụ dưới thân, quần áo đều xé rách, đáng thương di phụ không ngừng vận vẹo, còn thấp giọng cầu tha. Lúc ấy ta thật sự là lòng đầy căm phẫn, nhảy ra hung hăng đập lưng phụ hoàng, thừa dịp phụ hoàng kinh hãi đứng dậy, di phụ mới giãy đi ra, hung tợn trừng mắt nhìn phụ hoàng một cái, nói chờ chút nữa sẽ tìm hần tính sổ, rồi bỏ chạy đi. Đáng thương di phụ nhất định là bởi vì bị ta nhìn thấy cảnh đến y chật vật, cho nên sợ bị ta cười nhạo, nhưng ta nhất định sẽ thông cảm cho y a, sao có thể cười nhạo y chứ. Di phụ là người ta thích nhất, ta đương nhiên không thể để y cứ bị phụ hoàng khi dễ như vậy, cho nên ta lập tức liền thay y tính sổ với phụ hoàng.

Phụ hoàng nghe xong chất vấn của ta, thế nhưng tức giận, ta thật không rõ, hần còn có mặt mũi nào để tức giận (người hủy chuyện tốt của hần, hần không tức cũng lạ). Hừ, còn nói cái gì cái này gọi là yêu thương, ta không hiểu. Hần xem ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Yêu thương di phụ mà có cách yêu thương như thế sao? Hần nhất định là bởi vì di phụ lớn hơn hần, tuổi lại lớn hơn hần, khí lực đáng người cũng không như hần, cho nên mới đặt di phụ dưới thân khi dễ, không được, ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, cứu di phụ thoát ly khổ hải. Bởi vì mệnh của ta là do di phụ cho ta mà.

Nói đến vấn đề này, hình như đó là bí mật của hoàng thất chúng ta, bởi vì ta chỉ nghe qua một lần, hơn nữa là do hoàng tổ mẫu cùng Liên Hương a di sau lưng trộm nói. Các nàng nói phụ hoàng không thích nướng, nhưng Đại Phạm triều lại không thể không có người thừa kế, sau đó nướng nghĩ ra một chủ ý, để di phụ chuốc say phụ hoàng, rồi giả dạng thành bộ dáng của y, phụ hoàng say rượu không nhìn kỹ, lúc này mới

có ta. Rồi nương cảm thấy không còn tiếc nuối áy náy mà đi tìm vùng trời riêng của mình. Các nàng nói những lời này ta cũng không hiểu được, không sao cả, dù sao ta chỉ cần biết rằng mệnh này là do di phụ cho ta là được. Hơn nữa di phụ còn thường xuyên mang nương tiến cung thăm ta, nương đối ta tốt lắm, nhưng không ở lại trong cung, rất nhiều người đều nói nàng đã chết, ta không rõ vì sao lại như thế. Di phụ nói là bởi vì nương có một hạnh phúc chỉ thuộc về nàng, không thể bị giam trong cung cả đời, nhưng trong cung không tốt sao? Muốn ăn gì chơi gì đều có. Mỗi khi nói đến đây, di phụ sẽ cười ôn nhu, nói chờ ta lớn sẽ hiểu được, hiện tại ta chỉ cần biết rằng nương kỳ thật chưa chết, hơn nữa sống rất hạnh phúc là tốt rồi. Di phụ nói đương nhiên đều là sự thật, cho nên ta thích nhất di phụ .

Ai, nào ai biết tuy ta tuổi còn nhỏ, nội tâm lại chứa nhiều nỗi sầu lo như thế, các sư phó giáo thụ đều cổ hủ vô cùng, chỉ có Thái Khang sư phó rất được ta thích. Nhưng ta lại phi thường không phục, nghe nói phụ hoàng trước đây, là do di phụ dạy hấn công khóa, vì sao hiện giờ di phụ không đến dạy ta, phụ hoàng là đại phôi đản (trứng thối), thật sự là rất ích kỷ .

Từ từ, bên kia hình như là phụ hoàng cùng di phụ đến đây, không được, ta phải nghĩ một biện pháp, nói gì thì hôm nay nhất định phải khiến cho phụ hoàng đứng ngốc một bên, không phải nói phong thuỷ cũng thay phiên luân chuyển hay sao? Vậy cũng phải đến phiên ta cũng di phụ ở chung. Mang theo khát vọng lý tưởng vĩ đại của một thiếu niên bảy tuổi, ta không chần chờ, đứng dậy chạy đến chỗ bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-trang-xuan-van-da-tinh>